

KIRK HAMILTON

DOK HOLIDEJ

CENA 70 DINARA
BROJ 170

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

BEG
U
TEKSAS

★ **DOK HOLIDEJ** ★

KIRK HAMILTON

BEG U TEKSAS

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 170

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Kirk Hamilton
RIDE FOR TEXAS

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Julijana KARDOS
Julijana PAP

Stampa: 25. VI 1985.
Tržište: 7. VII 1985.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Kirk Hamilton — RIDE FOR TEXAS. Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja 1973. godine.

Ben Geret je odlučio da pobjegne iz zatvora u Džulezbergu istog onog dana kada je od svoje sestre Liz primio pismo sa najgorim vestima.

Bio je osuđen na kaznu doživotnog zatvora za delo koje je počinio neki drugi čovek... samo zbog toga što ga je jedna osvetoljubiva žena označila kao jednog od pljačkaša banke. Osuđeni su njih trojica, a dvojica od njih, Vin Kerni i Loni Emerson, radili su sada pored Gere-ta na gomili kamenja. Oni su znali da je Ben nevin, ali to nisu hteli da kažu. Verovali su da sve dotle dok je treći čovek na slobodi još uvek imaju neke šanse da se izvuku.

Ne mireći se s tim da mora doživotno ostati u zatvoru, Ben je pao u apatiju, živeći i radeći svakog dana kao robot, ne mareći ni za šta oko sebe i obavljajući zatvorske obaveze bez žalbi. No, pre nekoliko nedelja u niemu se rodila nada da će doći do slobode. Žena koja ga je lažno optužila umrla je, ali tek pošto je prethodno napisala pismo koje je potvrđivalo Benovu nevinost. Pismo je poslato Benovoj sestri, ali je nestalo... ukradeno je zajedno sa drugom poštom prilikom pljačke stanice Wels Fargo u gradu Red Rapid.

Tako su sve Benove nade bile pokopane i pored toga što mu je sestra pisala da je angažovala jednog vrlo sposobnog čoveka da rasvetli slučaj oko nestanka pošte i njenog pisma.

Ali, Ben je mislio drukčije. Ako ništa drugo, zatvor ga je naučio da razmišlja glavom bandita. Znao je da banditi posle pljačke odbace i unište sve što nije novac i što se neposredno ne može unovčiti. Terba sa poštom u kojoj se nalazio pismo bila je zauvek izgubljena. Verovatno je trulila na dnu neke provalije, ili zakačena za neku granu na litici, ili je ležala potopljena u dubokoj vodi nekog brdskog kanjona. U svakom slučaju, pismo je bilo izgubljeno, a s njim i poslednja šansa da dokaže svoju nevinost.

Tako je Ben zaključio da mu je dosta svega. Zašto bi bio zatočen za zločin koji nije učinio. Bio je žigosan kao lopov i bandit i moglo mu se dogoditi samo da bude obešen, a to mu je bilo prihvatljivije nego da doživotno tuca kamen.

Dan pošto je primio loše vesti od sestre, Ben Geret je lupao kamenom stene pored snažnog mišićavog i opasnog Vina Kernija. Kada je Ben bajagi posrnuo i kleknuo pored nje-ga, ubica je tupo pogledao mladog osuđenika i nije rekao ništa, ali ga je munuo nogom u rebra: mrzeo je Bena od kako je ovaj odbio da im se pridruži u bekstvu.

Ben je zastenjao, jer je video da se jedan čuvar unutio prema njima. Ustajući došannuo je mičući samo kratičkom usana... služeći se veštinom naučenom u zatvoru.

— Ako još uvek nameravate da bežite, ja sam s vama.

Kerni je digao glavu i prostrelio ga pogledom. I on je video čuvara i okrenuvši se promrmljao.

— Na klopi — promrmljao je.

Ben je s mukom ustao, otresao prašinu i zagledao se u crveni pečat na boku grudi. Osmehnuo se kad je stražar prišao.

— Šta je bilo? — zapitao je stražar.

— Supleo sam se na sopstvenu nogu, gospodine — rekao je Ben. Oslovljavanje sa gospodine bilo je pravilo u zatvoru i ko nije naučio tu lekciju, mogao je brzo ostati bez zuba.

Taj stražar, jedan visok, dobro građen čovek između dvadeset pet i trideset godina, zvao se Herou i gajio je izvesnu naklonost prema Benu Geretu, jer je Ben bio lep, mlad čovek i izgledao je čak mlađi od dvadeset pet godina, koliko je stvarno imao. Benova koža bila je glatka i bez malja, a svetloplava kosa gusta i grgurava. On nije bio ono što bi neko mogao nazvati ženstvenim, ali bio je lepuškast, u stvari, skoro prefinjeno lep, kako to neki muškarac može biti. Ali, malo ko se usuđivao da mu to direktno kaže, jer je još u najranijoj mladosti Ben Geret naučio kako se treba držati kad ostala deca počnu da mu se podsmevaju zbog njegovog finog izgleda.

Žene su većinom padale u nesvest zbog njega, ali mada je voleo da se zamlakuje i gubi vreme sa pripadnicama suprotnog pola malo je poklanjao pažnje ženama koje su ga saletale. To je bio razlog njegove sadašnje nevolje; da je prihvatio ponudu koju mu je učinila žena koju je upoznao u Denveru umesto što ju je odbio, ona ne bi izjavila da je on jedan od pljačkaša banke...

Državni zatvor bio je mesto u kome nije bilo žena... ni za koga. Od kako je tu došao, Ben je morao da se bori protiv brojnih pristupa osuđenika na duge vremenske kazne. Kerni i Emerson su ga zaštitili jednom kada ga je grupa od četvorice zatvorenika napala u kupatilu. Ali, kada je odbio da čuje za njihove planove za bekstvo, oni su izgubili interesovanje za njega. Zbog čega im je u njihovim planovima bio potreban, to nije znao. Ali sada, dok se smeškao na čuvara Heroua, čoveka koji je iz neobjašnjivih razloga zaštitio Bena u nekoliko situacija, počeo se pitati nije li dokučio njihove razloge. Čuo je neke priče o tome da Herou ima više naklonosti prema mladim ljudima nego prema ženama, ali sem dodira rukom po mišici i jednog ovlašnog zagrljaja oko ramena taj čovek nikada nije učinio prema Benu nikakav otvoren korak. Sada, osetljiv na svaku nijansu u promeni raspoloženja, i zapažajući po prvi put u mnogo nedelja neke stvarne činjenice oko sebe, Ben je uočio da ga stražar posmatra... i znoj je orosio njegovu glatku kožu.

Osetivši da mu se usne refleksno grče u izraz gađenja, Ben je uspeo da se usiljeno osmehne. — Čini mi se da sam dosta trapav, ser. Ova gomila stena je nešto okomitija nego što sam ja navikao. Do prošle nedelje obično sam radio u podnožju gomile. Nema li neke mogućnosti da se vratim dole?

Herou ga je netremice gledao, očigledno razmišljajući o onome što je čuo, a možda i o još nečem drugom. Ben je nastavio da se ljubazno osmehuje, a Kerni i Emerson su zastali, očekujući da vide Herouovu reakciju.

Čuvar je odjednom odmahnuo glavom. — Ne. Ostani tamo gore, ako si već određen na to mesto.

Ben je slegnuo ramenima, ali je izgledao razočaran. — Da, ser. Nadam se da neću pasti i polomiti ruku. Nikada nisam voleo visinu. Ko me bi trebalo da se obratim da bih se vratio na zemlju, stražare Herou? Da li šefu stražara?

Herou je dopustio sebi osmeh. — Na tvom mestu ja ne bih pokušavao da zbog tako sitne stvari uznemiravam šefa čuvara, Gerete.

— Onda koga, gospodine?

Herou je prodorno pogledao Bena, koji je premestio čekić iz jedne ruke u drugu. — Videću šta mogu da učinim — rekao je.

— Hvala, mister Herou. Biću vam uvek mnogo zahvalan.

Čuvareve blede oči zarile su se u Benovo ozbiljno lice kao dva bođeža. — I trebalo bi da budeš — rekao je kratko, a onda pokretom puške pokazao na granitne blokove. — U međuvremenu, zamahni jače tim čekićem. Ben je klimnuo glavom, spustio čekić i pošto je pljunuo u šake i protrljao ruku o ruku, uzeo je ponovo težak čekić i svom snagom zamahnuo po steni. Varnice su prsnule. Stena se razbila u sitne komadiće i prašinu koja se razletela oko njega. Mišice su se napele kao konopci i otkočile na leđima vratu i rukama. Herou se lagano udalio, okrećući se svakih nekoliko koraka da ponovo pogleda iza sebe. Ben je zapazio da se Kerni osmehuje.

— Oštrouman dečko. Samo naslavi tako — rekao je tiho Kerni. — On je naša karta za izlazak odatle.

Ben je proćundao i nastavio da zamahuje čekićem.

Četiri dana kasnije Ben Geret je premešten sa vrha gomile granitnog kamenja, koje je bilo otkinuto od lica jedne planinske litice, u podnožje te gomile, gde su ogromni blokovi već bili razbijeni u manje komade. Dok se trudio da lupa i razbija sitnije komade stena, prišao mu je Herou i stao da ga posmatra. Ben je ispravio od sagibanja bolna leđa i brišući rukom očnojono lice, uhvatio čuvarev pogled.

— Da li ti tu više odgovara? — zapitao je Herou.

Ben se usiljeno osmehnuo. — Odlično mi odgovara. Mnogo hvala, mister Herou.

Čuvar je zažmirio očima. — Pamti pa vrati, momče. Vreme vraćanja dugova brzo dolazi.

Ben je osetio da su mu se mišići na licu ukočili, ali je to prikrrio i lagano klimnuo glavom. — Razumeo sam — rekao je skrivajući napetost.

Herou je brzo prišao i odjednom snažno udario Bena kundakom puške u pleksus. Mladi osuđenik je jeknuo, izgubio dah i pao na kolena, a onda se stropoštao na bok i uvijajući se od bola, iznenađeno pogledao Heroua koji je stajao iznad njega.

— Razumeo sam, ser! — prasnio je ovaj.

Ben je klimnuo glavom, pokušao da uzme dah i pošto je s mukom na kraju udahnuo nešto vazduha, konačno je promucuo. — Razumeo sam, gospodine.

Bezizraznog lica, Herou je klimnuo glavom. — Nemaš nikakve specijalne privilegije u načinu razgovora sa mnom. U najmanju ruku, još uvek nemaš.

Ben je ponovo klimnuo glavom i Herou se okrenuo i otišao preko dvorišta. Kada je posrćući ustao,

Ben je ugledao Kernija i Emersona koji su ga posmatrali sa vrha gornje stene. Kerni ga je pokretom ruke hrabrio. Ben je ogorčeno opsovao i praćen radoznalim pogledima ostalih osuđenika vratio se na posao.

Dve noći kasnije nije bilo mesečine. Svejedno, pomislio je Ben Geret dok je budan ležao na tvrdom ležaju u svojoj ćeliji, jer je uspeo da Heroua drži daleko od sebe onoliko koliko je mogao. Ali, ta noć trebala je da bude vreme vraćanja dugova i čuvar nije ostavio nikakve sumnje kod Bena da će za njega biti bolje ako bude pokorran, jer će u suprotnom dobiti mesec dana samice... a kada konačno otuda izađe, sledi mu dobra doza paklenih muka.

Geret se iznenadio što čuje tiho hrkanje Kernija i Emersona, koji su delili ćeliju sa njim. Kako su, do đavola, mogli da spavaju u takvim trenucima.

Ali, mnogo šta o toj dvojici nije znao i shvatao. Na primer, nije znao kako su uspeli da ga presele u njihovu ćeliju odmah posle onog dana kada je pristao da im pomogne u bekstvu. Zapovest je došla čiglično od šefa stražara lično. I ne samo da je Ben premešten u Kernijevu ćeliju, nego je osuđenik koji je tamo bio pre njega premešten na drugo mesto. Četvrti ležaj ostao je prazan. Kada je stavljen u ćeliju sa Kernijem i Emersonom, mislio je da će biti četvrti: ali, izgleda da taj četvrti nije bio planiran za učešće u bekstvu i Kerni je nekako uspeo da ga odstrani.

Plan je bio dosta jednostavan ali opasan. Sve je zavisilo od Benovog stava prema Herou. Vin je bio vrlo impresioniran Benovim ponašanjem onoga dana na gomili kamenja i od tada izgledalo je da plan ima šan-

se da uspe. Ben je znao da će te noći pod nekim izgovorom Herou doći u njegovu ćeliju i odvesti ga na „izravnavanje računa“.

Da bi to izveo, moraće, naravno, da otključa vrata ćelije.

Ben se trgao kada je u kamenom popločanom hodniku začuo odjek teških čizama. Sudeći po koracima približavala su se dva čoveka; Herou i najverovatnije blokovski čuvar.

— Keni! — šapnuo je. — Emerson! Mislim da dolazi.

Ali, dvojica zatvorenika nisu dali do znanja da su čuli njegove reči i njihovo hrkanje se nastavilo. Sav znoj od napetosti, osećajući grč u trbuhu, Ben je seo, spustio noge preko ivice ležaja u nameri da skoči na pod i probudi ostale; žuta svetlost svetiljke bila je sve jača, a koraci sasvim blizu. Proklinjući u sebi, legao je brzo na ležaj u trenutku kada su se dvojica ljudi zadržali pred vratima ćelije. Kroz rešetkast prozor na teškim okovanim vratima prepoznao je zaobljeno Herouovo lice, jer je ovaj princeo svetiljku otvoru i provirio unutra. Stražar je nešto rekao blokovskom čuvaru i posle toga začulo se zveckanje ključeva, škljocanje brave i otvaranje vrata. Svetlost svetiljke preplavila je ćeliju.

Herou je prišao pravo do Benovog gornjeg ležaja, držeći svetiljku okrenutu na gore, tako da svetlost ne bi probudila dvojicu drugih osuđenika.

— Izađi i pođi za mnom — prošaptao je Herou promuklim glasom, zgrabivši Bena za zglavak noge.

Ben je seo na svoj ležaj i trepćući pružio ruku da dohvati pantalone. Bio je svestan prisustva blokovskog stražara koji se cerio iza Heroua dok se on oblačio. Bacio je pogled prema Kerniju i Emersonu. Kerni je

zamumlao i okrenuo lice zidu. Emerson je i dalje hrkao. Podrhtavajući, Ben je ispuštio jednu cipelu. Herou ga je lako ošamario po uhu i došapnuo mu da bude tih.

Drhtavih nogu Ben je sišao sa kreveta i pogledao čuvara koji ga je gutao užagrenim očima. — Kuda... kuda idemo? — zapitao je promuklim glasom.

— Samo napred! — odgovorio je Herou tiho i zgrabivši ga za rame, gurnuo ga prema izlazu ćelije. Drugi stražar se kratko nasmejavao zbog Benove smetenosti, a Herou je pošao za njim. U tom trenutku Kerni i Emerson su odjednom oživele.

Kerni se na svom gornjem ležaju okrenuo od zida i taj pokret iskoristio da nogom obučenom u cipelu zada Herou udarac u potiljak. Čuvar je jeknuo i svom težinom udario u okvir ćelijskih vrata. Bolkovski stražar je opsovao, utrčao u ćeliju i zamahnuo puškom. U tom trenutku Emerson je kao mačka skočio sa donjeg ležaja i našao se ispod stražareve mišice. Nešto je blesnulo u njegovoj ruci. Stražar se propeo na vrhove prstiju i prigušeno kriknuo, jer mu je Emerson drugom šakom stisnuo usta. Zbunjen ovom iznenadnom provalom nasilja, Ben je instinktivno dograbio stražarevu pušku pre nego što je pala i zazvečala na kamenom podu. Emersonova ruka se ponovo digla i spustila, i stražar je zakrkljao, bljujući mlazeve krvi. Ben je u Emersonovoj ruci ugledao primitivan nož napravljen od slomljene testere. Emerson je spustio stražara na pod ćelije u momentu kada se Herou digao na noge.

Kerni je prišao čuvaru i zario mu koleno u pleksus. Čuvar je zastenjao i pao na kolena. Emerson i Kerni su užurbano radili, dok je Ben

stajao držeći pušku. Osuđenici su dograbili revolvere od svojih čuvara. Kerni je brzo ispraznio Herouov pištolj i vratio ga nazad u njegovu futrolu. Emerson je pak zadenuo revolver mrtvog stražara sebi za pojas ispod košulje i uzeo pregršt metaka iz čuvarvog pojasa i stavio ih sebi u džep. Kerni se uspravio, uzeo pušku od Bena i izbacio metke na postelju. Brzim pokretom zgrabio ih je i stavio ih sebi u džep, a ona šepao Heroua za prsa košulje i dignuvši ga na noge svom snagom ga tresnuo ledima o zid. Drmusao je čuvara sve dok mu zubi nisu zacvokotali i dok od bola nije razrogačio oči. Kerni je pritisnuo cev puške čuvaru pod bradu i prosiktao kroz zube.

— Slušaj me dobro, kućkin sine! Izvešćeš nas odavde i pazi dobro da slučajno nešto ne pogrešiš. Nošićeš ovu praznu pušku. Revolver ti je takođe prazan. Kad nas budeš sprovodio pored straže oni će misliti da je oružje puno i da nas imaš u vlasti, jasno?

Herou je klimnuo glavom i šarajući očima, ugledao Benovu situetu. Kerni je svom snagom nagazio Heroua petom po prstima.

— Jasno? — prosiktao je ponovo i još jednom tresnuo čuvara o zid.

Herou je ponovo klimnuo glavom i širom razrogačio oči, jer je tek tada spazio stražarevo telo opruženo na podu. Emerson je u ruci držao okrvavljen nož.

— Za slučaj da postaneš neposlušan, Herou — rekao je tiho. Zatim je otvorio košulju i pokazao čuvar rev revolver zadenut sebi za pojas. — Ovaj je pun, amigo.

Herou se naizgled povinovao pretnji.

— Šta želite da učinim?

— Najpre ćeš nas odvesti u dvo-

rište, kao da nas vodiš na drugu stranu, u prostorije šefa čuvara.

— Zar u ovo doba noći? — zapitao je Herou.

Kerni ga je žestoko odalamio pesnicom. — Da, u ovo doba noći! — procedio je kroz zube. — Sigurno si već smislio neki izgovor zašto vodiš Gereta iz ćelije. Umesto jednog, sad ćeš voditi trojicu, jasno?

— Ja ne znam... da li će... da li će mi čuvari poverovati.

— To i nije mnogo važno, je li tako? — zarežao je Kerni. — Ti si ove nedelje razvodnik straže. Zato si i čekao da tek noćas staviš šapu na Bena. Bilo ti je... zgodno. Sada je to zgodno za nas. I zato napred, prijava životinjo, da ne bih rekao Emersonu da te uštroi!

Rekavši to, gurnuo je Heroua u hodnikom, iz ćelije je kroz prozorčića njim, zatvorio vrata ćelije i zaključao ih. Dok su koračali uzanim hodnikom, iz ćelije je kroz prozorčića u njih zurilo mnogo lica. Kerni je još uvek nosio pušku u ruci i njome gurnuo Heroua ispred sebe.

— Ostavi nam ključeve, Vine! — dobacio je neko promuklim glasom.

Kerni je prišao prozorčiću na vratima i pružio ključeve u željno pruženu ruku. — Moraćete da pokušate da se sami izvučete, o kej?

— Naravno, Vine! Hvala, amigo!

Nastavili su hod hodnikom i Emerson je zgrabio Kernija za ruku. — Mogu izaći iz ćelije pre nego što mi pobegnemo! Napraviće paklenu glamu i onemogućiće nam bekstvo! Nije trebalo da im daš ključeve!

Kerni se osmehnuo i pokazao mu jedan dugačak ključ. — Ovo je glavni ključ. Najpre sam niega skinuo sa svežnja. Cele noći će pokušavati da otvore bravu... ali neće uspeti.

Emerson se osmehnuo, a Ben Geret se trgao, jer je shvatio da je ovo igra u kojoj se svako bori samo za sebe, makar po cenu propasti svih ostalih.

Blizu izlaznih vrata Kerni je dograbio Heroua i prodrmusavši ga, pritisnuo ga je uza zid i gurnuo mu praznu pušku u ruke. Pokazao mu je nož koji je u međuvremenu uzeo od Emersona i dodirnuo ostrim vrhom čuvara po grlu. — Idi napred i ponašaj se kao da nas normalno sprovodiš, i govori nešto samo ako moraš, a u protivnom ne otvaraj usta. Ukoliko ne želiš da ti ovdje prereže grkljan! — mahnio je kratkom ostricom jedan pedalj ispod Herouovog lica. Stražar je uzeo pušku u oznojene ruke i zategao uniformu. Zurio je u trojicu zatvorenika pred sobom, ali mu se pogled najduže zadržao na Benu Geretu. Proždirao je Gereta pogledom punim mržnje.

Kerni je onda otvorio vrata dvorišta. Dvojica naoružanih stražara su se okrenuli i naperili puške. Sumnjičavim pogledima obuhvatili su trojicu zatvorenika sa Herouom.

— Trojica? — zapitao je jedan stražar. — Mislio sam da si rekao da ideš po Gereta?

Herou je dobacio stražaru mrgodan pogled. — I rekao sam. Ali, zatekao sam ovu trojicu kako pokušavaju da pomere kamenje na podu. Smatrao sam da će šef želeći da ih odmah vidi.

— O, do đavola, sigurno! — rekao je čuvar. — Gde je But?

— Pretresa ćeliju.

Stražar je prihvatio taj odgovor i Herou je gurnuo Emersona puškom u leđa, ali ne tako snažno kao što je izgledalo. Zatim je oterao trojicu zatvorenika u dvorište. Ben Geret je nosio svetiljku. Pogledao je Kernija

i Emersona, nadajući se da će mu oni dati neki znak šta je sledeći korak. Ali, nije trebalo da brine: dvojica zlikovaca bili su isplanirali svaku sitnicu.

— Odlično si to izveo, Herou — rekao je Kerni čuvaru. — Samo tako nastavi i možda ćeš još dugo živeti da bi proklinjao dan kada si pokušao da staviš ruku na mladog Bena.

Emerson se tiho nasmejao. — Kladim se da već proklinje taj dan!

Pošto su obišli oko glavne zgrade sa ćelijama, prešli su preko dvorišta u pravcu administrativnog bloka, gde je još uvek gorelo nekoliko svetiljki. Obilazeći oko ugla, ugledali su u daljini glavni izlaz i siluete čuvara koji su se šetali po zidovima.

— Kako si planirao da prođeš pored svih njih, Kerni? — upitao je Herou uveren da su zatvorenici preduzeli krupniji posao nego što su pretpostavljali.

Ali, Kerni se samo osmehnuo i iz Benove ruke uzeo petrolejku. Pogled mu se dugo zadržao na Herou.

— Dovedi nas do iza sledećeg ugla, Herou — naredio je i od njegovog glasa stražar je osetio da ga ispod grudi steže hladna jeza. Naslućivao je da ga čeka neko zlo, ali nije mogao ništa da učini da to predupredi.

Na sledećem uglu Kerni i Emerson su zastali i okrenuli se prema čuvaru. I Ben je zastao i počeo se nervozno osvrutati.

— Daj momku pušku, a meni tvoj opasač sa revolverom — naredio je Kerni i Herou je lagano poslужao. Kerni je dodao Benu pregršt metaka za pušku. — Napuni pušku, dečko. Može biti pucnjave.

— Zar ćemo pokušati da se silom

probijemo? — zapitao je Ben, pu-neći oružje.

Kerni mu se osmehnuo. — Nećemo morati. Stvorićemo zabunu i dok čuvari budu zauzeti, mi ćemo izaći napolje. Ali, možda ćemo ipak morati sa nekim da izmenjamo nekoliko hitaca i zato budi spreman.

— Kakvu zabunu? — zapitao je Ben.

— Nešto kao ovo — odgovorio je Kerni govornjivo i u velikom luku zamahnuo petrolejkom.

Petrolejka se svom snagom razbila o Herouovu glavu. Čuvar je kriknuo i pokušao da odskoči, ali ga je tečnost iz rezervoara polila i on je za tren oka bio obavijen plamenom. Stravično kričeći, jurnuo je posrćući kroz dvorište, nalik na živu buktinju. Jurio je u krug, udarajući se šakama po odelu i licu; bio je u plamenu od kose do stopala.

— Sada — došapnuo je Kerni prestravljenom Benu Geretu — Dok svi budu pokušavali da spasu našeg prijatelja Heroua, mi ćemo izaći odavde... hajdemo, dečko. Napred.

II

Ben Geret nije mogao da veruje da se nalazi izvan zatvorskih zidina. Još uvek zbunjen događajima koji su do toga doveli, razmišljao je o onome što su mu drugi zatvorenici često govorili: „Vazduh izvan zatvora je drukčiji nego onaj unutra”. Da nije pobegao iz zatvorskih zidina, nikada to ne bi mogao da poveruje.

— Brže, glupane! — prosiktao je Kerni, gurnuvši Bena u rame, od čega ga je ovaj posrćući poleteo u mrak. — Neće proći dugo pre nego što vide da nas nema!

Saplićući se po neravnom terenu, Ben jo potrčao za Emersonom i Ker-

nijem, žaleći što se ikada odlučio za bekstvo. Imali su sreće, to je bila istina, ali zahvaljujući tome što je Herou onako stravično završio život.

Pri pomisli na gorućeg stražara, koji se urlajući teturao po dvorištu zatvora, Ben je osetio grč u stomaku. Dok su čuvari sa glavnih vratnica trčali da mu pomognu i dok su ostali, oni na zidovima, pažnju obratili na nadzornika straže koji je urlao bez prestanka. Kerni je upotrebio glavni ključ i otvorio mala vratanca ugrađena u velikim dvostrukim vratnicama. Svi trojica išunjali su se napolje i zaključali vrata za sobom. Nisu pri tome morali da opale ni jedan jedini metak; pažnja svih stražara bila je usredsređena na Heroua.

Sada je trčao kroz mrak, bežao sve dalje od zatvora. Pitao se dali je učinio baš ono što je trebalo. U poslednjem pismu Liz mu je savetovala da ne pravi nikakve gluposti i objasnila mu da još uvek postoji neka mala šansa da važno pismo bude pronađeno, jer su se na tome poslu angažovali šerif Džim Hjum, po službenoj dužnosti u potrazi za opljačkanim novcem, i njegov prijatelj Holidej, koji se u potragu umešao iz njemu nerazumljivih razloga, jer je znao da Liz nema novca da za potragu angažuje nekog čoveka, pogotovu ne poznatog avanturistu. Šanse su postojale, nagoveštavala je Liz, ali on nije želeo da čeka. Dopustio je sebi da ga Emerson i Kerni iskoriste. Zbog toga su već dva čoveka pala mrtva. Ali, s druge strane bio je slobodan.

Nije smeo dopustiti sebi da to zaboravi. Bio je slobodan. Da sve ne bi bilo uzalud, morao je i ostati slobodan. Ove ubice, koje su bežale pored njega, iskoristile su ga; sada

će on iskoristiti njih. Iskoristiće ih samo dok stignu u bezbednost, a posle toga okrenuće im leđa i poći će svojim putem, a oni neka rade šta hoće.

Trčali su preko ravnice, sve dalje ka dubokoj tami brda koja su se naslanjala na prostoru oko zatvora u Džulezbergu. Stigavši tamo, zastali su da se odmore i povrate dah. Puls im je bubnjao u ušima, pa je prošlo nekoliko minuta pre nego što su čuli viku iza sebe.

Kerni ju je prvi čuo i digavši glavu, dao rukom znak Emersonu da bude tiši. Shvativši o čemu se radi, Emerson je proverio da li je pun revolver koji je nosio. Ben je video njegov pokret i napregnuto oslušnuo.

— Do đavola! — izustio je bez daha. — Psi!

Kerni je klimnuo glavom, ozbiljan u licu. — Primetili su da nas nema. Napred!

— Kuda? — zavapio je Ben. — Ne možemo pobeći psima i konjancima! Stići će do brda pre nas. Znamo da nikuda na drugu stranu nismo mogli da odemo.

— Napred, do đavola! — grmnuo je Emerson i grubo gurnuo Bena. — Izvući ćemo se, ali ne ako budemo stajali i zapomagali!

Izgledalo je da Kerni zna kuda ide. Poveo ih je uz jednu uzanu jarugu do jednog okomitog zida uz koji su se morali popeti. Sa puškom u ruci i u mraku to je za Bena bilo vrlo teško. Ostaloj dvojici bilo je znatno lakše, jer su revolvare zatakli za pojas i Ben je završio penjanje pošto je pre toga zatakao pušku iza leđa, tako da su mu sada obe ruke bile slobodne. Ni Kerni ni Emerson nisu ga sačekali na vrhu i pravac njihovog kretanja zaključio

je samo po šumu prouzrokovanom lomljenjem granja i žbunja kroz koje su bežali. Teturajući se, potrčao je za njima i u mraku našao uzan puteljak koji ga je odveo do jedne jaruge i dalje do plitkog potoka. Kerni i Emerson su pljuskajući zagazili u sredinu potoka i pri slabom odsjaju zvezda Ben je jedva mogao da razazna njihove siluete u trku.

Fen se zatrčao i pao na šake i kolena. Zastao je da proguta nekoliko gutljaja hladne vode, ne obazirući se na blato i travu. Druga dvojica begunaca sledila su tok potoka nekih stotinu metara, a onda su skrenuli iz vode i pomažući se rukama i grabeći grane koje su se nad potok nadnosile, uspeli se uz klizavu obalu na ravno tlo. Ben ih je sledio. Obojica begunaca stajali su ledjima naslonjeni na jedno deblo i kada je Ben prišao, Kerni ga je čvrsto zgrabio za podlakticu.

Ben je nabro obrve, a onda odjednom istrgao ruku i izvukao pušku iz pojasa. Na levoj strani začuo je rzanje konja.

— Stoj! — došapnuo je Kerni. — Čekaj malo!

Ben je zastao sa prstom na orozu i oslušnuo. U noćnoj tami jasno se čuo šum kretanja nekoliko konja. Nekoliko minuta kasnije pred njima se pojavila silueta nekog čoveka.

— Spremni? — zapitao je nepoznati.

— Da — odgovorio je Kerni. Ben je zaključio da je Kerni na neki način, ranije organizovao taj sastanak.

Zatim je osetio miris čilija, bibera i duvana, čuo tiho šuškanje papira i video kako nepoznati korača oko drveta ispred njih i po tlu prosipa sadžaj malih paketića. Nešto prah bacio je i na deblo drveta, i tek tada Kerni je dograbio Bena za ruku i

povukao ga napred. Ben je shvatio da je Kerni hteo da tlo bude prethodno posuto ljutom paprikom i biberom, što bi psima tragačima onemogućilo da nanjuše njihov trag.

Kad u nozdrve uvuku čestice tog ljutog začina, psi će danima biti nesposobni da osete bilo šta.

Iza skupine žbunja, koja se pružala dalje od nekoliko čvrstih stena, Ben je ugledao nejasne siluete vezanih konja. — Doveo sam samo tri konja, računajući i moga — rekao je nepoznati. — Moraćete da jašete po dvoje. Ili...?

Ton njegovog glasa nije dopuštao alternativu, ali je Ben žustro naperio pušku i ubacio metak u cev.

— Ja hoću konja za sebe — rekao je i sam iznenadjen mirnim i hladnim prizvukom svog glasa. — Nećete me ovde ostaviti prerezanog grla.

Kernijevi zubi su blesnuli u tami i on se osmehnuo. — Nikad to nismo ni računali, dečko. Ja ću jahati s tobom, Marče.

— Čekaj malo, Vine! — usprotivio se nepoznati. — Ja ne idem s vama. Izvršio sam svoj deo obaveze. Puna tri meseca, svake mračne noći čekao sam vas ovde sa konjima. Ja sam svoje obavio. Uzmite dva konja i pođite svojim putem.

— Penji se na konja, Marče, — rekao je Kerni tonom koji inače dozvoljava pogovor. Bočnuo je nepoznatog u rebra i Ben je čuo kad je Marč kratko prigušeno kriknuo. — Da, to je nož Marče. Radi kao što ti se kaže i niko od nas neće imati problema. Ako se protiviš, mrtav si.

— Ne ovde — nasmejao se Marč podrugljivo. — Nećeš se usuditi da me ovde ubiješ. To bi psima omogućilo da nanjuše trag.

— Ali, to tebi ništa ne bi pomoglo. Penji se na konja kad ti kažem.

Marč je uzdahnio i popeo se na sedlo. Kerni se vinuo na konja iza njega, a Emerson ja zgrabio najbližeg konja i skočio u sedlo. Ben je dograbio vođice poslednjeg konja i pojahao ga, držeći sve vreme napereću pušku. Nije verovao ni jednom od trojice saučesnika. Držeći jednom rukom Marča oko pojasa, Kerni je petama poterao konja i Emerson je pošao za njim. Ben je takođe poterao konja, još uvek držeći spremnu pušku.

Jahali su izvesno vreme po ravnom stenovitom terenu koji se kasnije pretvorio u peščaru obraslu kržljivim žbunjem. Daleko iza sebe čuli su kevtanje i lavež pasa koji se odjednom pretvorio u bolno urlikanje. Ben je zaključio da su psi naišli na biber i papriku rasturenu pored drveća na obali. Urlikanje i galama su okončani sa nekoliko udaljenih hitaca. Emerson se glasno nasmejao.

— Pretpostavljam da su psi pobesnili! — zacerekao se cinično. — Morali su da ih pobiju!

Lavež i urlikanje su utihnuli u daljini i konjanici su povećali brzinu i počeli se bliziti podnožju brda koja su Benu Geretu ličila na nastavak pustare. Nije poznavao ovaj deo Kolorada, ali je jahao za ostalima, koji su, kako se činilo dobro znali kuda idu. U jednom trenutku u blizini tamnog ulaza u neku jarugu Marč je po Kernijevom naređenju zategao vođice. Kerni se okrenuo u sedlu.

— Sačekajte ovde dok Marč i ja pogledamo šta tamo ima — naredio je Kerni i pokazao rukom prema uvali.

— Šta kog đavola treba tamo da idemo? — zapitao je Marč. — Ne treba da se zadržavamo dok ne stignemo do podnožja.

— Izmena plana — rekao je Kerni i petama poterao konja. — Odmorićemo se ovde, ako je mesto bezbedno.

Konj sa dva jahača ušao je u jarugu i uskoro se izgubio u tami. A onda, odjednom, začuo se prigušen krik i Ben se trgao. Okrenuo se u magnovenju i ugledao Emersona koji ga je sa razdaljine od nekoliko metara sumorno posmatrao.

Ben nije rekao ništa, ali se upola okrenuo prema mračnoj jaruzi. Otuda je lagano kroz gusto žbunje izašao konj, noseći na sebi samo Kernija. Ovaj je dojahao i zaustavio se ispred dvojice svojih saputnika.

— Tamo ga niko neće naći — rekao je nezainteresovano.

— Zašto si morao da ga ubiješ? — zapitao je Ben.

— Zašto da ne? Znao je naše planove. Jeftino smo ga potkupili i nemoj misliti da nas ne bi izdao kad bi video nagradu koja će za nama biti raspisana?

Ben je progutao vazduh. — Ja ne znam vaše planove i mislim da bi bilo najbolje da se sada razdvojimo.

Kerni je lagano odmahnuo glavom. — Ni govora, momče. Za tren oka bi te uhvatili, a ti ipak znaš dovoljno da ih navedeš na naš trag.

Ben se ukočio i već je počeo dizati pušku kada je Emerson trgao pištolj iz pojasa i nanišanio na njega. Ben je liznuo jezikom suve usne.

— Ubićete i mene? — zapitao je promuklo.

Kerni je neko vreme razmišljao o tome što je Ben rekao. — Mislim da nećemo. Zbog nas si doživeo dosta muke.

— Mogli ste propevati i reći da ja nisam bio sa vama za vreme pljačke! — rekao je Ben.

— Mogli smo, ali nismo hteli. To bi navelo policajce na čoveka koji je bio sa nama. Zahvaljujući tome, on je slobodan i lova je kod njega. To jest, on motri na mesto gde smo ga zakopali.

— Mnogo je venovatnije da je ot- kopao lovu i da sada živi na viso- koj nozi — rekao je Ben.

Osmeh je nestao sa Kernijevog li- ca. — Ako je to učinio, onda je isto kao da je mrtav — zatim je odmah- nuo glavom. — Ali nije. Lova je još vruća i sigurno je još tamo. Ja na- meravam da je uzmem i da odem u Teksas. Tamo imam skrovište u koje ću se za izvesno vreme zavući, dok se stvar ne slegne.

— Nadam se da to uključuje i me- ne — rekao je Emerson nategnutō.

Kerni se osmehnu. — Naravno, Loni. Hoćeš li i ti sa nama, momče?

Ben se namrštiō. — Zašto biste vi delili plen sa mnom?

— Ko je pomenuo deobu plena? Pitao sam te samo da li hoćeš sa nama? Računao sam da ti pokažem kako da se izvučeš iz ovog kraja. Kad stignemo u Teksas, lako ćeš se i sam snaći. Kako ti to zvuči?

— Prilično dobro — odgovorio je Ben tiho, još uvek ne verujući bez- obzirnom ubici.

U njegovoj glavi, međutim, počela se uobličavati jedna druga misao: kada je sa ovom dvojicom sklapao savez o bekstvu iz Džulezberga, ni- čim nije uslovljavao da se u poku- šaju ne prolije nimalo krvi. Prema tome, bio je kriv za sve koliko i oni. Njegovi saučesnici pak neće maknuti ni prstom da posvedoče njegovu ne- vinost u izvršenim ubistvima, baš kao što su i do sada sve prećutali.

Ali, ako bi mogao da se dočepa novca opljačkanog iz banke i da ga vrati vlastima, eventualno čak za- jedno sa Kernijem i Emersonom, bio bi to neki, mada vrlo dug put ka mogućnosti dokazivanja da sa pret- hodnom pljačkom nema nikakve ve- ze.

Tako bi bio stvarno slobodan, a ne samo slobodan dok je u bekstvu, i bilo bi mu moguće da se otvoreno poveže sa Liz i da kasnije nastave da rade na ranču koji su sanjali da izgrade zajedničkim snagama.

Stisnuvši čvršće pušku i pustivši bandite da malo odmaknu kako bi lakše motrio na njih, Ben je poja- hao niz padinu prema pustari.

III

Dok Holidej je prsima snažno od- gurnuo leptir vrata saluna i ušao u prostranu praznu prostoriju. Svi pijanci pobešli su kada je na spratu počela pucnjava iz revolvera. Na galeriji, jedan od revolveraša, ču- vara saluna, uzmicao je prema ste- peništu. Opalio je iz revolvera i okrenuo se da beži. Holidej je u nje- mu prepoznao onog koga su nazivali Roki. Ovaj je spazio pustolova, opa- lio jedan hitac prema šanku i na- stavio da trči prema vrhu stepeništa. Holidej se spustio na jedno koleno, sačekao dok se revolveraš pojavio na podestu i pritisnuo okidač. Istog trenutka Roki se pojavio iza stuba, pucajući sa kuka.

Od udara taneta Roki se trgao. Počeo se kotrljati i u okretu je na- nišanio prema Holideju i Dok je is- palio i drugi hitac koji ga je pogodio. Roki je tresnuo na podest i nastavio da klizi niz stepenice, kotrljajući se i prevrćući se preko glave; njegovo teško telo udarilo je o ogradu i ste-

penice su zadrhtale. Revolveraš je uspeo da se prihvati rukom i da uspori pad, ali je njegova težina bila suviše velika za tanku drvenu letvu i on je, uz prodoran krik koji je odjeknuo odajom, poleteo kroz vazduh i raširenih ruku tresnuo na pod posut strugotinom.

Gore u hodniku, na spratu, neki drugi čovek je kriknuo i njegov krik je propratio tup udar. Holidej je potrčao uz stepenice grabeći po dva stepenika i u jednom dahu istrčao do galerije. Video je drugog revolveraša opruženog po tapaciranom podu. Vrata kancelarije Teksa Harmera iznenada su se otvorila i kroz njih je posrćući istrčao vlasnik saluna sa rukom pritisnutom na krvave grudi. Potrčao je saplićući se niz hodnik, dalje od Holideja. Pustolov je primetio Trejsa Holisa koji se pojavio na vratima kancelarije, sa revolverom koji se još dimio u ruci. Holis je izašao u hodnik i dvaput opalio. Meci su se zarili Hameru u leđa i ovaj je, padajući na kolena, otvorio bezglasno usta, ne kriknuvši pre nego što se pružio potbuške po podu.

Kada je već hteo da zakorači nazad u Harmerovu kancelariju, Holis je primetio Holideja. Zastao je kao skamenjen, a onda upola čućnuo sa zapetim revolverom spreman za paljbu, ali još uvek nesiguran šta će Holidej preduzeti.

— Ti si udesio Rokijsa?

Pustolov je klimnuo glavom. — Da, a sada odbaci oružje i predaj se, Trejse.

Holisovo lice se pretvorilo u kamenu glatku masku i on je pokušao da se prevarom izvuče. Isturio je prkosno bradu. — Šta to do đavola treba da znači? Ja sam sredio Harmera. Novac je u njegovom sefu;

sve vreme je bio tu. Tu je čak i poštanska torba za kojom traga ona Geretova.

Holidej ga je pogledao ledeno. — Neće upaliti, Trejse. Ti si izmislio i inscenirao pljačku u tvojoj stanici i izveo si stvar tako da izgleda kao da je to delo bande profesionalaca. Igra je završena. Predaj se, ja te hapsim.

Holis je dugo vremena netremice zurio u Holideja. Odjednom nije više imalo šta da se kaže, jer su reči bile izlišne. Holis je shvatio da je njegova igra pročitana i da za njega više nema izlaza.

Trejs Holis je opalio i skočio u kancelariju. Dok Holidej se priljubio uza zid i odgovorio na paljbu. Kuršumi iz njegovog pištolja otkinuli su nekoliko ivera sa dovratka kroz koji je Holis nestao. Holidej je čućnuo, otkotrljao se do suprotnog zida i stisnuvši mišice, skočio do vrata. Naslonivši se na zid pored njih, začuo je kako se prozor u sobi otvara i stisnuvši čvrsto dršku revolvera, koraknuo na otvor vrata zgrčen i spreman za paljbu.

Okrenuvši se ka prozoru, Holis je jedan za drugim ispazio tri hica. Holidej je zgrčio lice, jer ga je iver duboko zagrebao po obrazu, ali je zadržao oči otvorene i opalio dva puta. Trejs Holis je zamlatarao rukama iznad glave i posrnuo unazad. Udario je leđima o prozor, staklo se uz zveket razbilo, a tanak drveni okvir polomio se pod težinom udara tela koje je proletelo napolje na ulicu. Nastala je kratka tišina, a zatim se čuo tup pad Holisovog tela na zemlju. Držeći maramicu pritisnutu na obraz, Dok je prešao preko odaje i pogledao dole, gde su se posmatrači već počeli okupljati. Še-

rif Džim Hjum digao je pogled do njega.

— Viđen je za groblje.

Holidej je klimnuo glavom i prilazeći otvorenoj kasi, izbacio prazne čaure iz magacina svog „kolta“. U kasi je sve bilo nedirnuto, uključujući tu i torbu sa opljačkanim bančinim novcem i torbu sa nestalom poštom.

Ovo prvo će svakako razveseliti njegovog prijatelja šerifa Hjuma, a torba sa poštom onu devojkicu, misli Liz Geret. Pretpostavljao je da se pismo za kojim traga nalazi u vreći sa poštom.

Uzveši torbe, pošao je niz stepenice u salun, koji se počeo puniti narodom. Pomislio je da je šteta što mladi Geret nije pričekao još par nedelja. Niko ga nije mogao osuđivati što je izgubio strpljenje i pobe-gao iz zatvora, ali je izabrao najgoru moguću društvo. Kerni i Emerson će ga odvesti pravo na vešala.

Umoran i krvareći od posekotine prouzrokovane iverom, Holidej je izašao kroz leptir vrata noseći torbe prebačene preko ramena. Dosta dugo je trajala ova igra i nije mu bilo lako da se sudari sa Trejsom Holisom, u čiju krivicu do poslednjeg trenutka nije bio uveren. Hjum mu je, istina, više puta ponovio svoje sumnje u Holisa, ali ovoga puta ga je prevario instinkt koji ga je uvek nepogrešivo vodio. Da nije bilo toga, verovatno bi torbe sa novcem i poštom već ranije bile u njegovim rukama.

To bi, opet, odvratilo Bena Gereta od bekstva iz Džulesberga. Samo desetak dana ranije i sve bi bilo u redu. Sviđalo mu se to ili ne, deo odgovornosti za položaj mladog Gereta padao je i na njega i ma koliko se trudio da tu misao odagna,

ona mu se sve iznova vraćala. Na žalost, tu više nije bilo pomoći. Ier je Geret bio u bekstvu i nit njegovog života pleli su prsti nepredviđive sudbine.

Prelazeći preko ulice, Holidej se u mislima vratio na Liz Geret. U prvom trenutku nije mu se učinila toliko privlačna kao kasnije, kada su se njihovi susreti više puta ponovili, verovatno zbog toga što njena lepota nije bila izraz samo njenog fizičkog bića. Njeno lice pravilnih crta dobijalo je pravu boju tek kroz sijaj njenih crnih očiju, a skladno telo otkrivalo je erotičnu atraktivnost tek pri zamamljivom ritmičkom nihanju bedara i uvijanju vitkog struka. To, naravno, nije izmaklo Holidejevom zapažanju, i pri svakom novom susretu pitao se sve više da li je imalo smisla popustiti Hjumovom navaljivanju a angažovati se u ovom slučaju. Bez Hjuma, koji ga je svojevremeno zadužio i kome je želeo da uzvрати dug time što će mu pomoći u istrazi, to se ne bi moglo desiti. Pogotovo što je zbog njenog mešanja u traganje za pljačkašima njihov susret loše počeo, Ali, kako je posao odmicao, predstava o Liz Geret počela se menjati. Sa jedne strane, divio se njenoj hrabrosti i spremnosti na žrtve, a na drugoj, kočio ga je njegov instinktivni otpor prema svemu što je ličilo na jeftino kaćioerstvo; cenio je osobu koja prezirući opasnosti odlučno radi na dokazivanju nevinosti svog brata, ali se istovremeno osećao daleko iznad žene koja sve oko sebe osvaia jeftinim isticanjem svojih draži. No ni sada, dok je išao prema hotelu gde ga je čekao Hjum, nije sa sigurnošću mogao da tvrdi koja je od te dve osobe prava Liz Geret. Možda obe, a možda čak ne-

ka treća, koja se nikada nikome neće otkriti?

Zanet u misli ušao je u hotel, gde ga je u holu čekao Hjum. Uzevši torbe sa Dokovog ramena, pošao je uz stepenice i praćen. Dokom ušao u svoju sobu. Bacivši torbe na krevet, nalio je u čaše viski iz boce koja se nalazila na stolu. Sručivši piće u grlo, rekao je.

— Pretpostavljam da će ovo interesovati Liz Geret.

— Gde je ona? — zapitao je Dok.

— U svojoj sobi. Vest o bekstvu brata je slomila. To me ne čudi... posle tolikih njenih muka. Sad će morati da počne od početka... samo što će joj biti mnogo teže.

Dok Holidej je sa razumevanjem klimnuo glavom. — Da, bekstvo iz zatvora je komplikovalo stvar. Šta se tu može, Džime, svako ima svoju sudbinu.

— Da, i ja imam svoju. Moja je sudbina da se od mene uvek očekuje više od onoga što mogu dati. I sada... — začutao je i pogledao praznu čašu u ruci — mis Geret će očekivati da joj pomognem u traganju za njenim bratom. A to je nemoguće, znaš i sam... i kada bih hteo, ne bih mogao. Moja dužnost nije da tragam za tobož nevinim rođaka.

— Šta misliš, da li je njen brat zaista nevin? — zapitao je Dok.

— Ko zna. Ako u torbi postoji pismo adresovano na nju, onda postoji mogućnost da jeste nevin.

Holidej je klimnuo glavom. — Ona da otvorimo torbu i pogledajmo.

— Nemam ovlašćenje za to. Treba da sačekamo da iz Denvera doputuju predstavnici pošte i banke.

— Za to vreme ko zna šta se sve može dogoditi. Devojci će biti teško da čeka.

Hjum je slegnuo ramenima i pogledao Doka u oči. — Na torbi je katanac pošte Sjedinjenih Država. Nema pečata, ali katanac je isto. Mogao bi se otvoriti komadom žice, ali... — začutao je i pipnuo se po džepu. — Do đavola, nemam više cigara. Idem da kupim...

— Uzmi moje — rekao je Dok vadeći tabakeru.

— Ne, znaš da pušim drugu vrstu. Posluži se pićem dok se ja vratim.

Holidej je pogledom ispratio Hjuma. Prišao je stolu i nasuo sebi piće u čašu, ali dok je vraćao flašu na njeno mesto, pogled mu se zadržao na kartonskoj kutiji koja je izvirivala ispod novina. Podigao je kraj novina i osmeh mu je razvukao lice. Kutija je bila puna cigara. Shvatio je tada šta je Hjum imao na umu.

Žurno je prišao krevetu i uzeo poštansku torbu. Trebalo mu je desetak minuta znojenja i baratanja savijenim tankim ekserom, ali konačno je katanac škljocnuo i Dok je izručio sadržaj torbe na pod.

Žurno je počeo da prebira po gomili, vraćajući razgledana pisma nazad u otvorenu torbu. Pregledao je već više od polovine gomile kada je naišao na jedno izgužvano, izbledelelo i zaprljano pismo, na kome su se nalazili ostaci službenog pečata. Izbledelim slovima na kovertu je pisalo.

Mis Liz Geret

Post restant Džulezberg, Kolorado.

To je verovatno bilo pismo koje je devojka očekivala, pomislio je Dok, i stavio pismo u džep. Ostala pisma zahvatio je rukavima i vratio ih nazad u torbu. Tek što je ponovo zaključao katanac i ostavivši torbu

na krevet, prineo čašu usnama, Hjum se vratio noseći u ruci mali paketić.

— Morao sam da idem čak do berberina da bih našao moje cigare, ali sada ih imam dovoljno — rekao je stavljajući paketić na sto. Uzeo je zatim jednu cigaretu i krenuvši šibicu, odbio nekoliko gustih dimova. Nijedan od prijatelja nije rekao ništa. Zatim je Hjum lagano prišao do stola i nasuvši sebi viski u čašu, pogledao Holideja. — Pa lepo, pretpostavljam da bi hteo da počeš da vidiš Liz Geret i da joj saopštiš dobre vesti. U svakom slučaju, sigurno je da ih ona željno očekuje.

— To je odlična ideja — rekao je Holidej bezizraznog lica. — Ali, koju vest?

— Da je nađena torba sa poštom i da postoji velika šansa da su pronađeni i dokumenti koje ona traži.

— Ah, da, pretpostavljam da bi bilo dobro da odem do nje. Hvala, Džime — Hjum je lako digao obrve, kao da ne razume zbog čega mu Dok zahvaljuje, i ovaj je sa osmehom odgovorio. — Hvala na piću.

Hjum se osmehnuo i Holidej je izašao.

*

Liz Geret je digla pogled sa pisma. Oči su joj sijale, a na licu joj je lebdeo radostan osmeh.

— Ovo je upravo ono što mi je trebalo, mister Holideje — rekla je zvonkim glasom. — Mnogo vam hvala.

Holidej je slegnuo ramenima. — Za to zahvalite Džimu Hjumu. Pismo je bilo u torbi i verovatno bi ostalo tamo da nije bilo njega.

Ona je klimnula glavom i ponovo

se zadubila u pismo, čitajući još jednom od početka. Holidej ju je posmatrao, nalazeći sve više da je Liz u svakom pogledu lepa žena. U ovom ozbiljnom trenutku do izražaja je više dolazila njena smerna nego kaćiperna, zavodljiva priroda. Ali ipak, u Doku je još postojala određena rezerva prema njoj, još uvek je u njemu tinjala želja da je savlada i pokori. Morao je sebi da prizna kako je donekle gleda kao neprijatelja, sa mrskim osećajem nemoći napadača prema tvrđavi koju nije uspeo da osvoji. Bio je donekle razočaran i taj osećaj mu je smetao. Želeo je da ga se otrese i činilo mu se da će ga najlakše i najbrže zaboraviti ako što pre zaboravi Liz Geret.

Ali, to nije bilo lako. Plenile su ga njene tamne oči, sjajne od ljutnje, ali i od odlučnosti; razrogačene od užasavanja kada je jedan razbojnik izdahnuo pred njenim nogama, ispunjene strahom kada je konj odneo u gnezdo močvarskih paukova. No, činilo mu se da su mu se te oči najviše dopadale sada, blistave i vlažne od sreće i plime radosti. Dok ju je gledao kako čita pismo i nečujno miče punim, sočnim usnama, neprekidno je uklanjala sa čela neposlušan pramen kose. Zapažao je da ima pravilan nos i malu četvrtastu bradu koja je otkrivala njenu upornost i tvrdoglavost. Sve u svemu, bila je veoma lepa i privlačna.

Ali ipak, u Holideju je još živio otpor prema nepokorenom kaćiperstvu. Dve snažne ličnosti, dve čvrste energične prirode nisu predodređene da ostanu zajedno. Taj osećaj nadvladao je u Doku kada je rekao.

— Pretpostavljam da ćete sada poći u traganje za vašim bratom?

— Da. Oh, da je samo još malo pričekao... samo malo.

— Nije mogao da zna. Shvatam njegovo očajanje i želju da se domogne slobode.

Ona je odmahнула glavom. — Ali, zar je morao da za saučesnike izabere dvojicu najgorih zlikovaca.

— Možda nije imao izbora.

— Da li će... i on biti odgovoran za ubistva koja su učinili.

— Teško je reći. Bio je sa njima... čak i ako on lično nije izvršio ubistva...

— Nije... sigurna sam da on to ne bi učinio. Ali, ako ostane s njima, ko zna u šta će upasti. Moram to da sprečim, moram da se spasem — klonula je ramenima. — Ali, ne znam kako.

Dok Holidej je pomislio da je sada trenutak da joj jasno stavi do znanja da u taj poduhvat mora ići sama, da na njega ne može računati. Već je zaustio da joj to kaže, ali ga je njen pogled sprečio. Njene oči pogledale su ga molećivo, sa iskrom nade u dubini zenica. — Sumnjam da ću sama, bez ičije pomoći uspeti da ga nađem, ali gospodin Hjum mi je već stavio do znanja da on odlazi na drugi zadatak i da za taj posao moram da angažujem nekog drugog — iskra nade u njenim zenicama počela se gasiti i senka tužnog osmeha dotakla je krajeve njenih usana. — Ali, za to je potreban novac, a ja... ja ga, na žalost, nemam.

Holidej je ćutao. Sa strepnjom je očekivao njen sledeći korak, jer je znao da će na neki način apelovati na njega. I znao je šta će reći. To predviđanje izazivalo je kod njega nelagodnost koju oseća osoba koja mora odbiti ponuđeni voljeni slatkiš.

— Ipak, učiniću sve... shvatite me, sve, samo da ga spasem. Neću se libiti nikakvog posla, ničega... ako ću time zaslužiti nečiju pomoć... pomoć nekoga ko je dovoljno hrabar i vešt da spreči Benovu potpunu propast — začutila je za trenutak i ustreptalo pogledala Holideja. — Možda... možda biste vi... ako biste hteli... i ako smatrate da sam... — glas joj je zamro u grlu i ona je upitno pogledala svog sagovornika.

Holidej je netremice gledao i vizija pobeđe zaklonila mu je prizor stvarnosti. Stajala je pred njim pokorena, sa belom zastavom u ruci. Kaćiperna neosvojiva tvrđava bila je spremna da se preda i odnekuda iz dubine njegovog bića razlio se val pobeđničke radosti. Za trenutak je osmeh zadovoljstva zaigrao u uglu njegovih usana, ali je odmah zatim svest upoznala svu grdobu takvog osećanja. Ne, po tu cenu ne želi biti pobednik. Hteo je slavuičast trijumfa, ali ne nad slomljenim protivnikom. Gorak će mu biti ukus zadovoljstva koje dobije kao iznuden poklon. U takvoj srazmeri snaga čak i prividna pobeđa bila je faktički poraz.

— Ne — rekao je hladno. — Zahvaljujem za vašu visoku ocenu mojih sposobnosti, ali... ne odgovara mi angažovanje u tom poduhvatu. To bi moglo biti dugotrajno i zamorno lutanje po Koloradu, za koje nisam raspoložen.

Plamičak nade u njenim očima sasvim je utrnuo. Ali, umesto da klone pod teretom neuspeha, Liz Gerret kao da je živnula, i njena prkosno isturena bradica ponovo je kod Holideja izazvala onaj unutrašnji otpor prema njoj. Nije li možda nagoveštavanje predaje bila sračunata podvala.

Pa ipak, izgledala je razočarana njegovim odbijanjem. — Shvatam vas, mister Holideje. Hvala vam za sve što ste do sada učinili.

— Nije to ništa, nemojte mi zahvaljivati. Želim vam sreću — rekao je Dok — i čuvajte se.

— Hoću — odgovorila je devojka, pružajući mu malu ruku. — Zbogom, mister Holideje.

IV

Grad Hovard nalazio se manje od sto milja jugozapadno od Džulezberga. Grad nije bio veliki, ali je bio vrlo živ budući da se nalazio u stočarskoj pokrajini i na raskrsnici puteva. Iz istog razloga u dve banke u gradu slivalo se dosta novaca. Subotnje večeri bile su vrlo burne kada bi se u grad slile gomile razularenih kauboja.

Na sreću, grad je imao vrlo sposobnog i odlučnog šerifa, koji je u poslednjih šest meseci sa mnogo uspeha održavao red i mir, čoveka po imenu Brest Elton. Elton je bio brz na revolveru, spretn u korišćenju pesnice i budući inteligentan čovek, znao je kada treba da se umeša da bi sprečio nasilje, a kada mu nikakva smelost i veština neće doneti rezultata.

Kauboji ga nisu voleli, ali su ga većinom respektovali, jer je mnoge od njih u obračunu pesnicama sraunio sa zemljom, a nekolicinu okrznuo vešto naciľjanim mećkom. Jednom prilikom samo usmrtio je trojicu revolveraša koji su mu se suprotstavili.

Liđi koji su živel i Hovardu imali su daleko bolje mišljenje o svom šerifu, jer je u njihov grad donio mir za koji oni pre toga nisu znali. Prema građanima ponašao se učtivo, među damama je bio popula-

ran zbog svoje galantnosti prema njima, i što je najvažnije, uopšte nije pio. Čak je jednom svratio na kratko vreme i u crkvu, kada nije suviše bio zauzet poslom na ulici i salunima.

Elton je bio mlad čovek, bližio se tridesetoj. Visok, mišićav, čvrste četvrtaste brade, koračao je lakim gracioznim koracima gradskim ulicama. Desna ruka nikada mu nije bila daleko od drške „kolta“ koji je nosio vrlo nisko pripasan na kuku. Oči su mu svetlucale čvrstim kremena i nije se mnogo osmećivao mada je pokazao da ima smisla za humor, i obično je uvek nalazio ljubazne reči i prigodne odgovore ljudima koji su ga u prolazu pozdravljali.

Ali toga dana, iduće u rano jutro trotoarom Hovarda, Brest Elton jedva da je primećivao pozdrave onih koje je susretao. Nije bilo nikakve zabune u izrazu njegovog lica: bio je zbog nečega zabrinut, vrlo zabrinut.

Šerif Elton morao je da pripremi dosta stvari... i većina njegovih sugrađana bili bi vrlo iznenađeni kada bi znali koje su to stvari: bili bi vrlo zainteresovani da pročitaju telegram koji je šerif neposredno pre toga uzeo sa stola u telegrafskom birou. Nije bilo potrebno da pogleda žučkasti duguljasti formular da bi od reči znao šta na njemu piše.

„Odbeđli zatvorenici iz zatvora u Džulezbergu opljačkali ranč u ovom kraju. Sigurno indentifikovani. Naoružani. Možda su se uputili u vašem pravcu. Krenite u poteru i obaveštavajte me.

*Hardimen, U. S. šerif,
Korset Krik.”*

Brest Elton je opsovać, možda po stoti put otkako je primio taj telegram. Prokleti Kerni i Emerson,

Znao je dobro šta im je namera i zašto su se uputili u ovom pravcu. Pa dobro, jedna od dobrih strana koja je proizilazila iz primljenog telegrama bila je naredba da krene u poteru. Elton je to i nameravao. I još nešto više.

Došao je do crkve koja se nalazila na uglu glavne ulice i ulice rančeva, i zazvonio o crkveno zvonu.

Zvonio je tako oko desetak minuta. Zatim je pustio konopac zvonu i samo što se okrenuo suočio se sa zbunjenim propovednikom.

— Šta nije u redu, šerife?

Elton je uzeo propovednika za ruku, okrenuo ga prema crkvi i pošao sa njim prema vratnicama. — Morao sam da okupim građane, to je sve, i smatrao sam da je ovo najlakši i najbrži način. Žao mi je što nisam imao vremena da se konsultujem sa vama, propovedniče.

— U redu, u redu, ali mora biti da je u pitanju nešto zaista hitno...

Elton se osmehnuo i zakoračio na trotoar ispred crkvenih vrata. Većina građana već se bila okupila u dvorištu i ispred crkve. Dečaci su se igrali, preskačući opasno sa grane na granu tankog bresta. Kada su ga ugledali, ljudi su počeli dovikivati Eltonu, tražeći da znaju šta se desilo. Žene su ga sumnjičavo gledale, bojeći se najgoreg, jer im je njihova ženska intuicija nekako došapnula da će uskoro biti razdvojene od svojih muževa.

Elton je digao ruke, tražeći tišinu. Ljudi su se odmah umirili, jer su svi bili radoznali da što pre saznaju u čemu je nevolja, crkvena zvona korišćena su samo za slučaj

velike nužde, kao što su požari, poplave i napadi bandi razbojnika.

— Žao mi je ako je neko dobio lupanje srca od straha — rekao je Elton. — Morao sam hitno da vas okupim — obuhvatio je pogledom žene i nastavio. — Žao mi je, dame, ali vaši kreveti će za nekoliko noći biti malo hladniji... potrebni su mi vaši muževi. Ne, ne, samo polako! Ne svi ljudi u gradu, ali bar desetak ili dvanaest, najbolje bi bilo između petnaest i dvadeset.

— Jel' vi to govorite o poteri, šerife? — doviknuo je veliki Džon Kernič, gradski kovač, odeven u obaveznu kožnu kecelju, prljavu i pocrnelu od uglja i masnoće, držeći još uvek u ruci jedan od svojih velikih čekića.

— Da, veliki Džone — rekao je Elton. — Primio sam ovaj telegram od šerifa Hardimana iz Korset Krika. Zatvorenici koji su pobegli iz Džulezberga primećeni su i kaže da su se uputili ovamo. Otkako su pobegli iz zatvora, pljačkaju i ubijaju na veliko i pominje se neka velika ucena od devet hiljada dolara... po tri i pet stotina za Kernija i Emersona, a dve za onog mlađeg Bena Gereta. Bilo bi lepo podeliti taj novac, ali ipak bi bilo još bolje da te lupeže sprečimo da bilo koga ubiju ili rane. Ne bojim se da se sa njima suočim sam, ali bih ipak više voleo da ne bude tako — lice mu se razvuklo u osmeh. — Ne žudim baš da odem na onaj svet. Nego, recite, ko je sa mnom?

Nastalo je mrmljanje, žagor i ljudi su se počeli okretati svojim suprugama i draganama, raspravljajući sa njima da li da se prijave ili ne.

— Koliko računate da treba os-

tati na terenu, šerife? — zapitao je trgovac po imenu Koleman. — Dva, tri dana? Ili možda sedmicu?

— Najmanje nedelju dana. Za to vreme ili ćemo ih uhvatiti, ili ćemo ih poplašiti.

— Govorite kao da nameravate da ih gonimo, šerife!

— Nego šta! Nemojte računati da ćemo sedeti ovde na verandama i čekati da oni skrenu u ovom pravcu.

Nastalo je ponovo raspravljanje i žagor u gomili i Elton je primećio da mnoge od prisutnih žena odlučno odmahuju glavom.

— Slušajte me — dokvinuo je Elton. — Ta trojica su hladnokrvne ubice. Tamo u Plejk Rendžu silovali su jednu udatu ženu — bila je to presna laž, ali morao je izgovoriti jer je računao da će na taj način zaplašiti ljude i okrenuti ih sebi. Digao je ruke uvis kada je na licima video izraz zaprepašćenja. — Izvinite zbog ovih grubih i neprirodnih reči, moje dame, ali mislim da mi je dužnost da vam iznesem istinu i činjenice. Hoću da kažem, niko od nas ne želi da ta trojica dođu ovamo i naprave gužvu. Dobili smo zvanično upozorenje od federalnog šerifa da su se begunci uputili ovamo i moja je dužnost da ih zaustavim. Ali, potrebna mi je pomoć. Do sada ste mi je uvek pružali...

— Da, ali protiv nekih smetenjaka i kauboja koji su malo pustili sebi na volju, šerife — predočio je veliki Džon. — Do sada se još nikad nismo sukobili sa pravim ubicama, kao što su ovi.

— Njih je samo trojica. Vas dvanaest... ne, desetorica, pridružite mi se i garantujem vam bezbednost u gradu. Neće možda čak

biti neophodno da se sa njima sukobimo, mada bi, kao što rekoh, bilo fino podeliti tu nagradu. Ali, sve što nam je potrebno to je da ih oteramo što dalje iz ovog kraja, dalje od našeg grada. U tom slučaju, ženski svet i svi ostali bili bi bezbedni — udahnuo je duboko i zabacio šešir na potiljak. — U suprotnom, ja ću ipak morati da pođem da ih potražim. To je moja dužnost, jer sam položio zakletvu. Ja ću svoju dužnost rado obaviti, ali ko garantuje da se neće provući pored mene. Ja sam samo jedan čovek protiv njih trojice.

To je bilo dovoljno. Pogodio je njihov osećaj za poštenu igru i njihov strah za bezbednost žena i dece.

Znao je da će imati dovoljno ljudi za poturu. Još važnije, imaće dovoljno podrške da Kernija i Emersona zbiriše sa lica zemlje. Biće šteta za onog mladog čoveka, Gereta, ako i on bude uhvaćen u tu klanicu.

*

Ben Geret je zaključio da mu je dosta Kernijevog i Emersonovog društva. Shvatio je konačno da je od samog početka ispio strahovito glup što se spetljao sa njima. Trebalo je da ih napusti i da sam okuša svoje šanse još istog momenta kada je Emerson upotrebio onaj primitivni nož.

Još uvek mu je pred očima lebdeća slika zapaljenog Heroua kako u plamenu od glave do pete tetura po dvorištu zatvora; još uvek su mu u ušima odzvanjali njegovi stravični samrtnički krici. Već od

same pomisli na taj događaj osećao je mučninu u stomaku. Bilo je trenutaka u Džulezbergu kada je želeo da vidi Heroua mrtvog, ali sigurno ne na taj način.

No ipak, bio je slobodan... tačnije rečeno, slobodan, ali ne u pravom smislu te reči. Nalazio se van zatvorskih ograda. Između toga i prave slobode postojala je razlika. Bio je u bekstvu i do sada je za njim verovatno raspisana ucena. Biće ocenjen kao notorni ubica, baš kao i Kerni i Emerson. Ljudi će pljuvati pri pomenu njegovog imena, kao da žele da iz usta ispljunu gorak ukus.

U stvari, u vezi s tim malo šta je mogao da učini; ono što se desilo, desilo se. Sada je mogao samo da se izdvoji i da čeka prvu priliku da napusti ostale. Svratili su na par rančeva zbog hrane i tom prilikom su popunili rezerve municije, uzeli još oružja i sveže konje. Za to ga nije bila briga, jer u tim prilikama niko nije bio povređen. Ali, u jednom od tih slučajeva Kerni je bio vrlo blizu da izvrši ubistvo i bilo je pitanje vremena kada će taj razbojnik ponovo pomahnitati.

Što se tiče novca, nosio se mišlju da im dopusti da novac iskopaju i da ih onda zajedno sa novcem šćepa i preda vlastima, u nadi da će mu ta zasluga pomoći u njegovom slučaju. Ali, znao je da se ne može uhvatiti ukoštac sa njima dvojicom. Bio bi budala ako bi to pokušao. Oni mu neće nikada pružiti šansu da ih iznenadi i savlada. Umesto toga, pretpostavljao je da će pokušati da ga ubiju pre nego što dođu do mesta gde se novac nalazio. Nije bilo razloga zašto bi novac delili s njim, iako je Kerni

jednom rekao da su u izvesnoj meri njegovi dužnici, jer je bio osuđen i odležao zatvor umesto čoveka koji im je stvarno pomogao u pljački.

Ben se dvoumio da li da se neke noći, ne govoreći nikome ništa, iho zarzao. Rekao je životinji nenostavno otvoreno kaže da se odvađa i da će poći svojim putem. Nije mu trebalo mnogo vremena da dokuči da bi ovo drugo moglo biti fatalno i zato je odlučio da sledeće noći nečujno napusti logor, čim dvojica njegovih saputnika zaspe.

To je bio njegov plan, ali trebalo je da zna da Kerni nije budala...

Ben Geret je lagano seo na svoj ležaj od ćebadi i preko vatre koja je dogorevala pogledao dve tamne siluete bandita opruženih na zemlji, na drugoj strani logorišta. Čuo je njihovo tiho hrkanje i nije mu palo na um da se možda samo pretvaraju da spavaju.

Ben je tiho navukao čizme. Pružio je ruku, uzeo opasač sa revolverom i izvukavši se ispod ćebadi, udaljio se natraške iz logora i odšunjaao se preko niskog prevoja u udoljicu, gde su bili sapeti njihovi ukradeni konji. Dograbio je jedno sedlo sa zemlje i nabacio ga na leđa najboljeg konja i opsovao u sebi kada je konj na taj njegov gest tiho išunja iz logora, ili da im jednoliko umirujućin reči dok je pritezao kolan i nameštao uzdu.

Kada je stavio nogu u uzengiju i hteo da se vine u sedlo, odjednom je na leđima osetio pritisak čvrste metalne cevi.

Ben je zastao kao ukopan, osećajući se vrlo glupo u tom položaju sa jednom nogom u vazdu-

hu, sa rukama na jabuci i zadnjem delu sedla, puškom u futroli na sedlu i revolverom koji mu je bio daleko od ruku. Bio je uhvaćen i potpuno nemoćan da se brani. Pomislio je da je u rukama nekog policajca, ili lovca na učenjene, ali je glas koji je čuo odagnao njegovu zabludu.

— Ideš nekuda, dečko? — rekao je Kerni tonom čoveka raspoloženog za razgovor.

Ben se okrenuo zaprepašćen što čuje Kernijev glas, ali nije zabravio da ruke zadrži u visini ramena, jer je ubica odstupio korak nazad.

— Polako, dečko! — upozorio ga je Kerni.

— Nemam nameru bilo šta da pokušam — izustio je Ben bez daha.

— To ti je pametno. Ostavi samo tako konja i vrati se nazad u logor. Dok se mi vratimo, biće verovatno i kafa pripremljena.

Ben je lagano pošao uz padinu. Sa vrha prevoja bacio je pogled u logor, gde je Emerson čučao pored vatre i nameštao lonac za kafu.

— Mislio sam da spavate.

— To ti verujem — Kerni se nasmejao i grubo ga gurnuo od čega je Ben posrnuo napred. U isto vreme osetio je da mu je „kolt“ izvađen iz futrole. Posrnuo je teturajući se još nekoliko koraka, i pao na ruke i kolena pored vatre. Emerson ga je pogledao i osmehnuo se.

— Da li bi popio kafu, dečko? Kakvu voliš, vruću i slatku? Kao što je tvoja cura?

Ben je progutao pljuvačku i klimnuo glavom.

— Crnu ili belu? — zapitao je Kerni i obojica ubica su se prigu-

šeno nasmejali na tu oveštalu šalu. Ben je ćutke sedeo i gledao u svoje dlanove. Iz jednog dlana curilo je malo krvi.

— Hteo si da pobegneš od nas, zar ne, Bene? — zapitao je Emerson.

Ben je zaustio da poretne, ali je shvatio da bi od toga imao malo koristi. — Ja... mislim da je tako.

— Ne sviđa ti se naše društvo?

Ben je oprezno slegnuo ramenima. — Pa... ovaj... nisu mi se dopala ona ubistva i... čini mi se da nisam dorastao da budem odmetnik.

— Slažem se s tim — rekao je Emerson.

Kerni je oštro pogledao svog ortaka, a onda ponovo vratio pogled do Bena. Emerson je nasuo kafu u tri lončeta i razdao ih oko sebe. Ben je dvoumeći se uzeo svoje lonče, još uvek napregnut, još uvek u očekivanju da će ga ubiti, jer je smatrao da je to njihov odgovor za svaki problem.

— Gde si nameravao da odeš? — zapitao je Kerni bajagi nezainteresovano.

Ben je slegnuo ramenima. — Hteo sam da se odvojim i da odem negde odakle bih mogao poslati poruku mojoj sestri.

— Ah, da, onoj o kojoj si u Džulezbergu sve vreme govorio. O onoj sestri koja je trebalo da te izvuče iz zatvora! — nasmejao se Emerson grubo. — Ali, morao si ipak nama da se obratiš da te izvučemo, zar nije tako bilo?

Ben je planuo rumenilom. — Ja sam vama bio potreban da pobegnete! — rekao je vatreno.

Emersonovo lice se smrknulo i on je zamahnuo rukom da udari

mladića, ali ga je Kerni zadržao i lukavo se osmehnu.

— U pravu je, Loni, ne bismo sada bili ovde da se Herou nije zagledao u njega. Ali, ti si glup, dečko. Zar misliš da čuvari zakona neće motriti na tvoju sestru? Oni će kao psi pratiti svaki njen pokret, jer računaju na to da ćeš pokušati da stupiš u kontakt sa njom. Računaju čak da ćeš možda doći negde da se sa njom nađeš. Ona neće moći ništa ni da pomisli, a da nekaj vašljivi žaca za to ne sazna.

Ben je zurio u njega poluotvorenih usta, dignutih obrva. — Pa, priznajem da na to nisam pomišljao, Vine.

— Bilo bi bolje da si pomišljao, dečko. Pokušaj samo da stupiš u vezu sa tom tvojom sestrom, pa ćeš se, pre nego što izgovoriš svoje ime i prezime, ponovo naći na onoj gomili kamenja — glas mu je odjednom postao grub. — A mi bismo se mogli naći pored tebe... ako bi im rekao u kom pravcu smo se uputili.

— Do đavola, to nikada ne bih učinio!

Kerni se jedva primetno osmehnuo. — Ti misliš da ne bi. Oni bi te naterali da progovoriš.

— Možda. U svakom slučaju ja i ne znam kuda ste se uputili.

— Možda ne znaš tačno kuda, ali znaš dovoljno da nas dovedeš u škripac — zamumlao je Emerson. Pogledao je zatim Kernija. — Nije nam više potreban, Vine.

Ben se ohladio i preko ivice li-menog lončeta pogledao dvojicu ubica.

Kerni je još nekoliko trenutaka zamišljeno pijuckao kafu i ne dajući Emersonu odgovor, puštao da

očajanje i napetost mladog bandita dostignu skoro vrhunac. Zatim je spustio lonče, stavio šestometak između nogu i počeo da zavija cigaretu. Sačekao je da zavije cigaru i da je zapali i tek onda je progovorio.

— Možda nije tako.

— Hej, čuj me, Vine! Mi njemu ništa ne dugujemo! Njegova je zla sreća što je došao u zatvor zbog iste stvari za koju smo mi osuđeni. To je samo njegova zla sreća. Predlažem da ga likvidiramo i da pođemo svojim putem. Možemo njegov leš negde sakriti i...

Ben je odjednom sasuo kafu Emersonu u lice i ovaj je ustuknuo, prigušeno kriknuo i rukama pokrio oči. Mladić je istim pokretom ruke hitnuo prazno lonče na Kernija, koji je već pružao ruku da dohvati revolver sa zemlje. Ovaj je instinktivno sagnuo glavu, promašio rukom dršku revolvera i u tom istom trenu Ben je skočio na njega i udarcem noge odbacio revolver van njengovog domašaja. Pre nego što je uspeo da Kernija udari čizmom u lice, Emerson ga je gurnuo ramenom u noge i svi su se zajedno srušili u uskomešanu isprepletanu gomilu. Kerni je pesnicom pogodio Bena u lice i kolenom ga udario u pleksus. Emerson je dograbio jedan težak kamen i digao ga iznad glave, spreman da njime razlupa Benovu glavu.

Kerni je međutim pružio ruku i zadržao ga. Emerson je glasno opsovao i besno pogledao svog ortaka, ali se uozbiljio kada je spazio izraz Kernijevog lica. Kerni je držao glavu malo nakrivljenu, kao da nešto napregnuto sluša.

— Šta je? — izustio je Emerson zadihano.

— Konji! Čujem konje dole u kanjonu!

Ustali su na noge i Kerni je pružio ruku da podigne Bena, pridržavajući ga jer se ošamućeni mladić ljuljao na nogama. Zatim je i on čuo konje. Kopite su klopale po stenovitom tlu i jedna životinja je tiho njisnula.

— Ima ih mnogo! — šapnuo je Emerson.

— Potera! — rekao je Kerni i zgrabivši revolver nogama razbacao i izgazio vatru na ognjištu. — Gubimo se! Ako želiš da se odavde izvučeš, momče, za tebe bilo bolje da se držiš nas!

Ben nije čekao da mu se dva puta kaže. Mada nije žudeo za tim da ostane sa banditima, još manje je želeo da ga u mraku smakne neki član potere raspoložen za pucnjavu. Potrčali su preko ivice uvale do konja i dok je mladić hitao da nađe konja koga je već bio osedlao, druga dvojica su vešto i brzo osedlali svoje konje. Skoro u isto vreme kada je Kerni okrenuo svog konja i uputio se niz usek, i oni su se našli u svojim sedlima, zastavši samo toliko da Benu dobace njegovu pušku.

Pre nego što su prešli pedesetak metara, potera je tutnjevici izbila na brdski prevoj. Ben je pogledao gore i ugledao odraz silueta na zvezdanom nebu. Stomak mu se zgrčio kada je ustanovio da u poteri ima oko dvadesetak ljudi. U njihovim rukama zablistali su revolveri i kada su kuršumi zazviždali svuda oko njih, Ben je uvukao glavu u ramena.

— Razvite se u streljački stroj i pobijmo ih! — začuo se nečiji povik iz tame.

Ben je zapazio da se Kerni trgao i iznenađenog izraza lica okrenuo glavu odakle je glas došao. Zatim ih je zasula nova kiša kuršuma. Emer-

son i Kerni su odgovorili na paljbu. Video je kako se potera razdvojila i kako su neki konjanici pojahali nazad preko prevoja, a neki opet krenuli u jarugu. Pucali su iz revolvera i Ben je prigušio krik kada ga je jedno tane okrnulo po ramenu kao dodir usijanog gvožđa.

Zaljuljao se u sedlu, svestan koliko je bio srećan što ga je tane promašilo. Repetirao je pušku i ispalio nekoliko hitaca, ne vodeći brigu kuda kuršumi lete, želeći samo da doprinese opštoj zbrci, instinktivno pružajući otpor nepoznatom gonioču. Iza njih ljudi su vikali i urlali. Prasak hitaca i tutanj kopita konja u trku zaglušivao je uši, a oblaci prašine prodirali su u nozdrve i pluća.

Pogledavši napred, ugledao je Emersona i Kernija kako iznenada skreću ulevo, tamo gde je mislio da je samo neprobojan zid jaruge. No pošavši za njima, otkrio je da tu postoji vrlo uzan vijugav usek u steni i za trenutak je pomislio da zločinci nameravaju da odatle pruže otpor. Dvoumio se za trenutak, videvši da su njih dvojica nestali van domašaja pogleda, a onda je shvatio da je to nešto više od obične pukotine u steni.

Odjednom, iz pomračine iza njega izronila su dvojica gonilaca. Počeo je da prinosi pušku ramenu, ali je shvatio da ga zbog veće tame u senici zida jaruge još nisu primetili i da će projuriti pored njega. Za nekoliko sekundi običi će oko krivine jaruge i sačekaće svoje drugove da ih stignu. Znaće tada da su pretekli begunce i da su begunci negde u jaruzi. Ben je zaključio da će još uvek imati neke šanse za bekstvo ako taj trenutak malo odloži.

Shvativši da ga gonioči još nisu videli, Ben je snažno podbo petama

konja digao i kliknuo. Konj je skočio napred kao strela odapeta iz luka i u momentu kada su gonioči bili skoro poravnati ispred Bena, konj sa Benom izleteo je iz tame. Tada je za njih bilo kasno. Benov konj je kao topovsko đule grunuo na prvog konjanika, a ovaj je strahovitom snagom odbačen na svog druga. Konji su zavrištali i Ben je skoro istovremeno zategao vođice, zamahnuo kundakom puške i udario bližeg gonioča po glavi. Ovaj je odleteo iz sedla, a gonilac se već koprcao u zbrci između konjskih nogu.

Ben Geret je okrenuo konja i jurio nazad, tražeći pukotinu u tamnom zidu jaruge. Čuo je za sobom tutnjavu ostatka potere koja se bližila jarugom i naprežući oči da nađe usek, pitao se neće li ga potera ipak ščepati. Tada je ugledao otvor kao samo malo tamniju pukotinu u tamnoj litici. Skrenuo je konja pored jedne gomile kamenja i poterao ga u usek. Skoro istog trenutka začuo je viknu gonilaca koji su naišli na svoje oborene drugove.

— Razvijte se u strelce! Uхватите ih! — odjeknuo je isti onaj glas koji je Ben čuo sa vrha prevoja. — Sto mu gromova, nećemo im sada valjda dopustiti da pobegnu! Setite se nagrade, devet hiljadarki. Ja tu nagradu povećavam na deset i odričem se svog dela ako ih uhvatite.

Iako obuzet samo pomišlju na bekstvo, Ben nije mogao a da se tome ne začudi. Ma ko da je bio taj šerif, izgledalo je da je više bio zainteresovan za slavu nego za nagradu.

Odjednom je izjahao iz procepa i našao se na dosta širokom pojasu pešćanog tla na čijem je kraju nejasno svetlucala površina nekog plitkog potoka. Krenuo je nalevo i instinktivno uperio pušku u tom

pravcu imao neko kretanje koje je tamo zapazio. Bili su to Kerni i Emerson. Izjahali su iz senke nekog žbunja i prišli mu. Ben je čvršće stisnuo pušku.

— Časna reč, odlično si to izveo, dečko! — rekao je Kerni tihim glasom. — Videli smo te kad si oborio gonioce. Još ćemo se izvući odavde.

Zadovoljan za trenutak svojim uspehom, Ben se osmehnulo u tami, zaboravljajući za trenutak da je samo pre nepun minut bio veoma blizu smrti.

— Čini mi se da ti sada zaista ponešto dugujemo, dečko — rekao je Emerson sa prizvukom kajanja u glasu.

Dok su to govorili, jahali su brzo preko pešćanog tla koje je zaglušivalo topot kopita i pljuskajući vodom, pregazili potok. Iza potoka nazarala se šumica gustog žbunja.

— Idemo li za Teksas? — zapitao je Ben.

— Još ne — rekao je Kerni i u njegovom glasu osećao se prizvuk napetosti i gneva što je navelo Bena da se okrene i pogleda ga. — Još moramo da uzmemo plen — onda se okrenuo u sedlu i pogledao Emersona, koji je posmatrao u pravcu odakle su došli, očekujući da li će ugledati neki znak potere. Ali, izgledao je da su makar privremeno uspeli da se otresu gonilaca. — Loni... jesi li prepoznao glas onog čoveka koji je na brdskom prevoju i u jaruzi izdavao naredbe?

Emerson se okrenuo prema Kerniju i klimnuo glavom, a Ben je zapazio da su mu se crte lica s mržnjom zgrčile.

— Naravno, to je Brest Elton. Kućkin sin!

— Da — rekao je Kerni. — Bez obzira da li ćemo naći novac ili ne, sredićemo račune s njim pre nego

što krenemo za Teksas. Dogovoreno?

— Dogovoreno!

Zatim su pojahali prema šumici žbunja i ubrzo su nestali sa vidika.

V

Kada je senka zaklonila svetlost na vratima njegove kancelarije, šerif Brest Elton je nervozno digao pogled sa papira na svom stolu. Kada je video da je njegov posetilac neka žena, napravio je bezizrazno lice i mada to nije bio osmeh dobrodošlice, taj izraz bio je nešto daleko bolje od mrštenja koje je u prvom momentu hteo da pokaže. Silueta te žene zaklanjala je svetlost dana koja je dopirala sa ulice i šerif Elton je odmah znao da je to neka došljakinja u gradu.

U Hovardu nijedna žena nije nosila takav šeširić uzanog oboda i ravnog temena. Ta žena, ili devojka, obzirom da je po njegovom mišljenju tek bila prebacila dvadesetu, nosila je na sebi jaknu od jelenske kože preko bele pamučne košulje i na krajevima razrezanu jahaću suknju, takođe od kože, koja je skoro pokrivala visoke mekane čizme koje je nosila. Oko zglavka leve ruke visio joj je korbač sa posrebreenom drškom. Oko pojasa nosila je opasač za revolver, a u uglačanoj futroli od lakovanog boksa počivao je mali revolver „smit i veson“ kalibar 32, prikopčan za futrolu tankim kaišićem koji je sprečavao da oroz slučajno bude zapet.

Ustao je lagano, znajući da pred njim ne stoji neka obična žena. Elton je bio ugladen čovek i učtivo je klimnuo glavom.

— Dobro jutro, gospodo. Mogu li nešto da učinim za vas?

— Možete — rekla je kratko,

švičnuvši korbačem po nozi prekrivenoj kožom. — Ja se zovem Liz Garet i pokušavam da nađem mog brata Bena — pogled joj je postao nešto tvrdi i ona je žurno dodala. — Pre nego što ga neki temperamentan i žustar član potere slisti sa lica zemlje.

Elton je stajao bez pokreta, bezizraznog lica, i zurio u nju. Pokretom glave da joj je znak da sedne i kada je Liz sela u ponuđenu stolicu, on je i sam zauzeo svoje mesto.

— Gonjenje odbeglih zatvorenika je posao čuvara zakona, mis Geret, mada u principu uvažavam vašu brigu za život vašeg brata. Ipak, činjenica je da je on osuđen: pljačkaš banke i da je pobegao iz tamnice u društvu dvojice hladnokrvnih ubica.

Liz se zainteresovano nagla napred. — To me takođe zabrinjava, šerife. Kao što rekoste, Ben je u društvu hladnokrvnih ubica. Znam da on nije umešan u ta... ubistva, ali činjenica da je s njima automatski ga prikazuje kao čoveka istog takvog kova. Mogu da razumem zašto iz potere nisu voljni da nešto rizikuju. Ako potera nađe na Bena, ona će najpre pucati, a tek onda postavljati pitanja. A to je baš ono što želim da sprečim.

Serif je ozbiljno pogledao. — Nemate nikakva prava da se mešate u to — rekao joj je bez okolišenja. — Kao što sam vam rekao, to je posao čuvara zakona.

— A kao što sam ja rekla vama, šerife Eltone, Ben je moj brat. Čula sam da ste ih pre nekoliko dana zamalo stigli sa poterom u nekom kanjonu.

Eltonovo lice se pretvorilo u hladnu masku. — To je tačno — rekao je kratko.

— Bilo je puškaranja, koliko sam razumela. Moglo se desiti da zajedno sa onom dvojicom ubijete i Bena.

On je uzdahnio. — Morate to gledati i sa naše tačke gledišta. Dvojica zatvorenih stražara ubijeni su prilikom njihovog bekstva. Koliko znamo, i vaš brat je mogao u tome učestvovati, isto toliko kao i Kerni ili Emerson. Mi zbog toga ne pravimo između njih nikakvu razliku. A članovi potere su obični ljudi... mnogi od njih čak porodični ljudi. Oni nemaju iskustva u sukobima sa iskusnim revolverašima i ubicama. Zbog toga moraju svoju neukost kompezirati na taj način što će ih iznenaditi... izbaciti ih iz stroja pre nego što oni pripucaju.

— Tačnije rečeno, pobiće ih hladnokrvno!

— Gospođice, u poternici piše: žive ili mrtve.

Liz ga je presekla pogledom. — Želim da mog brata nađem živog, šerife. Imam dokumente koji dokazuju da on nema nikakve veze sa pljačkom za koju je osuđen. On je nevin.

Elton je nabrao obrve. — To može biti tačno, mis Geret, ali u ovom momentu on je osuđenik u bekstvu sa dvojicom poznatih ubica, i to je sve što jednog predstavnika zakona interesuje. Vaš brat, koliko sam shvatio, ne zna ništa o tom takozvanom dokazu?

— Ne, ne zna. To je razlog što moram da ga nađem pre... pre nego što mu se nešto desi — s mukom je obuzdala osećanja, ali je za trenutak zaćutala i pošto je duboko uzdahnula da bi se umirila, uzela je u ruke korbač koji joj je dotle ležao u krilu. — Zar ne shvatate to, šerife?

— Naravno da shvatam. Ne shvatam samo šta biste želeli da ja učinim? Hoću da kažem, pobjegli su

nam tamo negde na severu, u kanjonu iza koga se nastavlja pust, neistražen predeo i nijedan čovek ne zna tu teritoriju bolje od Vina Kernija. Prema tome, ja sam potpuno bespomoćan. Trebalo bi cela armija da ih tamo pronađe. Vi nikad ne biste mogli tamo da se snađete.

— Pustite vi mene da ja sama prosudim za šta sam sposobna, a za šta nisam, molim vas. Možete li mi dati neku mapu te oblasti o kojoj ste govorili? Ili, možete li me odvesti tamo?

Šerif je zažmirio očima i brzo odmahnuo glavom. — Ne, ne mogu. A i za vas, biće prava ludost ako pokušate da se tamo uputite sami. Izgubićete se u pustinji i umrećete od gladi pre nego što nađete put natrag — ponovo je odmahnuo glavom. — Ne bi mi bila mirna savest ako bi se tako nešto desilo, mis. Za vas bi bilo najbolje da se vratite nazad u Džulezberg, ili tamo odakle ste došli, i da predstavnicima zakona prepustite da tragaju za vašim bratom.

— Predstavnicima zakona? A šta ćemo sa lovcima na učenjene. Mislite li da će mu oni pružiti bilo kakvu šansu. Oni će ga ubiti na prvi pogled, kao od šale, a da ne govorim o velikoj uceni!

Elton je uzdahnio. — Mis Geret, ako zaista imate dokaze da vaš brat nije učestvovao u pljački banke, onda bi trebalo da pođete i da sa tim upoznate sudske vlasti. Oni će to razmotriti i eventualno objasniti u novinama. Ako bi vaš brat to čuo, trebalo bi da bude dovoljno razuman da se odvoji od ostale dvojice i da se preda.

— Ako bude imao šanse da za to čuje.

Šerif je slegnuo ramenima. —

Vi... ovaj... imate li taj dokaz za sobom?

— Zašto? — zapitala sumnjičavo.

— Pa, mislio sam da bih ja mogao odneti federalnom šerifu u Korset Sitiju i on bi možda hteo da nešto preduzme u vašu korist. Mogu to da učinim, sem ako vi želite da to lično učinite.

Liz ga je ispod oka posmatrala. — Ne nosim taj dokaz sa sobom. Dokaz je u rukama šerifa u Denveru. On će već organizovati da vest o tome izađe na javnost, ali ja i dalje želim da nađem Bena i da ga uverim da to nije običan trik smišljen zato da ga navede da se preda — Ustala je odjednom sa svoje stolice. — Ima li ovde u gradu biro za zemljišta?

Elton je umorno ustao i lagano odmahnuo glavom. — Vidim da ste i dalje čvrsto rešeni da nađete put do tog kanjona.

— Tamo je poslednji put viđen, zar ne?

— Da. Čujte, pokazaću vam na mapi gde je to mesto i nacrtaću vam kako da tamo stignete. Ali, verujem da ga nikada nećete naći. Kad ga moja potera nije stigla, sigurno ga nećete stići ni vi.

— Ali, pokušaću — rekla je ona.

— O kej. Dođite ovamo i pogledajte ovu mapu na zidu.

Dvadesetak minuta kasnije Liz Geret je napustila Eltonovu kancelariju. Šerif je ispratio do vrata i ostao da gleda kako njišući bokovima ide trotoarom i skreće u pravcu gradske štale. Zamišljeno se počeo vrhom kažiprsta po bradi i napucao usne. Zatim se osmehnuo upolovačenim osmehom i ušao ponovo u svoju kancelariju.

Ni šerif ni Liz Geret nisu zapazili jednog bradatog čoveka sa dva nisko pripasana revolvera na bedrima.

koji se odvojio od stuba nadstrešnice trgovine mešovitom robom i pošao za devojkom, motreći pažljivo svaki njen pokret.

*

Dok Holidej je zategao kaiš na svojim bisagama i prebacio ih preko ramena, a drugom rukom uzeo je pušku u futrolji koja mu je ležala na krevetu hotelske sobe. Izgledao je sasvim drukčije nego obično. Umesto njegovog uobičajenog odeća, koje se sastojalo od sakoa, prsnika, mekanih flannelskih pantalona i poluvisokih cipela od fine mekane kože, sada je na sebi imao toplu pamučnu košulju u boji, kožnu jaknu, „levis“ pantalone i čizme od čvrstog boksa. Na starog Doka Holideja podsećao je samo njegov šesir i revolver sa drškom od slonove kosti.

Stojeći na vratima male sobe, Džim Hjum je posmatrao svog prijatelja, odbijajući dimove iz cigare.

— Mislim da se upuštaš u krupnu avanturu, Dok. Ne mislim da kažem da joj nisi dorastao — rekao je mirno — ali može se desiti da traganje potraje nedeljama, pa čak i mesecima.

— Ne bi trebalo da traje toliko dugo, Džime, mada ne bih mogao ništa da kažem pre nego što se nađem sa Liz Geret. Prema onome što smo o njoj poslednje čuli, ona je pošla za Hovard.

— Ne verujem da će se begunci zadržati tamo gde su viđeni — rekao je Hjum. — Imali su vlaški mnogo sreće da ih potera nije prikucala. Tada bi za mladog Bena sve bilo završno — začutao je i zagrizao cigaru zubima, gledajući kroz plavičast dim Doka Holideja. — Ni je moguće, ali voleo bih kada bih i ja mogao da pođem s tobom.

Izgleda da je Dok Holidej bio vrlo iznenađen tom izjavom. — Zbog čega?

— Zbog toga što se može desiti da izgubim jednog dobrog prijatelja — rekao je Hjum ozbiljno. — Ti polaziš da se sukobiš sa dvojicom profesionalnih ubica.

Holidej se kiselo osmehnuo. — To mi neće biti prvi put. Sretao sam takve i do sada.

— Znam, ali svejedno, ipak ostajem pri tome da je poduhvat rizičan.

Holidej se kratko nasmejao. — Rizičan da, ali ko zna kakav rizik bi za mene bio da ostanem ovde. Ceo svet je pun rizika, moj dragi Džime — Holidej se uozbiljio. — Razmišljao sam o svemu i došao do zaključka da ipak moram pomoći toj devojci. Donekle snosim krivicu što je njen brat pbegao i moja je moralna obaveza da svoju grešku ispravim. Sem toga, interesuju me predeli severno od Hovarda, tamo nikada nisam bio.

— Možda te interesuje još nešto — osmehnuo se šeretski Džim Hjum. — U svakom slučaju, želeo bih da te zdravog i čitavog ponovo vidim u Denveru. Seti se toga.

Dok Holidej je klimnuo glavom, stavio futrolu sa puškom pod mišku i pružio ruku. Hjum ju je čvrsto prihvatio i posle toga Dok Holidej je izašao, rekavši samo kratko doviđenja.

Hjum ga je ispratio pogledom, a onda tiho zatvorio vrata kancelarije. Žarko je želelo da ponovo vidi Doka Holideja, i to da ga vidi što pre. Na svetu nije bilo mnogo ljudi kao što je on, a još manje ljudi koje je Džim Hjum smatrao za svoje prijatelje.

Liz Geret je odlučila da se ulogori pored jednog plitkog potoka koji je tekao kroz predeo ispresecan uvalama i jarugama. Nije znala da je to mesto negde u blizini onog mesta gde je potera naišla na begunce, ali ju je obuzimala neodređena ali jaka sumnja da ju je, iz nekog razloga, Brest Elton naveo na pogrešan trag.

Sledila je njegovu nacrtanu mapu i taj put odveo je u neravan brdski predeo, izbrazdan klancima na kome ne bi ostalo nikakvog traga, čak ni ako bi njime prošlo krdo bufala u stampedu. Kretala se samo vođena instinktom i slutnjama, a do sada ni jedan ni drugi nisu je nikuda odveli. Jahala je u krug i nekim zamišljenim pravcima koji su se na kraju ipak presecali, penjala se preko oštih brdskih prevoja, pešačila vodeći svog konja, probijala se kroz gusto žbunje pa je čak pretražila i nekoliko pećina na koje je naišla u litici kanjona, a koje nisu bile označene na mapi koju joj je Elton dao.

Ali, nigde nije našla ništa; nigde nije bilo ni traga od begunaca, ili pak od mesta gde ih je potera nagazila. U očajanju popela se na vrh jednog okomitog uzvišenja i stavivši šake oko usta nekoliko puta svom snagom doviknula Benovo ime. Njen glas odbio se od kamenih litica i špicastih brda. A onda kada je stostruko ponovljeni odjek zamro u daljini, doviknula je iz sveg glasa svoje ime i rekla da poseduje dokumente koji dokazuju njegovu nevinost. Nije se mnogo nadala da će Ben čuti njene reči, ali je bila dovoljno očajna da to pokuša.

Učinila je to stoga što je došla do zaključka da i pored mape, a možda baš zbog nje, ne zna gde se nalazi. Bila je zalutala.

Srećom, bar je imala vode i pretpostavila je da će ako pođe tokom potočića pre ili posle ipak morati da izađe iz ove neprohodne, kanjonima ispreseccane oblasti. No, moglo se desiti da potok jednostavno negde nestane u zemlju kao što su mnogi potoci i rečice ponirali u ovakvim predelima. Bila je to mogućnost tačnije rizik koji je morala da preduzme, mada je mrzela osećaj da je bespomoćna i da mora trošiti energiju za svoj sopstveni spas, a ne za traganje za Benom zbog čega je ovamo došla.

Kada i ako se iz ovoga izvuče, porazgovaraće sa šerifom Eltonom zbog toga što ju je uvalio u ovakvu nevolju. Taj čovek morao je biti pravi idiot kada je nacrtao mapu koja je dovela u ćorsokak. Ili to, ili je iz samo njemu poznatog razloga nacrtao mapu pogrešno i namerno je poslao pogrešnim tragom da bi se u divljini izgubila.

Zastala je pri loženju vatre i namrštila se, jer je ova poslednja misao odjednom jako obuzela. Odmahнула je glavom i pružila ruku za džakčić sa hranom, kako bi pripremila večeru. Rezerve hrane brzo su se smanjivale i morala je vrlo racionalno da troši ono što je imala; naravno, mogla je da pođe u lov i nije se bojala da će je lovačka sreća izdati, ali nažalost od kako je pošla u potragu jedva da je videla nekoliko životinja vrednih pomena.

Još jednom je zastala dok je sekla tanak komad sušenog usoljenog mesa. Nije postojao nikakav razlog zbog čega bi je Elton namerno po-

slao na pogrešan put. Nije mogao da postoji nikakav razlog. Ali pomisao na prevaru obuzimala je sve više, dok je pripremala kafu u ulubljenom loncu i dok je grejala meso sa grahom.

U kanjonu je vladala neka atmosfera sablasne jeze, naročito za usamljenu ženu. Noćni povetarac je sumorno šumeo kroz stene, a konj se nemirno trzao i povremeno tresao glavom; ustezao se da se udalji dalje od logorske vatre. Ona je u instinkt životinje imala više poverenja nego u svoj. Liz Geret je uzela pušku i stavila je pod čebe pored sebe, a uz to otkopčala i kaišić koji je osiguravao revolver da ne ispadne iz futrole. Spavala je potpuno obučena, ako je uopšte spavala, trudila se da ostane budna, trzala se na svaki šum i ljutila se na sebe svaki put kada bi joj srce brže zakućalo.

A onda je nastupio trenutak kada je bila sigurna da njen strah nije izazvan lažnom uzbunom.

Začudo, u tom momentu ona se nije trgla na ležaju ispod cebadi, već je ustreptalog srca čvršće stisla kundak puške. Oči su joj se kao po komandi same od sebe širom otvorile i ona je ostala da leži vrlo mirna, zureći u zvezda koje su se gomilale na mračnom nebu visko iznad litica kaniona. Počela se znojiti i nešto peckavo joj je zamutilo po licu i vratu, a žmarci hladne jeze prostrujali su joj od kose do vrhova prstiju.

Nalet vetra podigao je prašinu i naneo joj je na lice. Uspela je da zaustavi kašali koji joj je navro iz grudi i da istovremeno napregne sluh: od stezanja puške zbolele su je ruke. Zatim je ponovom čula šum i ukrutila se od straha. Nije bi-

lo nikakve zabune da taj šum nije poticao od vetra.

Negde u blizini oko logora kružio je konjanik, jašući na konju laganim hodom, osmatrajući teren. Bacila je pogled ka svom vezanom konju i zapazila da je digao glavu i da striže ušima. Dok ga je gledala konj je tiho zarzao. Ne čašeći više ni časa, otkotrljala se sa ležaja ustranu, prema senci, i dok se kotrljala ubacila je metak u cev. Ostala je da leži u tami, osluškujući, pokušavajući da dokuči položaj tog misterioznog konjanika. Nije čula topot konjskih kopita i pomislila je da je verovatno zastao. Ali tada se topot kopita ponovo začuo, jer je verovatno vetar odneo šum u suprotnom pravcu. Liz je naperila pušku u pravcu odakle je šum dolazio. Zgrčila se spremna za borbu.

Kada se pravac konjskog kretanja promenio, ona je nervozno liznula suve usne. Konj se sada približavao pravo prema vatri. Njen ždrebac je ponovo kratko njisnuo i ovaj put mu je odgovorilo kratko rzanje, ali se devojci učinilo kao da je to rzanje nečim prigušeno. Zatim se kretanje primetilo na drugoj strani logora iza jednog uzvišenja od krečnjačke stene koje ju je štitiло od noćnog povetarca. Nešto tamno pojavilo se kao silueta na ivici uzvišenja i nastavilo da se kreće nasuprot bleđoj stenovitoj litici.

Liz je prislonila kundak puške na rame i nanišaniла. Jasno je videla glavu konja koja se pomaljala iza uzvišenja. Kada se konjanik pojavi, nameravala je da ga upozori i ako na upozorenje ne dobije brz odgovor da otvori paljbu. Taj neko dobiće onda metak u čelo.

Od silnog stiskanja vilice su je počele boleti, a isto tako i lice od

pritiska obraza na kundak puške. Kažiprst na orozu bio joj je skoro ukrućen. Znoj joj je orosio čelo i od napornog zurenja preko nišana puške oči su joj počele suziti. Do vraga! Umesto normalnog položaja u sedlu, konjanik je morao biti bio polegao po vratu. Pritegla je prst na obaraču... i malo digla glavu.

Konjanik nije bio polegao po konjskom vratu... konjanika uopšte nije bilo, približavao se samo konj. U istom momentu kada je to shvatila, začula je iza sebe lak šum i okrenula se, okrećući istovremeno i cev puške. No, čvrsta ruka odgurnula je cev i metak je odleteo u vazduh, a zaglušujući pucanj stotruko se odbio od litica kanjona. Pri kratkom blesku puščanog hitca ugledala je nečije bradato lice, lice čoveka koga do tada nikada nije videla. Padajući na leđa, ugledala je njegove bele čvrsto stisnute zube. U desnoj ruoi napadač je držao revolver, ali nije pokazivao nameru da ga upotrebi.

Držeći jednom rukom cev puške okrenutu na stranu, pokušao je da je opkorači, da je pritisne na zemlju. Nekoliko puta udario je njenom rukom o tlo i prsti njene šake su se počeli otvarati. Nastavio je da joj drmuska ruku, sve dok puška nije zvečeći pala na tlo. No ona je uspeła da ga udari kolenom u stomak i začula je njegovo stenjanje, ali napadač ipak nije popustio pritisak. Naprotiv, još čvršće ju je pritisnuo. Polegao je bliže po njoj, pritisnuo je svom težinom i raširio joj ruke. Liz je sačekala dok se njegovo lice nije sasvim približilo njenom, a onda je zamahnula glavom i udarila ga čelom u vrh nosa. On je kriknuo i kaplice tople krvi briznule su joj po obrazu. Napadačev stisak je po-

pustio i ona se iskolebala ispod nje-
ga i udarivši ga nogom u grudi us-
pela da mu baci šaku prašine u oči,
a onda da se baci ka svojoj pušci.

Psujući glasno, napadač se bacio
za njom, zgrabio je za noge i pri-
vukao je čvrsto uz svoja prsa da se
ne bi koprcala. Sva zadihana pruži-
la se i uspela da dohvati pušku.
Osetila je pod prstima gladak drve-
ni kundak, ali je nepoznati povu-
kao nekoliko santimetara bliže sebi.
Ona je prikupila noge koliko je
mogla i kriknuvši, bacila se svom
snagom prema pušci. Ovaj put doh-
vatila je rukom tanji deo kundaka.
Nije uspela da stavi prst na okidač,
ali je zamahnula puškom u širokom
luku. Cev je zakačila ugljevlje na
vatri i prevrнула lonac za kafu a za-
tim se uz tup udar spustila na napa-
dačev bok. Ovaj je bolno zastenjao
i Liz je očajnički pokušala da se do-
čepa ručice za ubacivanje metka.

No, napadač je odjednom pustio
njene noge i bacio se prema njoj.
Pritisnuo je svom težinom na zemlju
i rukom oteo pušku iz njenih ruku.
Začula je zveket puške po steni gde
je napadač bacio, a onda se njegova
pesnica spustila na njenu bradu i
hiljade svetilaca zaigrali su joj pred
očima. Osetila je da gubi svest, po-
kušala je da se tome odupre i uz
pomoć golog instinkta zamahnula
noktima. Kada su njeni nokti dubo-
ko zaorali njegove obraze, napadač
je kriknuo, a onda je po drugi put
snažno udario u vilicu. Njoj se uči-
nilo kao da joj je lobanja pukla i
istog trenutka izgubila je svest.

Kada je došla sebi sa slanim, me-
talnim ukusom krvi u ustima, leža-
la je baš tamo gde je bila pala.
Zastenjala je i otvorivši oči zagle-
dala se u zvezda. Nisu joj se učinile

blistave kao obično. Trebalo joj je
nešto vremena da shvati da to nije
zbog toga što su pobledale već više
od svetlosti podjarene vatre koja je
mračila njihovu blistavost. Lagano
je okrenula glavu, osećajući bol u
podnadulim mišićima vilice i vrata.
Zažmirila je od bleska vatre i žmi-
reći razaznala je siluetu jednog čo-
veka koji je čučao na suprotnoj
strani i pijuckao kafu. Bila je sas-
vim sigurna da ga nikada ranije
nije videla: čak i u čučućem polo-
žaju izgledao je visok, a oko niego-
vih vitkih bedara bila su ukrštena
dva opasača sa revolverima nisko
podnadulim mišićima vilice i vrata.
je bio zabačen unazad tako da je
mogla zapaziti pramenove sede kose
u inače gustim tamnim vlasima.
Ostavljao je utisak tvrdokornog i
opasnog čoveka, a nos mu je bio ma-
lo podnaduo sa ostacima usirene kr-
vi u nozdrvama.

— Želite li kafe? — izgovorio je
raspuknutim glasom, spazivši da se
pokrenula.

Liz nije odgovorila. Uspravila se
na svom mestu i još uvek ošamuće-
na protrljala rukom vilicu, a zatim
vrat. Po oštirini bola prosudila je da
je nepoznati žestoko udario.

— Ko ste vi? — reči je izgovori-
la zaplićući jezikom, čiji je dodir po
obrazu osećala: jezik joj je bio na-
duvan i povređen.

— Zovem se Silver: pokazao je
palcem pramenove sede kose. — To
je, razlog.

— Mene interesuje samo zašto ste
me napali. Šta želite od mene? —
srce joj je burno kucalo, a prste je
instinktivno zarila u pesak, ali je
uspela da ga pogleda u oči, da izdr-
ži njegov leden pogled i da joj glas
zvuči odmereno. Nastojala je da ne

izgleda uplašeno. U sebi, međutim, sva se tresla od straha, ali se nadala da se to neće vidno ispoljiti.

Silver je srknuo kafu i prosuo ostatak iz lončeta. Nasuo je drugu šolju, pre nego što je odgovorio.

— Hoću vas, Liz Geret.

Liz se trgla, skamenila i šumno izdahnula kroz nozdrve. Nije mogla da ne otkrije slabo podrhtavanje glasa, kada je ponovo progovorila.

— Kako... odkuda znate moje ime?

— Imam načina da saznam ono što želim — rekao je ozbiljno.

Liz je mucala zbunjeno. — Šta... šta želite od mene?

On je ćutke pijuckao kafu tako da je morala da ponovi pitanje. Posle drugog pitanja on je pažljivo spustio lonče na pesak i počeo da zavija cigaretu. Nije je čak ni pogledao, kada je prillegao na ivicu ležaja na kome je ugledala svoju pušku i revolver.

— Ne gledajte to — rekao je mirno, naizgled usredsređen na duvankesu i papir. Ona se sledila i nepoznati je završio zavijanje cigarete i zapalio je pre nego što je ponovo progovorio. — Ne želim ništa mnogo od vas... i ne treba da brinete za vašu čednost. Ta strana žene jednostavno me ne interesuje.

Zvučan uzdah olakšanja nadjačao je pucketanje vatre i deo napetosti u njoj je popustio. — Pa... šta onda? Ja vas čak i ne poznajem.

— Naravno da me ne poznajete. Mislio sam da ste možda čuli za mene, ali ne bih bio iznenađen ako niste. Nemam običaj da javno oglašavam moje ime... ili zanimanje.

Liz je nabrala čelo. — Vaše zanimanje? Šta hoćete da kažete?

Osetila je na sebi prodoran pogled njegovih ledenih očiju i uzdrhtala

je od odbleska plamena na njegovim beonjačama. Izgledalo je kao da su u njegovo bradato lice usađena dva ugljena čiji je užareni dodir osećala na licu.

— Ja sam lovac na ucenjene — rekao je.

Liz je nabrala obrve i usne su joj se iznenađeno razdvojile. Ne razumevajući, lagano je odmahнула glavom. A onda je odjednom uspravno sela, ne obazirući se na bol u vratu i potiljku.

— Vi gonite Bena? — rekla je.

— I Kernija i Emersona — dodao je.

Ona je izvila usne. — To je krvav novac!

On je slegnuo ramenima. — Devet, to jest deset hiljada dolara. To вреди malo prolivanja krvi, kako mi se čini.

— Nadam se da će to biti vaša krv!

— Možda jednog dana, ali ovoga puta neće.

— Samo ste gubili vreme, ako ste me pratili. Nemam pojma gde se nalaze Ben ili oni ostali.

— Znam to. Prešpartao sam ovaj kraj kao kauboj koji pokušava da nađe put do kuće posle subotnjeg pijančenja u gradu.

Liz se namrštila. — Onda zašto... zašto ste me napali? Od kakve vam koristi mogu biti?

On je izvesno vreme ćutke pušio. — Možda od velike, a možda ni od kakve. Preuzeću taj rizik.

— Ne vidim kako bih ja...

— Onaj momak je vaš brat, zar ne? — prekinuo ju je Silver i Liz je lagano potvrdno klimnula glavom. — Pa lepo, ja ću ih goniti i naći ću ih pre ili posle. Ja sam strpljiv čovek. Ako vas budem imao sa sobom moći ću da se pogađam.

Onaj momak sigurno neće želeti da vam se nešto desi.

Ona je izustila nešto nerazgovetno. — Zar mislite da će mu ona dvojica dopustiti da pregovara sa vama? Njima ništa ne značim. Pustiće da me vi ubijete, a oni će ubiti Bena, ako pokuša da se preda da bi me spasao.

— Možda. Ali, biće među njima đavolski mnogo raspravljanja, kada im ponudim razmenu i tada ću se ja umešati. Vi ćete biti vezani na vidnom mestu, i dok se oni budu svađali šta da se radi a šta ne, ja ću im prići i...

— Vi ste lud! To je pakleni rizik, mister.

— Ja sam naviknut na dalekosežne planove. I rizikovaću. A kažem vam da će moj plan uspeti, ne sumnjajte u to. I ranije sam uspevao. A sada dosta priče i spavajte. Rano ujutru polazimo.

Liz je ostala da sedi, zureći preko vatre u tog kao smrt opasnog čoveka, dok je on ćutke pušio ruku opuštenih na kolena i crveno obrubljenih očiju uperenih u nju.

Osetila je mučninu; znala je da ovaj Silver neće ni pokušati da Bena i ostale izruči žive. Pobiće ih hladno kao što bi neko popušio cigaretu. Neće čak napraviti ni najobičniju grimasu na svom uzanom licu. Ona se lagano spustila na hladan pesak i stisnuvši zubima donju usnu, zagledala se u zvezde.

VI

Jašući glavnom ulicom Hovarda, Dok Holidej je u gradu osećao atmosferu napetosti. Na ulicama nije bilo mnogo ljudi, a i oni koji su se mogli videti nisu se kretali uobičajenim smirenim hodom. Svi su izgleda bili okupljeni u grupice i po izrazu njihovih lica nešto ozbiljno raspravljali, ili su žurno išli prema drugom kraju grada, gde se pored jednog visokog drveta bresta video toranj crkve koji se dizao u nebo.

Dok je jahao nekoliko lica pojavilo se na prozorima i pogledalo ga. Nije znao šta ti pogledi znače, ali je osećao da u gradu nešto nije u redu; nešto se svakako nedavno desilo i izgledalo mu je da su svi ljudi još uvek pod pritiskom tog događaja. Poterao je svog konja u gradsku štalu, ali tamo nije našao nikoga ko bi konja prihvatio i zato je sam rasedlao svog konja, doveo ga u jednu pregradu i kratko ga istimario. Zatim je izašao iz štale, noseći na levom ramenu svoje bismage a u desnoj ruci vinčesterku.

Izašavši na svetlost dana, Dok je zastao i osvrnuo se oko sebe. Nigde ni žive duše. Za desetak ili petnaestak minuta koliko je dugo proveo u štali ulice su se potpuno ispraznile. Bacio je pogled prema crkvi i učinilo mu se da je tamo video grupe ljudi okupljene u senci brestova. Nabravši obrve, preleteo je pogledom po zgradama i ono što je video nije ostavilo jak utisak na njega, jer je slične kuće od dasaka i lažne fasade video u mnogim gradovima kroz koje je prošao. Pogled mu se zadržao na jednoj zgradi na suprotnoj strani. Na nastrešnici visila je drvena tabla na kojoj je pisalo kratko „šerif“. Činilo mu se da natpis na toj zgradi nije izbledeo toliko kao većina drugih natpisa.

Holidej se uputio prema toj zgradi i odmah primetio da su vrata otvorena. Pogledao je druge zgrade i zapazio da su trgovine za-

tvorene i da su čak leptir vrata saluna iznutra zaključana katan-cem. Na prozorima nije više video lica. Iznenaden više nego ikad, Holidej je zakoračio na trotoar ispred šerifove stanice i prišao vratima, ne očekujući da će unutra nekoga zateći.

Bio je tim više iznenaden kada je za rabatnim писаčim stolom ugledao jednog čoveka. Taj čovek je digao glavu i Dok je ugledao lice mrgodno od uzavrelog gneva.

— Šta želite? — rekao je Brest Elton nabusito.

Holidej je spustio pored zida svoje bisage i naslonio pušku na zid. Zabacio je zatim šešir na podiljak i pogledao šerifa.

— Odmah ću preći na to — rekao je Holidej, istim tonom. Pokazao je rukom prema ulici. — Šta se tamo događa?

Elton ga je pogledao usijanim pogledom. — Skup građana — izustio je oštro. — Slušajte, došljake, izabrali ste rđav trenutak da dođete u ovaj grad. Ako ste samo na prolazu, predlažem vam da odmah nastavite dalje. Ako ovde imate nekakvog posla, onda je bolje da mi kažete kakav je to posao. Ja sam šerif Elton.

Holidej ga je netremice pogledao u oči. — Mislim da ste vi čovek koga tražim. Ja sam Dok Holidej.

Elton je nabrao obrve i oštro pogledao visokog pustolova. — Čuo sam o vama. Nedavno je opet bilo priče o vašim poduhvatima. Rešili ste neku pljačku u kompaniji „Vels Fargo“, zar ne?

— Tako je.

Šerif je izgledao smeten. — A šta želite od mene?

Holidej se osmehnuo krajem

usana. — Ništa što bi bilo u vezi sa kompanijom „Vels Fargo“. Pokušavam da nađem devojkicu koja se zove Liz Geret. — Zastao je u pola rečenice, jer je primetio da se Elton trgao. Holidej je zažmirio očima. — Šta nije u redu?

— A šta želite od Liz Geret?

— Rekao sam vam. Pokušavam da je nađem — rekao je Holidej, lagano pakujući reči. — Zbog čega, to je moja stvar. Jeste li je videli?

Elton se pažljivo zagledao u Holideja; zapazio je njegovu čvrstu bradu, oštre pravilne crte lica i energične čeličnoplave oči. — Da, pre nekoliko dana. Prošla je ovuda sa namerom da ode tamo gde smo naišli na njenog brata i onu dvojicu ubica sa kojima je pobe-gao. Tamo dalje u onoj stenovitoj oblasti. Teren je tamo zaista neprohodan, samo stene, jaruge i uvale. Nisam želeo da je pustim da ode, pokušao sam da je odgovorim od te namere.

Holidej je osetio u sebi plimu rastuće napetosti. — Da li joj se nešto desilo?

Elton je napravio grimasu. — Pa, mogao bih i da vam kažem. Dvojica kauboja tražili su zalutalu stoku pa su slučajno prošli kroz taj kraj. U blizini jednog potoka u jednom od plitkih kanjona naišli su na logorište. Bilo je tamo tragova borbe, hrvanja kako mi rekoše, jer su našli tragove krvi na steni i na ćebadima. Našli su takođe i jednu pušku, ali je puška bila polomljena i zarđala od rose. Našli su takođe i revolver marke „smi i veson“, jedan ulubljen lonac za kuvanje kafe i slično. Po tim predmetima reklo bi se da je borba bila ogorčena.

— Dali ste mi detaljan opis do-

gađaja — rekao je Holidej, — ali na šta to ciljate? Revolver marke „smit i veson“ mogao bi da pripada Liz Geret. Hoćete li da kažete da su i ostali predmeti bili njeni?

Stisnutih usana šerif je klimnuo glavom. — Izgleda da je tako.

Holidej se natmurio. — Šta mislite šta se desilo?

— Izgleda da ju je neko napao u logoru i da ju je odveo sa sobom... ili je možda negde zakopao, negde gde je nećemo lako naći. Njenog konja nismo našli, ali peščano tlo je mekano i ne zadržava dugo trag tako da ne bismo mogli reći da li je na njenom konju neko jahao ili ne.

Dok Holidej je uporno gledao Eltona. Novost je bila rđava, ali postojalo je u toj priči još nešto, tačnije rečeno u Eltonovom ponašanju, nešto što je pobuđivalo sumnju. — Jeste li sigurni da su te stvari njene?

— Sasvim siguran. Pre toga boravila je u gradu i mnoštvo ljudi zapazilo je njenu opremu. Ona je...

Zastao je odjednom u pola rečenice i pogled mu je odlutao pored Holideja na ulicu. Mršteći se pustolov se lagano okrenuo i sam pogledao napolje. Ugledao je grupu ljudi koja se, krećući iz pravca crkve pojavila u glavnoj ulici, i uputila se prema šerifskoj stanici. Elton je ustao, mrgodnog lica, ruku stisnutih u pesnice.

— Kako to, da vi, jedini, niste na skupu građana? — zapitao je Holidej iznenada.

Šerif se napravio da nije čuo pitanje, i prošavši pored Doka izašao na trotoar. Holidej se namršti, sluteći da u ovome što se događa postoji nešto što se tiče njega...

ili Liz Geret. Izašao je napolje i stao pored šerifa. Zapazio je tek tada da su lica ljudi koji su stajali u prvom redu, ogorčena i ozbiljna. Ljudi iz gomle su ga zainteresovano gledali, ali veći deo njihovih ogorčenih pogleda bio je namenjen Eltonu.

Pomislio je da je interesantno da u toj gomili nije bilo ni jedne žene. Hovardske gospođe ostale su pozadi, pola bloka kuća dalje, okupljene u gomili nedaleko od crkvenih brestova, ali ipak dovoljno blizu da vide, a možda i da čuju šta će biti rečeno. Jedan krupan čovek snažnih ruku sa zamašćenom i prljavom kožnom kecejom, za koga je Holidej pretpostavio da je gradski kovač, bio je po svemu sudeći izabran za glavnog govornika. Taj čovek skrenuo je pogled sa Holideja na nervoznog šerifa.

— Breste, održali smo sastanak i doneli smo odluku.

Elton je bez reči čekao šaka još uvek stisnutih u pesnice.

Veliki Džon, jer to je bio on, osvrnuo se iza sebe i pogledao ostale, kao da je hteo da se uveri da se u međuvremenu nisu predomislili, a onda je oštro pogledao Eltona. — Odlučili smo da zatražimo tvoju ostavku, Breste.

Oslonjen ležerno na zid zatvorske zgrade Holidej se iznenadio kada je video da su te reči na šerifovom licu izazvale izraz olakšanja. Krupni čovek je pružio ruku prema svojim prsima, otkinuo metalnu zvezdu sa džepčica na košulji i bacio je u prašinu ispred nogu Velikog Džona.

— Evo imate je — rekao je ukrućeno, ali učtivo. — Spakovaću svoje stvari i napustiću grad u zalazak sunca.

Okrenuo se sa namerom da se vrati u svoju kancelariju, ali je zastao na reči berberina Svensona koji je doviknuo. — Zašto si to do vruga učinio, Breste? Da nismo našli onu mapu nikada ne bismo o tome ni reč progovorili.

Holidej se odjednom zainteresovao i dignuvši glavu, zapazio je da ga je Elton kratko oštro pogledao. Šerif se namrštio i ponovo zakoračio prema vratima svoje kancelarije. No ovaj put zaustavio ga je Holidej, preprečivši mu put do vrata. Njihovi hladni pogledi su se sreli.

— Sklonite se Holideje — procedio je Elton kroz zube.

— Još ne. Ma šta da se ovde događa to ima veze sa Liz Geret i zbog toga želim da znam u čemu je stvar.

— Idite do đavola! Rekao sam da se sklonite s puta!

Elton je pružio ruku da odgurne Holideja u stranu, ali je snažni puistolov raširio šaku i snažno ga odbio udarcem šake u grudi. Elton se zateturao unazad, posrnuo preko uzanog trotoara skoro do sredine ulice. Gomila je zamrmrljala i pošla korak napred. Eltonova desna ruka spustila se na dršku revolvera, ali je tu i ostala kao skamenjena, jer se u Holidejevoj ruci našao čvrsto uperen zapet kolt. Gomili je zastao dah i ljudi su počeli uzmicati. Elton je stao kao skamenjen i priznajući svoj poraz, sklonio šaku sa drške revolvera i uklonio ruku dalje od bedra. Bio je bled i zaprepašćen brzinom kojom je Holidej potegao revolver.

Holidej je pogledom obuhvatio gomilu. — Ja sam Dok Holidej. i verovatno da su neki od vas čuli za mene. Došao sam ovamo da na-

dem devojkicu Liz Geret i čini mi se da ono što se u ovom gradu događa ima neke veze što je njen logor opustošen i što su nađeni tragovi borbe i krvi. Recite mi šta je to u vezi sa tom mapom?

Kada je postavio to pitanje, Holidej je pogledom prikucao Eltona, ali je šerif ostao nem. Kovač, Veliki Džon, koraknuo je kolebljivo napred, ne skidajući pogled sa Holideja.

— U napuštenom logoru našli smo jednu mapu. Pretpostavljamo da ju je devojkica slučajno ispustila, možda u toku borbe. Ta mapa bila je nacrtana na jednom pismu adresiranom Eltonu. Ali, ono što je važno to je činjenica da je mapa bila pogrešna. Onaj ko bi se ravnao prema toj mapi sigurno bi zalutao u kanjonima i izvesno je da bi nastradao i umro od gladi pre nego što bi našao put za povratak. Nama se čini kao da je Elton namerno nacrtao tu mapu i da je iz nekih razloga uputio na pogrešan put.

Holidej se obratio šerifu. — Izgleda da ste baš tako nešto imali na umu. U čemu je stvar, Eltone? Zbog čega ste Liz Geret poslali u skoro sigurnu smrt?

— Ah! Nije sve tako loše. Želeo sam samo da se zagubi za nekoliko dana, da joj na taj način uteram strah u kosti. Da se posle nekoliko dana nije pojavila, ja bih pošao da je tražim.

— Ali, zašto do đavola? — procedio je Holidej kroz zube, zapažajući da je ceo grad isto tako željno kao i on želeo to da sazna.

Elton je duboko uzdahnuo i slegnuo ramenima. — Stvarno ne znam zašto. Bila je to neka tre-

nutna želja, nagon koji nisam mogao da obuzdam.

— Trenutna želja i nagon koji niste mogli da obuzdate, a koji ljude može da košta života — presekao je Holidej oštro.

Elton je ponovo slegnuo ramenima. Pretpostavljam da sam bio gnevam zbog toga što nam je potera za beguncima propala. Po svim pravilima trebalo je da smo ih uhvatili. — Pogledao je gnevno po okupljenim građanima. — Ali ovi ljudi su me izneverili. Suviše sporo su išli i zauzimali svoja mesta. Bojali su se kuršuma. I tako se desilo da su mi ubice pobile.

Holidej je nabrao obrve. — Begunaca je bilo trojica, Eltone. Zar ste zaboravili Bena Gereta?

Elton je pocrveneo. — Ne, nisam ga zaboravio, ali jednostavno, njega ne stavljam u isti rang s onom drugom dvojicom.

— Uzgred budi rečeno, Breste — progovorio je ponovo Svenson — kivan si na nas i tvrdiš da su zlikovci pobile zahvaljujući našim greškama, ali, neka me nosi vrag ako znam zašto se ljutiš. Rekao si da možemo podeliti tvoj deo nagrade, pa čak da ćeš dodatni još hiljadu dolara da bi nagradu izravnao na deset hiljada. Prema tome, nisi žudeo za novcem. Šta je onda razlog tvoje ljutnje? Želja za slavom?

Šerif se napravio kao da nije čuo Svensonove reči i zagledao se u Doka. — Kada se ta đavolja devojka pojavila, hteo sam da joj uopšte ne dam nikakve informacije. Zbog toga sam i nacrtao mapu koja bi je odvela u kanione u kojima bi ona zalutala. Pretpostavljao sam, ipak, da će posle neko-

liko dana uspeti da se vrati. Nisam imao nikakvu rdavu nameru.

— Ali bez obzira na to, izgleda da je ona vrlo rdavo prošla! — progovorio je Svenson. Elton se žustro okrenuo da pogleda ko je to rekao.

— Zaveži prokleti glupane!

Svenson ga je gnevno pogledao, ali nije ništa rekao. Veliki Džon je istupio napred.

— Još nešto Breste... otkuda si znao da će se banditi ulogoriti baš u tom kraju? Bili su primećeni mnogo milja severnije i ni po čemu se nije znalo da će poci pravo u oblast kanjona i jaruga. A ti si nas praktično odveo pravo tamo.

— Vrlo interesantno pitanje — rekao je Dok.

— Čista sreća — presekao ga je Elton. — Pa, kuda su se na drugu stranu mogli uputiti? Morali su se sakriti u kanjonima. To je najbolje mesto za skrivanje u celoj okolini.

— Što se toga tiče, to je tačno — rekao je Veliki Džon pomirljivo — ali ipak ostaje pitanje baš onog kanjona. Ti nisi ni tragao po okolini, već si se uputio pravo tamo.

— Izgledalo mi je da je to najpogodniji put za prolaz — rekao je Elton, ne prikrivajući želju da promeni temu razgovora. — U svakom slučaju, dosta mi je odgovaranja na vaša pitanja. Dali ste mi otkaz i ja sam vam vratio vašu značku. Sad odlazim.

— Ne, još nećete otići — rekao je Dok Holidej kratko, i sevnuvši očima preprečio mu put. — Zahvaljujući toj mapi, vi ste, tako reći, ubili Liz Geret. To je delo za koje ćete morati da odgovarate.

Elton je sevnuo očima. — Mislite? Holidej je klimnuo glavom i odjednom gurnuo vrhom revolvera bivšeg šerifa u pleksus. Elton je izgubio dah i previo se u pojasu. Holidej je digao koleno i zadao mu udarac kolenom u lice, odbacivši Eltona nazad do ivice uskomešane gomile. Bivši šerif se stropoštao na zemlju. Holidej je vratio revolver u futrolu i stisnuo pesnice.

— Ustani, kućkin sine — rekao je tiho.

Gomila je ustuknula. Elton je bauljajući ustao na noge, gadno iskrivljenog lica, sa crvenim pečatima na čelu gde ga je pogodilo Holidejevo koleno. Urliknuo je i stisnutih pesnica i oborene glave jurnuo napred. Holidej mu je pošao u susret i izbegnuvši njegove pesnice, zadao mu jedan kroše u lice, a onda kada se ova upola okrenuo i udarac nogom u donji deo leđa. Kada je Elton zaplivaio kroz vazduh i pao ničice nekij u gomili su se nasmejali. Ali je smeh odmah zamro kada je Elton pružio ruku i mašio se „kolta“.

Dok je zamahnuo nogom i vrhom čizme pogodio Eltona u zglavak ruke, odbacujući tako njegovu ruku visoko iznad glave; utrnuti prsti ispustili su do tada čvrsto stisnutu dršku i kolt je poleteo kroz vazduh, da bi pao pred noge oduševljene gomile. Šerif je bolno prihvatio zglavak ruke drugom rukom i otkotrljavši se dalje od Doka, konačno skočio na noge. Holidej mu je priskočio i zadao mu jedan udarac u donji deo grudi, ciljajući drugi u glavu. No, Elton je uspeo da se sagne i izbegne drugi udarac, a Holidej je izgubio ravnotežu.

Pognute glave sada je Elton bio u položaju da Holideju zada udarac u pleksus i on je tu šansu iskoristio. Holidej se poveo unazad, izgubio dah i previo se u pojasu. Kao maločas Holidej i Elton je digao koleno da dočeka Holideja udarcem u lice, ali je Dok eskivirao i koleno ga je pogodilo u rame. Izgubivši ravnotežu Holidej se zaneo i pao na stranu. Elton mu je dao dva udarca nogom u rebra i ošamućeni Holidej je odbačen dalje u prašinu, poluzagušen i bez daha. Kroz izmaglicu polusvesti više je naslutio nego video približavanje zamahnute čizme i da bi izbegao udarac očajnički se izvio, ali ga je čizma ipak zakačila po licu. Od udara glava mu je odletela unazad, a za njom i celo telo i Dok se našao na leđima.

Uveren da je pobeda na njegovoj strani, Elton je priskočio bliže i digao nogu da bi svom snagom zgazio petom čizme Holidejevo krvlju zamazano lice.

No, pustolov je u deliću sekunde okrenuo glavu i potpetica mu je samo razderala obraz. Oštar bol ga je trgao i podsetio na nužnost akcije. Još nedovoljno svestan šta čini, instinktivno je napravio začuđujuće brzo pokret telom i našao se na nogama. Bio je nestabilan, zanosio se, i kolena su mu klecala, ali je ipak bio toliko pribran da pesnicama i podlakticama štiti lice, a laktovima grudi i pleksus. Uzmicao je pred kišom udaraca, nalazeći instinktivno najbolje kontrapoteze za zaštitu sve dok odjednom nije stao. Onda je koraknuo napred i jednim snažnim zamahom razdvojio Eltonov gard. Nije više hteo da dopusti da ga Elton obori. Nastavio je da nastupa

korak po korak, zadajući udarce, izbegavajući Eltonove pesnice, ali stalno vrebajući za pravi konačan udarac. Elton je pokušavao da se zakloni pesnicama, ali pred Holidejevim munjevitim napadima nije bilo zaštite. Njegove pesnice su neodbranljivo nalazile put do Eltonovog tela, a udarci su potresali Eltona strahovitom snagom.

Jedan udarac pogodio je Eltona u lice i skoro ga podigao sa tla. Bivši šerif je uz potmnuo tresak pao na tlo i uspravivši se u sedeći položaj tupo, trepćući pogledao na zemlju između svojih nogu gde je iz njegovog nosa kapala krv. Mada je jedva sedeo pokušao je da ustane i kada je uz siino batrganje uspeo da se uspravi, dočekao ga je spremni Holidej. Mada nije voleo što mora dotući već tučenog protivnika, Dok je znao da se sukob drukčije ne može dokrajčiti. Prišao je korak bliže, zamahnuo šakom u širokom luku i donjim delom šake kao sekirom zadao strahovit udarac Eltonu u vrat. Šerif se okrenuo oko sebe i kao posečen hrast srušio se na zemlju.

Holidej je nekoliko sekundi ostao stojeći iznad oborenog protivnika. Izvadio je iz džepa maramicu i počeo brisati povrede na licu. U jednom trenutku pogled mu se zadržao na pesnicama, na nekoliko mesta oguljenim od snažnih udaraca. Pri pomisli kako je tek izgledao Elton, napravio je grimasu. U tom momentu, prišao mu je Veliki Džon i pokazao mu česmu na drugom kraju ulice. Holidej se uputio tamo da se ispljuska po licu, trudeći se uz mnogo muke da ide čvrstim korakom, iako mu je u glavi još bučalo od Eltonovih udaraca.

Dok je Holidej završavao sa umivanjem, neko je digao pretučenog Eltona na noge. Dvojica su ga pridržavali, dok se on pijano ljuljao, trudeći se da održi ravnotežu. Jednog oka potpuno zatvorenog, podnadulog i iskrivljenog nosa i naduvenih vilica i lica, izgledao je zaista stravično jadno. Na njemu nije bilo ničega što bi makar malo podsećalo na autoritet nekadašnjeg šerifa.

Kada je Holidej brišući lice maramicom prošao pored njega, Elton je progovorio zaplićući jezikom. Mada ispreseccane i nerazgovetne njegove reči su ipak odjeknule kao pretnja.

— Holideje, potpisao si sebi smrtnu presudu. Od sada ti si živi mrtvac!

Grupa ljudi pogurala je Eltona prema česmi, a Holidej se, neodgovorivši ni reč, umornim korakom uputio niz ulicu.

VII

Pećina je Bena Greta mnogo podsećala na zatvorsku ćeliju u Džulesbergu i on je uskoro počeo da liva nervozan.

Činilo mu se da su mu njegovi silom prilika saputnici sada verovali, bar u izvesnoj meri. U kretanju više mu nisu postavljali ograničenja i mogao se kretati gde hoće u granicama kanjona, pa mu je čak dozvoljeno da nosi i svoj revolver. Na neki način, bio je srećan i zadovoljan što ga opet ima na svom bedru. Konačno, mogli su ga se lako otarasati čim su pobegli iz Džulesberga, ali ipak to nisu učinili i doveli su ga čak dove verovatno zbog toga što je Ke-

rin na neki način osećao obavezu prema njemu. Benu se činilo da Kerin uprkos svojoj zločinačkoj prirodi namerava da održi reč i da će ga banditi odvesti sa sobom u Kernijevo sklonište u Teksasu.

Ta činjenica donekle je zabrinjavala Bena, budući da je i sada neprekidno imao na umu da vrati vlastima opljačkan novac... naravno u cilju da bi to iskoristio kao argument u svoju korist. Prema Kerniju gajio je donekle mešovita osećanja. Mrzio ga je i bio je ogorčen zbog njegovog držanja u toku istrage i kasnije u bekstvu, ali ga je u izvesnoj meri respektovao zbog toga što mu je poštedeo život. Što se tiče Emersona nije bio načisto. Taj zlikovac mu se često osmehivao ali su njegove primeđbe uvek skrivale u sebi izvesnu dozu otrova.

Ben je žarko želeo da zna zbog čega se Kerni odlučio da ga povede s njima i zašto se nepotrebno opterećivao dodatnim teretom. Izgledalo je da za to nema nekog pravog razloga i tim više je Ben želeo da sazna zašto ga Kerni vuče s njima.

— Šta si se toliko zamislio, momče?

Ben se trgao i odvojio se od zida pećine u blizini ulaza, gde je do tada stajao i okrenuvši se, pogledao Kernija. Ovaj je sedeo naslonjen na stenu i tankim komadom izrezanog drveta čačkao zube.

Ben je slegnuo ramenima, a zatim napravio dosadan izraz lica. — Koliko dugo ćemo još ostati u ovoj pećini?

— Nećemo dugo. Zašto? Počinje da ti biva dosadno?

Ben je klimnuo glavom. — Ovo me podseća na Džulesberg.

Kerni se kratko nasmejavao i pokretom ruke pokazao na mesečnom obasjan kanjon koji se pružao sa one strane ulaza u pećinu. — Ovde nema vrata, momče. Možeš izaći u svako doba kada ti se dopadne. Nije ni hladnije ni vlažnije nego u ćeliji. Ako bi me neko pustio da biram, ja bih uvek izabrao ovu pećinu.

Mladi bandit je sumorno uzdahnuo. — Verovatno da si u pravu. Ali... ipak se osećam skućeno, ne krćemo se i ne mrđamo nikuda odavde.

— Krenućemo kad izađe sunce. Mislim da smo se ovde dovoljno dugo zadržali. Pretpostavljam da je već sve dovoljno mirno. Predan ili dva gonila nas je potera, ali sem toga nije se desilo ništa drugo i verujem da je sada put dovoljno čist i bezbedan za pokret. — Gurnuo je grubo Bena u rame i izigravajući prijateljstvo, lukavo mu se osmehnuo. — Poći ćemo pre nego što potpuno pošandrcas od ovih zidina, važi?

Ben se kiselo osmehnuo. — Znači li to da polazimo za Teksas?

— Čuj momče, nikada nisam rekao da odavde polazimo za Teksas. Rekao sam samo da ćemo napustiti ovu pećinu. I to ćemo učiniti.

Ben ga je pogledao zbunjeno.

— Bene, moram nešto da ti kažem. Zbog čega misliš da smo uopšte došli u ovaj kraj? Misliš li da smo tek tako zapucali kroz ovu pustoš da bismo sedeli u ovoj rupi? Reci mi.

— Mislim da ste došli ovamo zbog toga što ovde ima mnogo neprohodnih mesta, zgodnih za skrivanje.

Pre nego što je Ben završio rečenicu, Kerni je počeo odmahivati

glavom. — Nisi pogodio. To je jedan razlog, to je tačno, ali postoji i jedan drugi... i to mnogo važniji. — Zažmirio je očima i prodorno pogledao radoznalog Bena. — Taj drugi razlog je plen, plen koji smo opljačkali iz banke. Novac nikada nije nađen; dečko, kao što znaš. Razlog za to bio je što je plen dobro sakriven. I to upravo ovde.

Ben je upola otvorio usta od tobožnjeg iznenađenja. — Jednom si mi nekako nagovestio da je to mesto negde u blizini, ali mislio sam da se u ovoj pećini krijemo da bismo umakli poteri.

— Jednim udarcem dve mušice, momče.

Ben je izvesno vreme ćutao. Ona je ponovo progovorio. — A, kako znaš da je plen još uvek tamo gde ste ga ostavili?

Kernijevo lice se smračilo. — Bilo bi bolje da je tamo.

— Naravno, ali, kako možeš biti siguran? Hoću da kažem, vas trojica ste učestvovali u pljački banke. Vas dvojica ste uhvaćeni... a treći, ko zna?

Kerni se lukavo osmehnuo. — Slobodan je kao ptica.

— Gde?

Kerni je navukao kamenu masku na lice i Ben je shvatio da Kerni ni izdaleka nije tako samouveren kao što je pokušavao da se predstavi.

Kada smo opljačkali banku, on je našao častan posao. Ni'e mogao jednostavno da da ostavku i da pokupi novac i da sa njim ode negde, a da ne rizikuje da se mnogi zamisle oko tog njegovog postupka. Ne, obzirom na posao koji je radio. O, verujem da bi nas prevario da je mogao. U stvari, postojala

je mogućnost i za to, i to je razlog što ćemo mi prvi nastupiti.

Ben ga je iznenađeno pogledao. — Nameravaš da vi predete nje-ga?

Kerni se zlobno osmehnuo. — Čuj momče, računam da Loni i ja imamo pravo na neku vrstu nadoknade za onih šest meseci, koje smo proveli tucajući kamen u Džulesbergu.

— Neće li se on setiti Teksasa?

Kerni se promuklo nasmejao. — Pa, šta?

Ben je nabrao obrve, ali je Kerni pljesnuo mladog bandita po ramenu i nasmejao se. — Bolje se vrati u pećinu i odspavaj još malo, momče. Krenućemo odavde, čim sunce izgreje.

Ben se vratio u pećinu i zavukao se između ćebadi, ali nije zaspa. Ležao je tako praveći se da drema, sve dok prva sivkasta svetlost zore nije obasjala unutrašnjost pećine. Kratko vreme posle toga napustili su skrovište.

Izjahali su u kanjon ispunjen ranom jutarnjom maglom i vijugavim putevima uputili se kroz predeo kroz koji bi se, po Benovom mišljenju, i planinski lav dvoumio da li da pođe ili ne. Jahali su tako više od dva časa penjući se, spuštajući se, a jednom su čak prošli i kroz neki prirodno stvoren nizak tunel koji se probijao kroz dobar deo planina. Tunel ih je odveo u jedan klanac gusto obrastao žbunjem, a onda su se ponovo počeli penjati. Na vrhu puteljak se odjednom okomito spuštao naniže, prema nečemu za šta je Ben u početku pomislio da je samo običan procep na tlu. Ali, ma koliko da je procep bio uzan, ipak je bio dovoljno širok da se kroz

njega prođe i to peške sa konjima vođenim za sobom.

Kerni i Emerson su, međutim, tačno znali šta rađe. U podnožju puteljka pojahali su konje i prošli kroz kanjon probijajući se kroz isprepletano granje kupine, kadulje i pamukovca. Ben je znao da bez njihove pomoći nikada ne bi mogao naći izlaz iz te špilje.

Dojahali su do jednog granitnog zida i tu sjahali. Ben je pošao za njihovim primerom i takođe sjahao, a onda sledeći dvojicu ubica, pošao uz brešu starog odrona kamenja do jedne čvrste stene koja se dizala na vrhu odrona. Iza te stene bilo je dovoljno prostora da u njega može stati jedan čovek.

Na tom mestu nalazila se jedna rupa u zemlji, oivičena ravnim komadima stena.

Kerni je ustuknuo i ubilački izraz zamračio mu je lice. Emerson se progurao pored njega, bacio pogled na uokvirenu rupu, a onda se okrenuo i izlio bujicu groznih psovki. Ben je nabrao čelo. Znao je da je plen nestao i da ga je treći čovek već uzeo.

— Izigrao nas je i zbrisao — rekao je Kerni.

— Ko? — zapitao je Ben, ne razmišljajući.

Obojica bandita su ga pogledali iskolačenim očima. Emerson je prvi smrknuto zažmirio očima koje su gorele kao žeravice od želje za osvetom.

— Brest Elton!

Ben je nabrao čelo. — Brest Elton? Onaj... šerif?

Kerni je klimnuo glavom. — Baš taj.

— Je li on... treći čovek?

Kerni je ponovo klimnuo glavom. — Da. Posle pljačke podelili

smo se i Elton se odvojio prvi. Čuo je da postoji neki grad Hovard i da tamo traže šerifa. Računao je, u stvari, svi smo računali, da bi bila izvanredna šala ako bi se prijavio i dobio taj posao. Namera je bila da se zadrži u tom kraju, kako bi bio u mogućnosti da na oku drži mesto gde smo ostavili plen.

— Ili da pobegne sa plenom.

— Pa, mi smo već dugo vremena bili ortaci i zajedno smo izveli mnogobrojne poslove. U svakom slučaju, kao što sam ti rekao, taj novac je bio još vrlo vruć. Predstavnici zakona obično pažljivo motre na sve one koji troše veće količine novca i na one koji se tek tako preko noći iznenada obogate. Računali smo zbog toga da će Elton biti mudar i da se neće navući na tanak led. Bilo bi u najmanju ruku čudno, ako ne i sumnjivo, ako bi posle mesec ili dva dao ostavku i otišao, a posle toga se pojavio na nekom drugom mestu sa gomilom love u džepu. Mi smo tako radili i ranije; izvodili smo pljačke, prikrivali plen i ostavljali ga da leži izvesno vreme, pre nego što smo ga uzimali da ga potrošimo. To je bio glavni razlog što smo dugo vremena uspevali da ne dopadnemo u zatvor.

— Ali ovaj put to vam nije uspeo.

— Ne. Negde smo napravili neku grešku, pa smo Loni i ja uhvaćeni, ali za Eltona se nismo brinuli. Nekoliko puta je pokušao da nas spase, ali to mu nije uspeo.

— Zato ste morali da iskoristite mene.

Kerni je lagano klimnuo glavom i oči su mu postale ledeno tvrde. — Ali izgleda da je Elton izmenio ćud i da se umorio čekajući svoj

deo plena, pa je došao ovamo i uzeo ga. — Tresnuo je pesnicom u šaku. — Kućkin sin, dobro nas je prešao!

— Pobeći će u Teksas — rekao je Emerson. — Tamo ćemo ga uhvatiti, Vin.

Kerni se žustro okrenuo ka njemu. — Naravno da hoćemo. Ali, proći će dosta vremena pre nego što on ili mi stignemo u Teksas.

Emerson se namršti. — Name-ravaš da se ovde zadržimo?

Kerni je pokazao prstom raskopano skrovište iza stene. — Prema tragovima mislim da je skrovište otvoreno samo jedan dan ranije. Elton se ne nada da smo mi došli ovamo da proverimo. Verovatno računa da smo miljama daleko odavde. A mi ćemo biti oprezni, i ako budemo pažljivo radili, još ga možemo fino upecati... i napuniti naše bisage parama pre sutrašnjeg zalaska sunca.

— Uh! To je dosta riskantno Vine.

— Zar hoćeš da ga pustimo da nam odnese naš deo?

— Do vraga, ne...

— Onda ćemo poći za njim. — Rekavši to, Kerni se suljnuo niz odron kamenja i uputio se prema konjima.

Ben je pogledao Emersona, a ovaj je samo počeošao rukom čekinjastu bradu i uzdahnuo. Slegnuvši ramenima, mladi odmetnik je pošao niz padinu za Kernijem.

Lov na Bresta Eltona je počeo.

*

I Dok Holidej je bio u poteri. U poteri za čovekom i ženom, za Silverom i Liz Geret.

Mnogobrojni građani opisali su

Holideju Silvera kao nepoznatog došljaka koji se previše interesovao za Liz Geret i to je pobudilo Holidejeve sumnje, ali štalski momak bio je taj koji ga je konačno uputio na Silverov trag.

Sada je znao koga treba da goni. Imao je njegov opis i nikakve zabune u ličnosti nije moglo biti. Sa Silverom se već u nekoliko mahova sreo, ali im se interesi do sada nisu sukobljavali. Taj čovek je po zanimanju bio lovac na učenjene i ako je za nekim bila raspisana značajna nagrada, nije bilo sumnje da će se Silver u taj poduhvat umešati. Silver je dakle bio u Holidejevom životu potpuno sporedna pojava i sukoba među njima nije bilo. Da se tako nešto desilo, jedan od njih sigurno ne bi više hodao pod suncem.

Silver je bio čovek koji je sve završavao revolverom; ako bi reči izostale ili ako nisu bile dovoljne, sledeći korak bio je obračun revolverima.

U tih nekoliko sporadičnih susreta, Dok Holidej je u njemu prepoznao surovog hladnokrvnog ubicu, a sada je Silver sve više pokazivao znake da mu je krv žrtve bar isto toliko važna kao i sama ucena. To se događalo izvesnom broju lovaca na učenjene posle mnogo godina lova na ljude. Postajali su više ubice, a manje srebrnjupci koji to čine radi novca. Konačno, po svojoj prirodi to su bili surovi ljudi, za koje čovečiji život nije značio ništa i nijedan od njih nije hteo da sebi stvara glavobolju, pružajući nekom čoveku šansu da spase glavu. Ako je u poternici pisalo živ ili mrtav, nije bilo nikakve sumnje da će lovac na učenjene svoju žrtvu isporučiti

mrtvu. Ponekad su lovci na učenjene u tom stanju privodili učenjene bandite, čak i ako u polernici nije bilo pomena o tome da li zločinac treba da bude priveden mrtav ili živ.

Silver je čugo godina uspeo da ostane u životu, zahvaljujući svojoj životinjskoj lukavosti koju su neki pogrešno smatrali genijalnošću, i zahvaljujući svom suptilnom poznavanju prirode. Znao je bezgrešno da prati tragove, a isto tako bio je izvanredan u zamećanju sopstvenih tragova i iznalaženju logorišta koja su mu pružala prednost u slučaju napada. Ali sve je to uspevao zahvaljujući instinktu, sličnom onom koji poseduju životinje. Holidej takve ljude kao što je Silver nije cenio. Međutim, neke detektivske agencije koristile su ga zbog rezultata koje je ostvarivao, ali Holidej je svejedno te rezultate prezirao zbog podlih metoda koje je Silver primenjivao.

Znao je zašto je Silver zarobio Liz Geret i mogao je da pretpostavi kako će lovac na učenjene iskoristiti devojkicu kao ulog u pogađanju, kada bude stigao trojicu begunaca. Kerniju i Emersonu Liz ništa neće značiti, ali Benu hoće. Svako neslaganje koje iz toga u legoru begunaca bude proisteklo, delovaće u Silverovu korist.

Holidej je naslućivao da će njegov sledeći susret sa Silverom značiti i poslednji dan života za tog lovca na učenjene.

Oblast kanjona bila je vrlo neprohodna, pa je bilo teško pratiti trag čoveka koji je sa sobom vodio zarobljenu ženu. Ipak, uspeo je da nađe dovoljno tragova koji su u njemu stvorili predstavu o pravcu kojim se lovac na učenjene

kretao. Ipak, morao je da se kreće lagano i oprezno, znajući Silverovu sposobnost da lukavo skrene u nepoznatom pravcu, ili čak da se vrati putem kojim je već prošao i da gonilocu pripremi zasedu, ili čak da mu zade za leđa. Taj čovek vodiće računa o svojoj sigurnosti. Činjenica da nije gubio vreme da prikrije svoje tragove značila je da mu se ili žurilo, ili da ga nije bilo briga. To je od njega činilo protivnika opasnijeg nego ikad.

To je značilo da je Silver spreman da ubije svakoga ko bi počao za njim i pokušao da ga spreči. Kao što je Holidej nasićivao Silver je uživao u tome da prolje krv.

Zbog toga je bio zabrinut i jahao je oprezno sa puškom na sedlu ispred sebe, širom otvorenih očiju, šarajući pogledom u potrazi za znacima koji bi ga mogli opomenuti da negde pred njim vreba opasnost. Veliki deo vremena proveo je idući pešice, ili klečeći na kolenima i ispitujući tlo, ili neku polomljenu grančicu, ili savijenu vlat trave, prevrnut kamen sa znacima sveže vlage na donjoj strani, zgažen mravinjak ili krtičnjak. U smiraj dana motrio je ptice koje su, kružeći pre toga nad kanjonima uz pomoć vazдушnih strujanja, sletale da bi našle mesto za noćni počinak negde pored nekog izvora.

Treće večeri Holidej je ugledao jato ptica koje su sletale na izabrano konačište pre mraka, i već je hteo da na komad papira na koji je ucrtavao mapu okoline upiše i taj izvor, kada su ptice odjednom naglo skrenule pravac leta. Počele su da kruže, odleću i doleću, da se spuštaju i ponovo

dižu prema rumeno obojenom nebu. Raširenih krila letele su preko litica kanjona i ostale u blizini izvesno vreme, kružeći u širokim krugovima, a onda su odjednom poletele prema zapadu, gde su u daljini postale samo niz crnih tačkica. Holidej je zaključio da mora postojati neki razlog zbog koga se ptice nisu spustile na nameravano konačište.

Tamo je bio izvor i nešto ih je sprečilo da slete; posle toga odletele su u pravcu drugog izvorišta i on je želeo da zna zbog čega. Može biti da se na izvoru već nalazila neka divlja životinja koja je tu došla na pojilo, ali ako bi ta pretpostavka bila tačna, onda bi ptice verovatno kružile iznad nje, ga sve dok zver ne bi zadovoljila svoju potrebu, a onda bi se spustile. No, bez obzira šta ih je sprečilo da slete, razlog njihovog odletanja još uvek je bio tamo, jer su ptice potpuno odustale od svoje prvobitne namere.

Postojala je takođe šansa da je neko kod izvorišta podigao logor. Taj neko mogli su vrlo lako biti Silver i Liz Geret.

U nepoznatom predelu teško je bilo naći put po pomrčini, ali do potpunog dolaska noći bilo je preostalo još jedan čas, ili možda više, i Holidej je počeo da se penje uzanim neravnim puteljkom koji je vodio duž zida uzanog kanjona. Posle serije iscrpljujućih penjanja i spuštanja stigao je do vrha litice, uglavnom idući pešice i vukući za sobom svog konja, koristeći pri tome svu svoju snagu i težinu da bi uplašenu životinju naterao da pođe, za njim. Nekoliko puta konj se okliznuo i očajnički zakoprcao da ne izgubi ravnotežu, odbacujući

pri tom kopitama stene i kamenje preko ivice puteljka koje su zatim pale u ponor. Puteljak kojim je išao bio je ustvari niz stepenasto postavljenih prirodnih ispusta i proširenja u litici, od kojih su neka bila šira, a neka uža. Kada je konačno stigao na vrh i iscrpen i bez daha opružio se na travi, zapitao se kako mu je uopšte pošlo za rukom da do gore stigne.

Jedno je međutim bilo izvesno: ako bude morao da se sa vrha spusti dole, onda to neće biti istim putem kojim je došao.

Na vrhu litice postojao je jedan ravan prostor širok odprilike tri-desetak metara, koji se na drugoj strani stepenasto spuštao, stvarajući podnošljivo strmu padinu. Kada se odmorio i kada je počeo da diše normalnim ritmom, Holidej je ustao, još uvek donekle nestabilnih drhtavih nogu, i ponovo prihvatio vodice svog konja. Prišao je udaljenom kraju litice i pogledao dole.

Na nebu, još uvek nije bilo ni zvezda ni srebrnaste mesečine. Pošto je vezao svog konja i dao mu pregršt zobi, seo je i počeo da razmišlja. Morao je nešto prezalogajiti, jer ga je čekala neizvesna noć, pa je iz bisaga na sedlu izvadio komad sušene govedine koju je počeo da gricka i zaliva voćom iz čuturice, u očekivanju da izađe mesec. Ali, nešto ga je zabrinjavalo; iz daljine se čuo neki bučan šum. Izgledalo mu je kao da šum dopire iz kanjona. U prvom momentu pomislio je da vetar prodirući kroz levkast ulaz u kanjon, stvara buku nalik na zviždanje sirene. No na licu je osetio njegov topli dah i zaključio da taj povetarac ne može proizvesti šum koji je čuo. Ki-

ša nije padala; na nebu nije bilo čak ni jednog jedinog oblačića.

Pa ipak, u daljini je čuo neprekidan šum nalik na šaputanje; tačno onako kako šumi kisa na krovovima.

Tada se odjednom sa obzorja digao mesec i Dok je osmotrio prostran predeo ispod sebe. Nigde nije video svetlucanje vatre, ali u dolji se moralo nalaziti izvoršte i Dok je verovao da će na površini vode sigurno videti odblesak mesečine. Pogledom je tražio izvor, ili čak veću lokvu pored litice kanjona. Nije očekivao da će videti tok rečice ili potoka, ali kada je mesečina obasjala srebrnastu traku vode koja je presecala severni deo prostrane dolje, Dok je shvatio šta je to pričinjavalo čudan šum čije poreklo nije mogao da ustanovi.

Bio je to vodopad.

Duž obale rečice nije bilo ni traga od nekog logora, ali postojala je šansa da će pri dnevnoj svetlosti nešto možda ugledati. Nije međutim nameravao da ostane nahećen na visokoj litici sve do izlaska sunca. Pokušao da siđe u dolinu, koristeći onu blažu padinu i ako bude imao sreće biće na ravnom dnu kanjona u isto vreme kada ga obasja svetlost jutra. Plan mu je bio da pregazi rečicu pa da onda pođe za njenim tokom sve do vodopada. Ako je neko tamo bio ulogoren, onda se logor svakako nalazio na drugoj obali, jer je ova strana tekla suviše blizu litice tako da za logor nije bilo dovoljno mesta.

Pa ipak, moglo se isplatiti da to čovek proveriti; Silver je bio od one vrste ljudi koji umeju da nađu ravnu stenu i dovoljno kame-

nja za zaklon, pa je dakle možda mogao da napravi logor i na teže pristupačnoj obali.

Holidej se zavio u ćebad i skoro odmah zaspao. Probudio se pre nego što su poslednje zvezde izbledele na nebu i pošto je prezalogajio malo suvog mesa i popio nekoliko gutljaja vode, osedlao je konja i ohrabrio ga sa nekoliko tiho izgovorenih reči. Zatim ga je pojahao.

Bilo je to vrlo opasno spuštanje i kada je, klizajući se i trudeći se svim snagama da zadrži ravnotežu, konačno u trku sleteo do dna kanjona, nebo iznad njegovih litica već je bilo blede zlatne boje. Dok je zategao vodice, ohrabrio svog konja nežnim pohvalnim rečima, i tapšući ga po vratu pogledao prema nebu. U kanjonu je još uvek vladao mrak, ali taj mrak neće dugo trajati. Morao je da požuri, ako je želeo da iznenadi onoga ko je logorovao pored reke.

No, mada je brižljivo i temeljno pretražio obalu rečice nije mogao da nađe ni traga od nekog logora, bar ne pri mutnom svetlu. Može biti da će pri punoj dnevnoj svetlosti moći da nađe neki sitan dokaz koji će ga uputiti ka Silvera, ali u ovom momentu nije bilo ničega. Nije se osećao ni miris dima, jer Silver nije bio toliko glup da zapali vatru ukoliko nije bio potpuno siguran da ga niko ne prati. A naravno, Silver je gonio Kernija i ostale, što je opet značilo da mora sa četvoro očiju motriti ispred sebe, isto kao i iza sebe.

U tom trenutku Holidejev pogled se zadržao na travnoj obali rečice. Na jednom mestu trava je bila zagrebana i iščupana kao okliznutom konjskim kopitom. Izvadio je pušku iz futrole i što je tiše mo-

gao zategao obarač, jer je metak već bio u cevi. Lagano je prebacio nogu preko konjskih sapi u nameri da sjaše, tražeći istovremeno pogledom najbliži zaklon. Razmišljao je o tome da nikako ne liči na Silvera da iza sebe ostavi tako jasan znak.

U tom trenutku preko rečice odjeknuo je pucanj.

Holidejev konj se propeo na zadnje noge, resko njisnuo i nogama zamlatarao po vazduhu, a iz rupe u očnoj duplji briznula mu je krv. Holidej se odbacio dalje od životinje koja se srušila i dok je on još leteo kroz vazduh puška je ponovo grmnula. Osetio je da ga je udar taneta ujeo za nadlakticu leve ruke. Od tog udara okrenuo se u krug i taj okret ga je spasao od sledećeg metka, koji je doleteo odmah za prethodnim. Olovna kugla okrnula mu je uho i niz ušnu školjku počela se slivati krv. Da ga prethodni metak nije okrenuo, ovaj naredni pogodio bi ga tačno u glavu.

Pao je u travu i osetio da zemlja pod njim podrhtava od samrtničkih trzaja pogođenog konja. Sve se odigralo veoma brzo.

Reagujući instinktivno, Dok se bacio iza tela mrtvog konja i tek što je prilegao uz još topao truh začuo je tup udar dva kuršuma. U istom trenutku zapazio je mesto odakle je strelac iz zasede pucao: nalazio se tik uz podnožje litice iza nekih stena, koje su bile tako postavljene da se sa ove strane rečice činilo kao da iza njih nema mesta ni za jednog guštera, a da ne govorimo o čoveku.

Pridigao se malo da nanišani i uzvрати vatru, ali se trgao unazad

kada je jedan metak pogodio magacin puške i izbacio mu je iz ruke. Holidej je ostao da leži, grčeći lice od boja koji ga je prostrelio kroz levu ruku. Protresao je desnu ruku i mašio se svog kolta... ali mu je ruka ostala prazna. Kolit je bio ispaao iz futrole verovatno onda kada ga je konj bacio iz sedla. Nije ga bilo nigde u blizini i izgledalo je kao da je mrtva životinja bila pala preko njega.

To je značilo da je ne samo ranjen, nego i nenaoružan.

VIII

Dok Holidej je ležao na leđima skoro priljubljen uz konjsku lešinu koja se brzo hladila, pokušavajući da zubima zategne maramicu oko povređene ruke. Taj primitivno namešten zavoj sprečavao je da se iz plitke rane odliva krv, ali metak je ostao negde unutra uglavljen između mišića i kostiju. Nije mogao očekivati nikakvo olakšanje bola koji ga je mučio, ukoliko metak ne bude što pre izvađen.

Zavukao je levu ruku u košulju i zakopčao dugme. Time je sprečio nepotrebne i neželjene pokrete ruke i donekle sebi pomogao. No i najmanji pokret izazivao je kratke, bolne uzdahe i mrštenje na njegovom licu, a povremeno kletve i stenjanje. Ubica iz zasede, a to je svakako bio Silver, ispalio je u međuvremenu nekoliko hitaca i do tada je već verovatno bio zaključio da je Holidej nenaoružan, čim mu na pucnje nije uzvratilo vatrom. Smeli pustolov se pitao koliko vremena će proći pre nego što Silver odluči da ga napadne.

Ležeći na leđima pomogao se jednim laktom i nogama da se privuče stopu dve pored lešine konja kako bi vireći ispod konjskog vrata mogao osmotriti rečicu i njenu obalu. Rečica je tekla umerenom brzinom ali nije izgledala previše duboka. Na jednom mestu nije dosezala više od kolena ali je nešto dalje nizvodno bila znatno dublja... zaključivao je to na osnovu bržeg toka matice i malih vrtloga koje je pravila. Potmuo tujanj vodopada jasno je odzvanjao u ušima i pretpostavljao je da količina vode koja pada nije prevelika.

Holidej nije nameravao da dovedka ostane prikovan na tom mestu. Krv mu je oticala iz rane i osećao je da gubi snagu. Ako je hteo da nešto učini, morao je brzo raditi. Puška mu je bila polomljena a „kolt“ se nalazio ispod konjskog tela, pa prema tome njegovo glavno oružje je bila snaga. To oružje morao je upotrebiti pre nego što i njega izgubi.

Silver je čekao svoj trenutak. On se svakako nadao da će Holidej jurnuti uz obalu. Holidej se osmehnulo i otkrio bele zube: Silver će se iznenaditi... bar se nadao.

Nije bilo načina da sazna koliko još metaka Silver ima u pušci. Imao je dovoljno vremena da dopuni magacin ali to je bilo rizično.

Holidej se zgrčio i prihvatio ranjenu ruku. Uho je prestalo da mu krvvari i on je na vratu pri pokretima glave osećao zgrušanu sasušenu krv. Oslonio se na zdravu ruku i odupro nogama i pošto je izbrojao do tri skočio preko konja. Tri pucnja su odjeknula jedan za drugim, ali dok je još leteo kroz

vazduh Dok je procenio da su hici promasili; Silver je bio iznenađen, ali za samo par sekundi on će naći pravi cilj i za to vreme Dok je morao stići do reke.

Posrnuo je, pao, udario povređenu ruku i bolno kriknuo. Odmah zatim ponovo je potrčao i bacio se u vodu. Pljusak vode prigušio je grmljavinu puške i Dok nikada neće saznati da li je kuršum proleteo blizu njega. Hladna voda sklopila mu se nad glavom i rečna matrica ga je zgrabila i ponela.

Kotrljao se i prevrtao u vodi i samo jednom uspeo je da izbiije na površinu i udahne vazduh. Začulo se „zip“ blizu njegove glave i Holidej je zaključio da je to bilo pušćano tane. Zatim je ponovo zaronio i voda ga je ponela. Uspeo je nekako da zaštiti ranjeno rame od stena sa kojima se sudarao, ali je kolenom udario u nešto čvrsto i oštar bol kao ubod noža prostrelilo mu je nogu. Izronivši licem na površinu, jasno je začuo dva pušćana pucnja i ugledao Silvera kako trči kroz plićak uz obalu, pokušavajući da zadrži rastojanje za siguran hitac. Zatim je udahnuo vazduh i ponovo zaronio.

Kotrljao se u hladnoj vodi od koje su ga počeli boleti uši i vilice. Onda je odjednom celom dužinom tela udario o nešto, i pre nego što je kriknuo, bio je odbaćen u prazan prostor kroz tanku koprenu vode ka tamnozelenoj lokvi, daleko ispod njega. Gospode bože, pomislio je leteći naniže, ta lokva je suviše mala! Ako je promaši, razbiće se o stene oko nje.

Ništa više nije mogao da učini i dok je padao zatvorio je oči. Odjednom je udario o nešto tvrdo što je njegovu svest razbilo u hi-

ljade sitnih zvezdica, posle kojih je nastao neproziran mrak.

Silver je ispalio još jedan hitac u vodopad, ali je zastao kao ukopan kada je Holidej poleteo preko ivice u ponor, kao da je očekivao da će se Dok vratiti uzvodno. Ona je umornim korakom pošao napred, držeći pušku jednom rukom, a drugom rukom održavajući ravnotežu na klizavom kamenju.

U međuvremenu, Liz Geret je uspela da se odveže i da izvadi maramicu iz usta. Lovac na učenjene je praktikovao da je svake noći sveže i začepi joj usta. Opreznim korakom obišla je oko stene i ugledala Silvera koji je do kolena u vodi stajao blizu vodopada.

Konji su bili svezani u žbunju na drugoj strani reke, dosta daleko od logora u podnožju litice. Liz je lagano zagazila u vodu, ne skidajući pogleda sa Silvera koji je stajao pored vodopada. Voda joj se lagano popela do članaka, a zatim do polovine listova i počela ulaziti u čizmice. Zastala je kada se Silver počeo okretati, a onda je nešto odjednom privuklo njegovu pažnju i on se ponovo okrenuo prema vodopadu, okliznuo se i oslonio na kundak puške da ne bi pao. Uspeo je da održi ravnotežu i Liz je čula kako je sa olakšanjem udahnuo.

No, znala je da joj neće uspeti da stigne do konja. Čim se bude okrenuo, videće je. Možda je neće ubiti, jer je nameravao da je iskoristi kao taoca i pomoću nje naterati Bena da se preda, ali neće se dvoumiti da je metkom rani u nogu. Ne bi bilo nimalo pametno preuzeti takav rizik.

Zato je odlučila da preuzme jedan još veći rizik i da, umesto da

nastavi preko vode do druge obale, pođe nizvodno ka vodopadu i lovcu na učenjene, koji je još uvek nešto posmatrao.

Liz je zastala, zaronila ruke u hladnu vodu i uspravila se, držeći okrugao kamen veličine pesnice. Prebacila ga je u desnu ruku i pošla obalom potoka. Zubor vode i šum vodopada zaglušivali su njeno kretanje. U jednom momentu Silver je prineo kundak puške rameu i nanišanio. Opalio je, a ona je instinktivno kratko prigušeno kriknula, pitajući se na šta je ciljao.

Silver je čuo njen krik i okrenuo se... i nekoliko sekundi ostao skamenjen. Zatim je opsovao i okrenuo pušku prema njoj. Liz je nadvladala strah i kriknuvši iz sve snage hitnula kamen. Silver je sagnuo glavu i koraknuo u stranu, ali taj korak bio je fatalan. Nalazio se toliko blizu ivice da je jednom nogom zakoračio u prazan prostor. Zamlatarao je rukama, ispuštio pušku i očajnički pokušao da se uhvati za prazan prostor oko sebe, ne bi li povratio ravnotežu, a onda je poleteo unazad i nestao Liz ispred očiju. Ona je čula samo njegov prestrašen krik, a zatim je nastala tišina.

Tresući se od straha i podrhtavajući, ona se s mukom pribraja i dograbila pušku ispuštenu na ivici vodopada. Krećući se vrlo lagano i oprezno, prišla je do ivice i kolebljivo pogledala dole. Na ivici široke lokve na mestu gde je vodopad padao u vidu sitnih kapljica, ugledala je nečije telo. Prepoznala je Holidejevo odelo.

Zatim je ugledala Silvera. On je visio nekih tridesetak stopa niže, zakačen za žbunje pored samog

vodopada. Očigledno da je bio povređen, ali živ.

Liz je još jednom pogledala Holideja. Da li joj se pričinjavalo ili se njegova ruka stvarno pomerila? Ne, svakako da joj se to pričinjavalo. Silver ga je pogodio i nije mogao preživeti pad sa tolike visine. Pa ipak, sada joj se činilo da ne greši. Holidejeva ruka se pomerila. Pokušavao je da se izvuče iz lokve vode.

Liz se okrenula i pršteći vodom istrčala na obalu prema konjima. Osedlala je oba konja i bacila se u sedlo. Vodeći za sobom drugog konja, pojahala je prema vodopadu. Iznenadila se kada je našla put. Nije mogla da zna da li puteljak vodi do ispod vodopada i postojao je samo jedan način da to sazna. Poterala je svog konja napred i povukla vodice drugog. Njen konj se nije ustezao i mada je staza bila vrlo teška za spuštanje, za manje od petnaest minuta stigla je do lokve. Tamo je našla Holideja koga je zatekla na peščanoj obali lokve. Primetila je krv na njegovom levom ramenu i uhvativši ga za desnu ruku, sasvim ga izvukla iz vode. Kada ga je okrenula na leđa, Holidej je zastenjao i otvorišći oči, kratko joj se osmehnuo. Pokušao je nešto da kaže, ali nije mogao izgovoriti ni reč. Ona mu je rekla da čuti i počela ga pipati, tražeći polomljena mesta.

— Imali ste sreće. I više od toga; neverovatno je da posle ovakvog pada izgleda da niste ništa polomili — rekla mu je.

— Meni se čini... da mi je svaka koščica... skrckana, — izustio je s mukom.

— Nemojte govoriti. Sigurno ste pali usred lokve.

Dok je klimnuo glavom i nekoliko minuta kasnije zapitao — Silver?

— Ne brinite za njega. Okliznuo se sa vrha vodopada i pao tamo u žbunje. — Upola se okrenula i pokazala rukom u pravcu žbunja, a onda se trgla i pobledela u licu.

Holidej je zapazio da joj se izraz lica promenio i prinudio sebe da se potpuno osvesti. — Šta... u čemu je stvar?

— Gospode bože! — izustila je bez daha i Dok je zapazio da joj usne podrhtavaju. Nastavila je da zuri u pravcu žbunja pored litice. — Nema... nema ga tamo! Nestao je!

IX

Brest Elton je znao da gonioci nisu daleko iza njega. Izgubio je čitav dan posle iskopavanja plena zbog toga što se u pustari ispresecanoj klancima izgubio.

Elton je krenuo u pogrešnom smeru i lutao je skoro dvadeset časova kroz lavirint jaruga, slepih kanjona, stenama zatrpanih klanca i kamenitih udoljica punih pećina, pre nego što je došao u predeo koji je poznavao.

U toku tog lutanja, tri puta je naišao na trag trojice konjanika. To su po njegovom mišljenju morali biti Emerson, Kerni i Geret.

U prvom momentu pomislio je da se da u bekstvo, ali je odmah odustao od tog poteza, jer je znao da bi ga Kerni i Emerson gonili do na kraj sveta. On je naravno imao jedan jak adut: novac. Taj novac neće mu biti od koristi ako ga ubiju, ali ako bude potrebno,

možda će moći da njime kupi svoj život.

Elton je proklinjao dan kada su odlučili da pobjegnu iz zatvora. U početku je i sam planirao da im pomogne da pobjegnu, jer su svi troje bili čvrsto vezana banda. Ali kako su meseci prolazili i kako mu je maska šerifa u Hovardu pružala sigurnu zaštitu, pomisao na novac skriven u kanjonu počela ga je sve više obuzimati.

Za jednog čoveka bila je to velika suma novca, ali ta ista suma bila je mnogo manja ako se podeli na tri dela. Zašto je onda bilo potrebno deliti je? Dvojica su već bila u zatvoru; neće moći mnogo šta da učine, ako odluči da iskopa plen i pobjegne. Jedina prepreka je bila što je svoju ulogu igrao isuviše dobro. Postalo je teško ako ne skoro nemoguće napustiti posao, a da niko ništa ne posumnja i da se o tome ne priča. Stoga je slučaj sa Geretovom i sa onim Dokom Holidejem bio zgodan povod, usluga koju su mu nehotice učinili.

Kada su građani našli logor Liz Geret i shvatili da je umešan u njen nestanak, to je bio zgodan razlog da da ostavku i ode. Tako je stvorena povoljna šansa da iskopa plen i odjaše za Teksas.

No, nije računao da će ga Ker- ni i Emerson tako brzo pronaći.

Brest Elton je jahao vrlo oprežno. Prethodne noći izbio je na vrh jedne visoravni i tu stao da se odmori za put kojim će sutra krenuti, put koji je vodio uzvodno malom rečicom do vodopada duboko u kanjonu. Tamo se pružao jedan stepenasti puteljak koji je vodio do vrha i odakle je iz zasede mogao da vidi gonioca, kada se budu pojavili. Bilo je to najpogodnije

mesto, jer na pešćanom dnu dubokog kanjona konjanici nisu imali nikakvog zaklona.

Dok je tako sedeo zavijajući cigaretu, zapazio je trojicu konjanika mnogo bliže nego što se nadao. Oni su još uvek tražili njegov trag. Nameravao je da rano sledećeg jutra pođe, tako da zauzme poziciju na litici iznad vodopada i da ih tu sačeka.

U izlazak sunca ponovo je osmotrio predeo iza sebe i opet se iznenadio kada je video begunce. Sada su se kretali pod drugim uglom; desilo se nekako da su pogrešili i da su skrenuli sa njegovog traga. Elton se zadovoljno osmehnuo. To mu nije bilo nimalo krivo. Kada budu otkrili da nije tamo gde su oni mislili, on će već biti daleko od pustare, verovatno već blizu Teksasa.

*

Kada je vrhom noža iskopao tane iz svoje ruke, Dok Holidej se zamalo onesvestio. Krv je kuljnula bujicom, ali je krvarenje ubrzo prestalo, kada je ranu utegao zavojem. Osetio je silno olakšanje, jer olovo nije više pritiskalo mišić i splet nerava. Ruka mu nije bila utrnula i mogao je kretati prstima.

Ali, dok mu je devojkica vezivala zavoj u glavi mu se vrtelo i rojevi svetlaca iskakali su mu pred oči. No ipak je razgovetno čuo kada mu je rekla.

— Mister Holideje, nemojte se okretati suviše brzo, ali mislim da je on tamo sa druge strane lokve u dubokoj senci.

Holidej se trgao i kratko je pogledao u oči, a onda je zastenjao

i okrenuo glavu, a zatim ponovo pogledao devojkju.

— Tamo je — rekao je promuklo. — Gde je puška?

— Pored vaše leve noge. — Ne možete je dohvatiti.

— Koliko metaka ima u njoj?

— Ne... ne znam. Verovatno tri ili četiri. — Dok je govorila pružila je ruku da dohvati komad zavoja i istovremeno je prstom dohvatila cev puške i privukla je jednu stopu bliže. — Mislim... da je ja mogu dohvatiti.

— Ne, nećete — rekao je Dok Holidej i odjednom se zakotrljao po zemlji. Izvio se tako da se koljenima oslonio na pesak, a ruke pružio ka pušci. Još dok se ispravljao puška je već bila uperena na drugu stranu lokve i planula je delić sekunde pre Silverovog revolvera. Holidej je čuo kada se tane zarilo u pesak i znajući da će, ako ostane gde je, sledećeg trenutka biti mrtav potrčao je ka Silveru i jedan za drugim ispalio na njega dva metka. Silver se trgao, jauknuo i teturajući izašao iz senke. Holidej je u trku repetirao pušku i pritisnuo okidač, ali je puška samo prazno škljocnula. Saplćući se i posrćući potrčao je dalje dok je Silver, držeći čvrsto revolver obema rukama nanišanio na njega. Holidej je zavitlao praznu pušku i hitnuo je na Silvera, ali ovaj se sagnuo i puška je proletela preko njegove glave.

Skoro istog momenta Holidej je već bio na njemu, grabeći ga jednom rukom za gušu, s drugom za ruku u kojoj je držao revolver. Osetio je pod prstima m'šićav zglavak i zgrabivši ga, počeo udarati rukom o stenu sve dok revolver nije kliznuo iz prstiju. No, Silver

se očajnički odupirao. Zamahnuo je prstima prema Holidejevom očima, ali se pustolov izmakao i čvršće stisnuo Silverovo grlo. Osetio je u ruci zaslepljujući bol od koga se mračí svest, ali je izdržao. Silver je pokušao da ga udari kolonom u stomak i od toga pokreta oboje su kliznuli u dublju vodu. Holidej se svom težinom nalegao na lovca na učenjene i zaronio mu glavu ispod površine. Silver je kriknuo, krik je zamro prigušen grgotavim klokotanjem vode i Holidej je, stegnuvši zube, još jače pritisnuo. Silver je zamahnuo noktima prema njegovom licu, mlatao nogama dižući čitave slapove kapljica i konačno se grčevito izvio pre nego što je njegovo telo mlitavo klonulo. Holidej ga je još neko vreme držao, a onda se dahćući uspravio.

Osećao je da gubi svest. Poslednja misao mu je bila da sada imaju oružje: Silverovu pušku i njegov šestometak. Zatim je pao na pesak i oko njega je zavladao mrak.

*

Elton je bio dovoljno blizu da čuje pucnjavu duboko u kanjonu. Pucnjava ga je ozbiljno uzdrkala. Nije imao nikakvu ideju šta je ona mogla da znači i zbog čega se odigrala; video je Kernija i njegove saputnike kad su krenuli u drugom pravcu i znao je da to ne mogu biti oni. Ali, ko je onda pucao? Pitao se. U kanjonu nije bilo nikoga drugog. Počeo se prstom po čelu. Devojka? Silver i ona devojka? Sem toga, bio je tu i Holidej. Pri pomisli na pustolova izustio je glasnu psovku. Da, Holidej

je nameravao da dođe ovamo i da pokuša da nađe Silvera i devojk. A Silver je tragao za Kernijem i Emersonom... baš kao i Holidej.

Nije znao šta je bio razlog pucnjavi, ali nije mu bila namera da gubi vreme istražujući to. Kerni i Emerson mogli su takođe čuti pucnje i skrenuti u ovom pravcu. Prema tome, trebalo je hitno napustiti ovaj kraj i pojahati za Teksas, gde će biti bezbedan.

Postojao je samo jedan problem; sa mesta gde je bio morao je pći napred; drugog puta nije bilo. Vratiti se nazad značilo je naleteti na Kernija. Preostajalo mu je da pođe napred, prema pucnjima, koji su bili prestali, što opet nije značilo da je opasnost prošla. Nije imao mogućnosti da skrene, jer su se litice kanjona okomito dizale. Najbolje što je mogao učiniti bilo je da dođe do vodopada i pođu puteljkom koji će ga izvesti napolje iz kanjona. Kad jednom stigne tamo, biće uskoro na putu za Teksas.

Bilo je to rizično, ali drugog puta nije bilo. Brest Elton je proveo da li mu je revolver pun, a zatim dopunio i magacin puške. Sada je bio maksimalno spreman za svaku eventualnu nezgodu.

Ali postojalo je nešto što nije bilo doraslo toj situaciji: on sam. Ispostavilo se da je to njegova glavna slabost. Brest Elton je bio čovek mržnje. Nikada nije zaboravljao uvrede i vraćao je svoje dugove bez obzira kada su se oni zasnovali. Kada je dojahao do vodopada zaklonjenog izmaglicom sitnih kapljica i kada je mogao proći puteljkom, ugledao je Doka Holideja. Kolebao se samo trenutak pre

nego što je poterao konja u tom pravcu i palcem zategao obarač puške. Kada je poterao konja u trk i izbišj iz gustog žbunja, kličući pojahao preko peščane čistine, prineo je kurdak puške rame-nu i nanišanio na ranjenog Doka.

X

Ni Dok Holidej ni devojk nisu čuli Eltonovo približavanje sve dok nije kliknuo. Liz se otkotrljala u stranu, grabeći pušku rukom, a Holidej je potegao revolver. Eltonova puška je planula i olovo se zarilo u pesak na mestu gde je Dok pre toga ležao. Holidejev „kolt“ je bljunuo vatru, a Liz Geret je opalila iz „vinčesterke“. Elton je skrenuo u stranu, jer nije očekivao otpor. Skrenuo je nalevo, zaustavio konja i ponovo krenuo na juriš, pucajući onoliko brzo koliko je mogao.

Liz je nanišaniła i opalila iz puške. Eltonov konj je njsnuo i stro-poštao se, odbacivši bivšeg šerifa sa leđa na tlo. Ovaj je ispustio pušku i nekoliko trenutaka ostao da leži ošamućen, posle toga se pribrao i pripucao iz revolvera na devojk. koja je šmućnula u žbunje. Holidej je kleknuo i opalio i udar metka digao je oblačić prašine sa Eltonovog ramena.

Elton je pao u žbunje, ali je odmah izronio iz gustiša i pripucao. Kuršumi su zasuli Liz peskom u lice i ona je prestrašeno krik-nula, ispuštajući pušku. No, Holidej je pripucao, bacajući se istovremeno u stranu. Dočekao se na zdravu ruku, okrenuo se na pesku i ponovo opalio.

Od udara kuršuma Brest Elton se trgao i pručio po pesku. Krv mu je linula na usta, ali, iako u ropcu on je pokušao da dignu revolver. No, uspeo je samo da ispali jedan metak u pesak ispred sebe. Zatim mu je lice klonulo u mekani pesak.

Holidej je nesigurno ustao i bacio pogled prema devojci da bi video da li je čitava, a zatim pošao napred. Elton se još micao, ali mu je revolver ležao dalje od ruke. Uspeo je da se okrene na leđa i da se bolom ispunjenim očima zagleda u Holideja koji je zastao iznad njega. Holidej je spustio obarač pištolja i kleknuo pored Eltona. Pramen kose poigravao mu je na povetarcu.

Automatski je izbacio prazne čaure iz magacina i zamenio ih novim mecima. Gledajući samrtnika rekao je.

— Pratio si me zbog onih batina koje si dobio?

Elton se zakašljao. — Vraga, ne! Nisam znao da si u ovom kanjonu... bio sam na putu... za Teksas. Nije trebalo da se zadržavam...

Holidej je nabrao obrve. — Teksas? Kako to?

— Imam tamo... skrovište.

— Zašto si hteo da se sakriješ? — zapitao je Holidej još uvek začuđeno.

Okrenuo se, jer ga je Liz Geret pozvala. Pokazivala mu je bisage na Eltonovom konju. Kada je konj pao otkinuo se kaiš koji je zadržavao bisage i ispod dignutog poklopca provirivali su debeli svežnjevi novčanica.

— Šta je to, Eltone?

Bivši šerif se zakašljao i tek kada mu se kašalj umirio slabim pokretom odmahnuo je rukom. —

To je... od onog posla... sa bankom — pogledao je u zaprepašteno lice Liz Geret i lagano klimnuo glavom. — Da, ja sam bio onaj treći čovek, za koga je... vaš brat... odležao. Pritajio sam se... prihvatio sam posao šerifa... kao masku. Smatrao sam da mogu da uzmem novac... pre Kernija... On je tu negde. — Slabim pokretom ruke pokazao je nazad odakle je došao. — Negde u kanjonu.

— Je li moj brat s njima? — zapitala je Liz radoznalo.

Elton je klimnuo glavom. — Verovatno.

— Ima li i Kerni skrovište u Teksasu? — zapitao je Dok.

Elton je klimnuo glavom i začuťao. Kroz ranu na grudima čulo se šištavo disanje. Liz je stajala bleđa, sa maskom užasa na licu dok je gledala umirućeg čoveka.

— Gde su ostali? — zapitala je napregnuto. — Gde se tačno nalazi moj brat?

Elton je pogledao staklastim pogledom. Smrt mu se brzo približavala. Liz je kleknula pored njega i blago, ali odlučno ga prodrmusala.

— Molim vas! Morate mi reći! Gde je moj brat?

Elton je prevrnuo beonjače nekoliko puta i pokušao da progovori, zaplićući jezikom. Opet je začuťao, zatim napravio bolnu grimasu lica i zagledao joj se pravo u oči. Onda je sasvim razgovetno progovorio.

— Mora biti da su mi zagubili trag. Krenuli su na zapad. Pretpostavljam da ćete ih naći u sledećem nizu kanjona. Tamo gore... — digao je ruku koja mu je odmah pala na bok. Izdahnuo je bez ijedne reči više.

Liz je progutala knedlu, obrisala krv na prstima o Eltonovu kožulju i ustajući pogledala nagore prema vrhu kanjona, a onda Holideja.

— Znam put kojim se može doći do gore — rekla je prigušenim glasom. — Pomoćiću vam da zakopate ovu dvojicu, a onda ćemo poći da tražimo Bena.

Nabrala je obrve kada je Dok odmahnuo glavom: — Ne, bilo bi gubljenje vremena sahranjivati ih u ovom pesku. Zveri bi ih i onako iskopale, a nismo dovoljno snažni da navaljamo kamenje na grobove. Uostalom njima to više nije ni važno.

Liz je zagrizla donju usnu, a onda klimnula glavom. — Ako je tako, onda dobro. Pođimo.

— Čekajte malo. Ne znamo gde je Ben, a sem toga sa njim su još uvek Kerni i Emerson. Ne možemo tek tako ići i naleteti na njih.

Ona ga je pogledala odlučnim pogledom. — Ja mogu, i hoću. Idete li sa mnom?

— Ne, ne odmah. Pre svega trebalo bi da se odmorim jedan dan, da povratim snagu. Kerni i Emerson su blizu, ali niko ne zna koliko ćemo još tragati za njima. Sem toga, tu je i novac... mislim da bi bilo najbolje vratiti ga u Harvard.

— Ali, to bi trajalo danima, a meni je svaki trenutak skup.

— U ovakvim poslovima ne valja žuriti, mis Geret. U stvari, imam plan šta da radimo.

Liz ga je nepoverljivo pogledala — kakav plan?

— Da se zajedno vratimo u Ho-

vard. Vi biste onda ostali tamo u bezbednosti, a ja bih pošao da Bena potražim sam.

Ona je stisnula usne. — Ni govora. Vi radite kako hoćete, a ja idem sama.

— Do vraga, to ne mogu da dopustim! — Uzviknuo je Dok i zgrabio je za ruku. — Znate i sami da je krajnja ludost upustiti se u ovu pustoš! Šta ćete učiniti kad nađete Bena? Hoćete li mu prići i reći mu da imate dokaze da nema nikakve veze sa pljačkom banke?

Ona je prkosno zabacila glavu. — Da! Baš to ću učiniti! Uostalom, to je razlog zašto sam ovde.

Holidej je u sebi izgovorio kletvu. — I šta kog vraga mislite da će posle toga učiniti Kerni i Emerson? Misлите li da će se rukovati sa Benom i da će mu poželeti svaku sreću! Davola! Učiniće isto ono što je Silver hteo da učini. Zadržaćе vas kao tacca za slučaj da nalete na čuvare zakona. — Zavrteo je glavom i nastavio. — Pošto vidim da ste krajnje nerazumni, moraću silom da vas zadržim... drugog rešenja nema.

Ona ga je hladno pogledala, ali su joj se grudi počele uzburkano dizati i spuštati. — Ne, to nećete. Ne idem nikuda sa vama, mister Holideje.

Dok je govorila počela je da uzmiče, ali je istovremeno cev puške uperila u njega. — Držim vas na nišanu. I nemojte misliti da neću upotrebiti oružje. Zahvalna sam vam za ono što ste učinili, ali Ben mi je važniji od svega. Idem da ga tražim i ne usuđujte se da me u tome ometate.

Govoreći pretećim glasom, udaljavala se oprezno prema konjima. — Uzeću oba konja, mišter Holideje, jer ne želim da me eventualno sprečite. Vašeg ću ostaviti vezanog na pola časa jahanja odavde. Dok vi stignete do njega, ja ću već biti daleko.

Holidej je duboko uzdahnio svestan da ona ozbilno misli to što je rekla. — To je krajnja ludost promrmljao je. Bio je nemoćan da bilo šta preduzme, jer je zapeta puška bila opasno oružje makar i u ruci jedne neveste devojke. Sem toga, protiv takve odlučnosti ubiđivanje nije vredelo. Moraće dakle da pođe za njom i prihvati borbu sa banditima pod najnepovoljnijim uslovima. Seo je na kamen proklinjući u sebi, dok je ona, vinuvši se u sedlo poterala konja prema putu.

— Tu ludost platićete životom! — doviknuo je za njom, ali se ona nije ni osvrnula. — Proklete tvrdoglave žene — rekao je za sebe.

*

Dosta vremena trebalo je Kerniju da shvati da su pošli pogrešnim putem. Kada više nisu naišli na svež Eltonovo trag, zaključio je da su negde morali skrenuti sa pravog pravca. Uz gnevne psovke vratili su se tamo gde su toga jutra našli trag i ponovo pažljivije osmotrili. Mladi Ben Geret se pokazao kao vrstan tragač, pa su brzo poterali konje, nastojeći da stignu bivšeg šerifa. Znali su da u svojim bisagama nosi opljačkani plen i hteli su da se tog plena dočepaju svaki iz svog razloga. Ker-

ni i Emerson jer su smatrali da im pripada, a Ben zbog toga što je verovao da je to jedini način da dokaže svoju nevinnost. Ovakav razvoj događaja nije bio ono što je predviđao i on bi mnogo više voleo da su našli pien i odjahali pravo za Teksas, kao što su u početku planirali. Bilo bi to mnogo jednostavnije. Umesto toga, bili su Eltonu za petama i svi su bili napeti do pucanja kao zategnute strune, jer im se kratko vreme ranije učinilo da su čuli pucnje. Zvuk je dopirao iz velike daljine, ali im se svejedno činilo da je to bila pucnjava iz vatrenog oružja.

Stigavši do vodopada, našli su dva leša: Silver se još uvek nalazio upola zaronjen u lokvi, a Elton je ležao na pesku blizu svog mrtvog konja. Emerson je našao deo pocepane novčanice i mrlje blata na pocepanim bisagama.

— Do đavola! — povikao je. — Novac je bio kod Eltona, ali ga je neko uzeo!

Kerni je klimnuo glavom. — Da, i taj neko ih je obojicu pobio. To su verovatno bili pucnji koje smo čuli.

Emerson se okrenuo oko sebe. — Pitanje je gde je taj neko sada?

Kerni je šutnuo pesak vrhom čizme. — Pesak je isuviše mekan, ali mislim da je otišao tamo gore. — Pokazao je rukom puteljak koji se penjao do vrha litice. — To je jedini izlaz odavde, a znamo da nije prošao pored nas. — Kleknuo je i opipao Eltonov leš. — Ubijen je pre manje od dva časa.

— Šta onda čekamo? — zapitao je Emerson, potrčavši ka svom konju.

Kerni je pogledao Bena i klimnuo glavom. — U pravu je, momče. Samo gubimo vreme. Hajaemo.

Ben je klimnuo glavom i ubrzo zatim našli su se na početku uzane staze koja je vodila do vrha litice. Emerson je pošao prvi, za njim Ben, a Kerni na začelju. Ben je znao da taj porođak nije bio slučaj; banditi mu nisu verovali.

Na vrhu litice našli su tragove iz kojih su saznali da pred sobom imaju dva konjanika. Kerni je digao glavu sa traga koji je vidljiv ostao u mekoj zemlji iza koje se odmah nastavljalo tvrdo kamenito tlo koje je pokrivalo veći deo zaravni na vrhu litice. — Izgleda mi da je jedan od konjanika prešao ovuda pre onog drugoga. Drugi je izvesno vreme jahao tragom prvog, a onda je skrenuo. Ustao je i počeo se prstom po glavi. — Sad recite vi meni...?

— Koliko ljudi se muva ovuda? — zapitao je Emerson. — Misliš li da su ta dvojica zajedno, Vine? Hoću da kažem, jedan je pratio drugog, kao što smo mi gonili Bresta?

Kerni je zamišljeno napucao usne. — Ne izgleda mi tako. Ali, u svakom slučaju, sad su se razdvojili.

— Za kojim da pođemo? — zapitao je Ben.

— Za onim koji ima plen — odgovorio je Emerson, bez dvoumljenja.

— Svakako — složio se Kerni. — Ali, koji je taj. Ovaj prvi uputio se kroz kanjone i eventualno će izaći na južni put za Teksas.

Ovaj drugi je krenuo kao da nešto drugo ima na umu.

Emerson je nabrao obrve. — Misliš da je šerif?

Kerni je odmahnuo glavom. — Ne. Šerif bi poneo tela sa sobom. Oni vole da se prikažu.

— Dobro do vraga, za kojim ćemo onda poći?! — Rekao je Emerson nestrpljivo.

Kerni je dao umirujući znak rukom. — Može biti da onaj čovek koji jaše za Meksiko ima novac sa sobom, i da su se razdvojili samo zato da zbune nekoga ko bi pošao za njima. A može biti da su već podelili pare i da su se razdvojili.

Emerson je zaludeno gledao. — O do đavola, Vine, ti si me potpuno zaludeo! Gde dakle da idemo?

Kerni je zaustio da progovori, ali pre nego što je izgovorio reč Ben Geret je pokazao rukom na levo.

— Možda će ono odlučiti umesto tebe — rekao je.

U pravcu Benovog prsta dizao se oblak prašine koji je mogao da znači samo jedno... konjanika u trku.

— To je kod Dog Leg kanjona — rekao je Kerni, zažmirivši. — Hajde da vidimo šta nam taj ima da kaže.

Vinuli su se na konje i pojahali, ne obraćajući pažnju na Bena. Jahali su tako više od jedan čas. a Kerni i Emerson su bez razmišljanja skoro nepogrešivo birali put kroz vijugave kanjone i jaruge. Oblak prašine koji je konjanik za sobom ostavljao, davno je nestao sa domaka njihovog pogleda, i Ben se pitao nije li im taj čovek umakao. Ali kada su oko podne izbili u jednu peščanu dolju, konjanik se nalazio samo pola milje ispred njih, jašući prema udaljenoj ravnici. Konj mu je bio

umoran što se jasno videlo iz njegovog trka. Kerni je odjednom zategao vođice.

— Sto mu gromova, pa, to je neka žena! — Rekao je Kerni, zaklanjajući šakom oči od sunca i dižući se u uzengijama.

Benu se učinilo da će mu srce iskočiti iz grudi. — Liz! Gospode bože, to je moja sestra!

Obojica zlikovaca su se kao po komandi okrenuli prema njemu i Ben je odjednom poterao konja između njih, od čega su njihovi konji uplašeno ustuknuli.

— Liz! — Povikao je. — Liz beži! Beži sestro, beži!

Znao je vrlo dobro na šta su sve dvojica zločinaca sposobni i nije želio da Liz padne u njihove ruke. Pružio je ruku da izvadi revolver, ali je Emerson priskočio i resnuo ga revolverom po glavi. Ben je pao iz sedla, a Kerni je poterao konja u trk, doviknuvši Emersonu da devojci preseče put.

Gonioci su pošli da devojku opkole i ona je mamuzama poterala svog umornog konja. Nije čula i prepoznala glas svog brata i iznadvivši pušku iz futrole pripucala je na gonioce. Oni su joj uzvratili vatrom, tek samo da pokažu da su naružani.

Na njenu nesreću, njenog konja izdala je snaga. Životinja je bila umorna i dodatni napor koji je od nje zahtevala nije mogla da podnese. Saplala se i počela posrtati. Liz je pokušala da trzanjem vođica dignu konju glavu, ali je tempo već bio izgubljen. Liz je zategla vođice, jer nije videla svrhe u tome da joj

konj padne mrtav. Skočila je iz sedla, ali su je odmah prihvatile čvrste ruke Loni Emersona koji je zaustavio konja pored nje. Liz je pogledala Kernija i prepoznala ga po slici sa poternica.

— Gde je... gde je Ben? — izustila je bez daha.

Kerni se pakosno osmehnuo i pokazao palcem preko ramena. Liz je pogledala i videla Bena kako se približava, sedeći pijano u sedlu, bez šešira. Izgledao je glupavo kada je sjahao i teturajući se pošao prema njoj, da bi ispred nje pao na ruke i kolena. Kerni je pokretom glave dao znak Emersonu da pusti devojku i ona je pritrčala bratu. Dvojica surovih ubica posmatrali su scenu sa podsmehom na licu.

Kerni je dopustio bratu i sestri da izliju nakupljene emocije, a onda im je prišao i razdvojio ih. Zadržao je devojku čvrsto u rukama, a Emerson je šćepao Bena i pritisnuo mu cev revolvera na obraz.

— Smiri se malo, momče — podsmehnuo se Emerson.

Ben je prestao da se otima i pogled mu se zadržao na Kerniju i sestri.

— Pusti je Vine. Novac nije kod nje.

— Otkud znaš? — prodrmusao je devojku. — Je li to istina.

Liz nije odgovorila i Kerni joj je izvio ruku. Ben se počeo otimati i Emerson mu je jače pritisnuo revolversku cev na lice. — Reci mu istinu sestro! — Zavapio je Ben.

— Novac je kod Doka Holideja — rekla je Liz odjednom.

— Holidej? Onaj pustolov? — zapitao je Kerni zbunjeno. — Otkuda se sad on umešao.

— To je dugačka priča — rekla je Liz. — Ali, novac je kod njega, a ne znam gde se on sada nalazi. Možda u Hovardu. — Pogledala je svog brata. — Bene, zahvaljujući Holideju imam dokaz, da ti nemaš nikakve veze sa, pljačkom banke. Slobodan si, zaista slobodan. Ne moraš više da ostaneš s ovim... zlikovcima.

Ben se zabuljeno zagledao u nju, a Kerni se zlobno osmehnuo. — Biće nam žao da se sa njim rastanemo, mis. Mi smo ga zadržali sa sobom da bi nam poslužio kao talac. Smatrali smo da ćete se vi od nekud pojaviti i da neće dopustiti ni jednom policajcu da se umeša, ako nam je vaš brat na nišanu. Sada nam više nije potreban. Imamo vas i vi ste nam dovoljni da nateramo Holideja da nam preda novac.

— Budale! Ko zna gde je on sada!

— Možda ste u pravu, ali mi dobro poznajemo ovaj predeo. Ima tu staza i prečica koje su samo nama poznate i mi ćemo ga lako stići. — Pokretom glave dao je znak Emersonu. — O ke! Loni, dečko nam više nije potreban. Ubij ga.

Emersonove usne su se zlokežno izvile i Liz je vrisnula i počela se otimati. Emersonov palac zategao je obarač „kolta“. Ben se uskoprao, ali nije mogao umaći revolveru koji mu je Emerson pritisnuo uz slepočnicu. Nesrećni mladić jasno je čuo kliket zapinjanja pištolja.

Odjednom je odjeknuo pucanj i pogođen posred lica Loni Emerson se trgao. Krv je poprskala Bena i ovaj se bez razmišljanja bacio u stranu, pružajući istovremeno ruku da dohvati revolver koji je Emerson ispuštio.

Kerni se okrenuo u pravcu odakle je pucanj odjeknuo i povukao devojkicu ispred sebe da bi se zaštitio. Odjeknuo je i drugi pucanj i tane je diglo prašinu samo desetak santimetara daleko od Kernijeve čizme.

— Stojte vi, ma ko da ste! — Grmnuo je ubica. — Ne pucajte, inače ću ubiti devojkicu!

— Ne, nećeš! — Procedio je Ben kroz zube i naperio Emersonov revolver.

Kerni se u magnovenju okrenuo i opalio. Devojkica je kriknula i poskočila uplašena treskom i plamenom baruta. Benov revolver je takođe planuo, ali on je posrnuo unazad, jer ga je Kernijev metak pogodio. Devojkica se otela i Kerni je glasno opsovao i bacio se za njom.

Puška je ponovo prasnula i Kerni je stenjući pao na stranu. No, pridigao se i pognut, sa pištoljem u jednoj ruci, a drugom rukom pritisakajući ranjeni bok, potrčao prema svom konju. Dok Holidej je izjahao iz žbunja i kada je Kerni već stavljao nogu u uzengiju, doviknuo mu da stane. Kerni se upola okrenuo i nanišanio, a Holidej je u tom momentu hladnokrvno pritisnuo obarač. Kerni se trgao, hitac iz njegovog pištolja proleteo je iznad Holidejeve glave. Zločinac je pao nauznak, ali mu je čizma ostala zakačena za uzengiju i uplašen pucnjima konj je jurnuo i povukao ga za sobom. Dižući oblake prašine Kernijevo telo je odskakalo i treslo se od kotrljanja po zemlji i udaranja o neravnine. Konačno je konj zastao u ravnici, a zlikovčevo telo bilo je dotle pretvoreno u bezobličnu masu krvavog mesa i pocepanih krpa.

Liz je, međutim, već klečala pored Bena koji je bio pogođen u levu stranu grudi. Tane je polomilo dva rebra, ali nije prodrlo duboko. Holidej je ukrućeno jahao, pridržavajući se rukom za bok. Devojka je digla glavu i pogledala ga.

— Šta vi ovde radite?

Holidej se umorno osmehnulo. — Niste valjda mislili da ću vas pustiti da sami lutate kroz ovakvu pustoš? Sa trojicom odbeglih robijaša u blizini? Sačekao sam par časova da se odmorim, a onda sam pošao za vama i na jednom mestu skrenuo prečicom, jer sam po jednom oblaku prašine video kuda ste pošli. Pretpostavio sam da bi još neko mogao da spazi prašinu i da bi to bilo opasno za vas.

Ona se osmehnula. — Raduje me što ste to učinili, mister Holideje. Zatim se okrenula svom bratu za koga je verovala da će uskoro biti slobodan čovek.

— Šta nameravate da radite kada se ovo završi? — zapitao je Dok.

Ben ga je pogledao. — Pa završeno je, zar ne?

Holidej je odmahnuo glavom. — Biće tu još muke. Tu je ono ubistvo čuvara pri bekstvu. Zakon je neumoljiv.

— Ali, ja nemam veze s tim — usprotivio se Ben.

— Dovoljno je što ste prisustvovali ubistvu.

Liz je nabrala čelo. — Mislite da se još može desiti da Ben bude osuđen?

— Može. Ne zna se koliko će zatvorske vlasti insistirati na tome.

— Do đavola — izustio je Ben jetko. — Onda baš ne žudim da se vratim.

Holidej se pogladio prstima po vrhu brade. — Bilo bi bolje da se ne vratite i da nastavite za Teksas. Vaša sestra i ja vratićemo novac i postaraćemo se da sud dobiše dokumenta koja potvrđuju vašu nevinost. Možemo uz to reći da vas je Silver ubio s leđa i da ste pali u kanjon, gde telo nismo mogli naći. Niko se neće mučiti da diže optužbu protiv mrtvog čoveka i za nekoliko godina sve će biti zaboravljeno.

Brat i sestra su zaprepašćeno zurili u njega. — Vi biste to učinili za Bena? — zapitala je Liz.

Holidej se osmehnulo krajem usana. — Nikada se ne zna šta će mi život zauzvrat pokloniti.

Ben je pružio ruku i rukovao se sa Dokom. — Ovo vam neću nikada zaboraviti, mister Holideje.

•

Desetak minuta kasnije, kada je Ben Geret zamakao iza jednog brežuljka, Liz Geret je pogledala Holideja očima zamagljenim od suza. — Na šta ste mislili kada ste rekli ono o životu, mister Holideje?

Holidej je pogledao. Niije više bila ni prkosna ni neuhvatljiva. Gledala ga je kratko, pokajnički, ali se Holideju činilo da u dubini njenih zena sija iskra radosti.

— Na vas, Liz. Mislio sam na vas.

Liz je stidljivo oborila pogled. — Onda me uzmite. Ne bih mogla da

podnesem pomisao da ste mi učinili
toliko mnogo... a da vam ničim ni-
sam uzvratila vašu dobrotu

— Zar samo zbog toga? — zapi-
tao je Dok, skrivajući razočaranje.

— Zar je to važno? — rekla je
Liz i pogledala ga.

— Možda i nije — uzvratio je Dok
i prigrlivši je, zaronio usne u nje-
ne, sočne i žedno otvorene.

KRAJ

